

BASKAN

KURGU BİLİM DİZİSİ

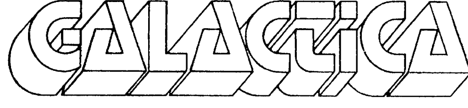
UĞURSUZ GEZEGEN

GALACTICA

ISAAC ASIMOV

UĞURSUZ GEZEGEN

ISAAC ASIMOV

BASKAN YAYINLARI

Yazan : ISAAC ASIMOV

Çeviren : ASLI KAYABAL

"Les Cailloux dans le Ciel"

Ali Rıza Baskan Güzel Sanatlar Matbaası'nda dizilmiş ve basılmıştır.

Birinci Bölüm

BİR ADAM AYAĞINI KALDIRIYOR

ÇOK iyi bildiği Dünya yüzeyinden temelli kaybolmadan iki dakika önce, Joseph Schwartz, Chicago banliyösünün sevimli sokaklarında Browning'ten mısralar okuyarak geziniyordu.

Bir anlamda bu biraz garip bir şeydi: Bilmeyen biri sokakta rastladığı Schwartz'ın Browning'in hayranı olabileceğini asla tahmin edemezdi. Çünkü bütün hatlarıyla neyse, oydu Schwartz: Bugün genel kültür denmesi münasip görülen şeyden tamamen yoksun bir emekli terzi. Bununla beraber çok meraklı bir kişi olduğundan, çok okumuştu ve bu okuma oburluğu bilgeliğin bütün alanlarında bir sürü şey öğrenmesini sağlamıştı. Olağanüstü bir de belleği olduğundan, öğrendiklerinin hiçbirini unutmamıştı.

Örneğin gençliğinde Browning'in "Haham Ben Ezra"sını iki kere okumuştu ve elbette bu eseri ezbere biliyordu. Manzumenin büyük bir bölümü kendisi için çok karanlıktı, ama birkaç yıldan beri ilk üç mısrayı kalpten söylüyordu.

O 1949 yılının bol güneşli ve aydınlık yaz gününde de, mısraları içtenlikle okumaktaydı yine :

"Birlikte yaşlanalım!

En güzeli daha doğacak,

Doruk, yaşanan her şeyin varoluş nedeni."

Schwartz, şairle tamamen aynı görüşteydi. Avrupa'daki çetin gençlik yıllarından ve göç ettiği Birleşik Amerika'da karşılaştığı güçlüklerden sonra, rahat bir yaşlılığın huzurlu havası, hoş bir umuttu. Bir evi, biraz da parası vardı... Emekli olmaya yetecek kadar. O da öyle yapmıştı. Sağlıklı bir eş, iyi birer evlilik yapmış iki kız, bir de torunla şu kavanoz dipli dünyadaki son yıllarını neşeyle geçirebilirdi, neden şikâyet edecekti ki daha?

Elbette atom bombası vardı ve bütün sohbetlerde bir üçüncü dünya savaşı ihtimali insanı ürküterek gündeme geliyordu, ancak Joseph Schwartz insanoğlunun doğuştan var olan iyiliğine inanırdı. Yeni bir savaş çıkabileceğini düşünemiyordu. Dünyanın bir atom cehennemine daha tanıklık edebileceğini aklı almıyordu.

Bu yüzden yolda karşısına çıkan çocuklara müşfik bir gülümsemeyle bakıyor, içinden gençlik yıllarını büyük güçlüklerle karşılaşmadan geçirip, varoluşun en iyi bölümü olan yaşlılığın sakin sularına varmalarını diliyordu.

Kaldırımın orta yerinde, kendisini evlat edinecek bir ana-baba bekler gibi duran bez bir bebeğe çarpmamak için ayağını kaldırdı. Ayağını yeniden yere basmamıştı ki birden...

* * *

Chicago'nun bir başka semtinde, Nükleer Araştırmalar Enstitüsü'nün binası vardı. Burada da insanoğlunun tabiatının temel değeri hakkında bir fikri olan insanlar bulunuyordu, ama onların gözünde bunlar pek övünemedikleri kuramlardı, çünkü insan denen yaratığın niceliğini ölçebilecek alet henüz icat edilmemişti. Kişisel görüşleri ne olursa olsun, hepsi de gökyüzündeki yıldırımın, her masum ve ilginç icadı öldürücü bir silâh haline dönüştürüveren söz konusu insan tabiatını engelleyeceğini umuyordu.

Öte yandan vicdanının uyarılarına rağmen merak güdüsüyle Dünya'nın yarısını yerle bir edebilecek çalışmalarından vazgeçmeyen atom araştırıcısı, çağdaşlarının en aptalının bile hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etmekten çekinmezdi kuşkusuz.

Dr. Smith'in dikkatini çeken kimyacının sırtında parıldayan mavimtrak ışık oldu.

Bunu, kapısı aralık laboratuvara girerken fark etti. Kimyacı, şen tabiatlı bir genç adamdı, içinde solüsyon bulunan derecelendirilmiş bir deney kabını eğerken, bir yandan da ıslık çalıyordu. Kaptaki toz, yavaş yavaş erimekteydi. Hepsi bu kadardı. Dr. Smith'i birden durmaya zorlayan içgüdü, bu kez davranmaya itti.

Hızla içeri dalıp, bir madenî cetvel kaptı, bir darbede masanın üzerinde ne var, ne yoksa silip süpürdü. Erime halindeki madenin uğursuz bir ıslığı

andıran sesi işitildi.

Dr. Smith'in burnundan bir damla ter aşağı doğru süzüldü.

Kimyacı aptal aptal beton zemin üzerindeki çoktan sertleşmiş madensel parçacıklara baka kaldı. Hâlâ büyük bir sıcaklık taşıyordu üzerlerinden.

— Ne oldu? diye endişeyle sordu.

Dr. Smith omuzlarını silkti. O da sarsılmıştı:

— Bilmem. Asıl siz söyleyin bana olup bitenleri. Ne hazırlanıyor burada?

— Hiç, diye şikâyetçi bir sesle cevap verdi genç adam. Deney kabındaki ham uranyumdan başka bir şey değildi. Bakıra elektrolitik dozaj yüklemesi yapıyordum... Anlayamadım ne oldu.

— Ne olduğunu ben de bilmiyorum, delikanlı, ama gördüğümü söyleyebilirim: O platin kaptan ışıklı bir hâle yayıldı. Orada katı radyasyon vardı. Uranyum üzerine mi çalıştığınızı söylemiştiniz?

— Evet, ama ham halde uranyum. Tehlikeli değildir. Yani demek istiyorum ki örneğin saflığı, kaynaşmanın en önemli koşullarından biridir, değil mi? (Diliyle dudaklarını, ıslattı.) Acaba bir kaynaşma olabilir mi efendim? Plütonyum değildi üzerinde çalıştığım. Partikül bombardımanı da yapmadım.

— Örnek de kritik kitlenin altındaydı, diye düşünceli bir sesle ekledi Dr. Smith. (bakışlarını mermerin üstündeki masada, boyaları kabarmış ve kararmış dolaplarda, zemini çizik çizik etmiş gümüş renkli hatların üzerinde dolaştırdı.) Oysa uranyumun ergime noktası yaklaşık 1800 derecedir. Öyle işi hafife alıp konuşacak kadar da nükleer olayları bilmiyoruz. Ama bu oda radyasyonla dolu olmalı. Soğuyunca, iyice tahlil etmek için parçacıkları toplamak gerekecek.

Dr. Smith düşünceli düşünceli çevresini süzdü, karşısındaki duvara yaklaşıp, omuz hizasındaki yükseklikte bir yere çekinerek dokundu.

— Bu nedir? Hep burada mıydı bu?

— Nedir o?

Kimyacı telaşla yürüyüp, yanına vardı ve Dr. Smith'in gösterdiği yere baktı. Bu, ince bir çivinin açabileceği çapta, küçücük bir delikti. Ama çivi geri çekileceği yerde, duvarın kalınlığınca, alçı ve tuğlaları delip geçmiş gibiydi. Hatta delikten öte yandaki gün ışığı görünüyordu.

— İlk defa görüyorum bunu, dedi başını sallayarak genç adam. Ama hiç dikkat etmediğimi de söyleyeyim.

Smith cevap vermedi. Yavaş yavaş gerileyip, ince sacdan yapılmış termostatın önünden geçti, içindeki su, bir metronom düzeniyle çalışan karıştırımın etkisiyle sallanıyordu. Kabın dibinde de, suyu ısıtmaya yarayan ampuller, civalı rölenin temposuna uygun bir biçimde, çılgın gibi yanıp sönüyordu.

— Peki, ya bu? Bu da burada mıydı?

Dr. Smith böyle derken, tırnağının ucuyla da termostatın en geniş yüzeyindeki bir şeyi kazıdı. Su düzeyinin biraz altında, sacın üzerindeki küçük bir çemberi.

Kimyacı gözlerini kırpıştırdı.

— Size temin ederim ki bu önceden yoktu.

— Hımm... Öbür tarafta acaba bir başka delik daha var mı?

— Vay canına! Evet efendim, var!

— Güzel. Gelin buraya. Şöyle bir bakın bakalım. Lütfen termostatı durdurun. Tamam, durun öyle, kıpırdamayın.

(Smith, parmağını duvardaki deliğin üzerine koydu.) Ne görüyorsunuz?

— Parmağınızı, efendim. Duvarın delindiği yer mi orası?

Dr. Smith bu soruyu yanıtlamadı.

— Şimdi aksi yöne bakın, dedi sakince. Şimdi ne görüyorsunuz?

— Hiçbir şey.

— Ama uranyumun konduğu kap, orada duruyordu. Tam oraya bakıyorsunuz, değil mi?

— Öyle sanıyorum, dedi ısrarla kimyacı.

Dr. Smith, ardından çekmediği kapının üzerindeki ada baktıktan sonra, sert bir sesle devam etti :

— Bu olay çok gizli olarak kalacak, bay Jennings. Hiç, ama hiç kimseye bahsetmeyeceksiniz, yasak ediyorum. Anlaşıldı mı?

— Evet efendim.

— Haydi, çıkalım şimdi. Radyasyon tespit servisinden burayı denetlemelerini isteyelim. Biz de dispansere kadar bir uzanalım.

Delikanlı sarardı :

— Biz de radyasyon aldık mı acaba efendim?

— Göreceğiz.

Fakat üzerlerinde radyasyon yanığı belirtisi bulunmadı, ikisinin de alyuvar sayısı normaldi. Saç diplerinin incelenmesi de negatif sonuç verdi. Hissettikleri mide bulantısını ise psikosomatik bir tepki olarak yorumladılar.

Koca Enstitü'de hiç kimse, ne o anda ne de daha sonra kritik kitlenin çok altında ham uranyum konmuş bir deney kabının, doğrudan nötronla bombalanmadığı halde, tehlikeli olduğu kadar anlamlı bir aydınlık saçarak sıvı hale dönüştüğünü izah edebildi.

Varılan tek sonuç, nükleer fiziğin hâlâ çok karanlık ve garip, endişe verici yönleri olduğunu kabul etmekti.

Yine de Dr. Smith hazırladığı en son raporda bütün gerçeği olduğu gibi söylemeyi göze alamadı. Laboratuvarın duvarındaki delikten bahsetmedi. Deney kabına en yakın olan deliğin zor görüldüğünü, termostatın üzerindekinin ondan daha büyük olduğunu ve başlangıç noktasından üç defa daha uzaktaki üçüncüsünün çapının bir çivinin çapında olduğunu da belirtmedi.

Düz bir çizgi halinde yayılan bir ışın, dünyanın yuvarlaklığı kendisini hissettirinceye kadar yoluna devam edip, başka zararlar da verebilirdi. O andan itibaren de, genişledikçe gücünü yitirerek uzaya doludizgin dalar, evrenin bütününün dokusunda bir anormallik yaratabilir.

Dr. Smith bu pek göz kamaştırıcı varsayımdan kimseye tek kelime etmedi.

Ertesi günün sabahında, dispanserde bütün sabah gazetelerini getirtip, kafasının içinde pek belli düşünceyle hepsini satır satır okuduğundan da kimseye söz etmedi.

Fakat Chicago gibi dev şehirlerde her gün hatırı sayılacak kadar çok sayıda insan kaybolurdu. Ve hiçbir tanık, deliler gibi çığlıklar atarak bir karakola dalıp, bir insanın gözleri önünde birden yok oluverdiğini ihbar etmemişti. En azından basında böyle bir haber yer almamıştı. Bunun içinde sebebini izah edemediği bir rahatlık duygusu uyandırdığını hissetti.

En sonunda Dr. Smith olayı unutmayı başardı.

* * *

Joseph Schwartz'ın başına gelen olay, ayağının biri havadayken gerçekleşmişti. Bez bebeğin üstünden atlamak için sağ ayağını yukarı kaldırdığı anda belirsiz bir başdönmesi hissetmişti. Ani bir kasırga kendisini yerden kaldırmış ve tepetakla edivermişti. Ayağını yeniden basınca, ciğerleri hırlayarak boşaldı, yavaşça çöktü, çimlerin üzerine düştü.

Uzun bir süre, gözleri kapalı, bekledi.

Sonra gözlerini açtı.

Doğruydu! Çimlerin üzerine oturmuştu. Daha bir an önce aynı yerde yalnız kırılmış taştan bir yol vardı.

Evler, çim bahçelerinin orta yerine oturtulmuş sıra sıra beyaz evler kaybolmuştu. Hepsi!..

Zaten kendisi de çimde değil, sert ve yabanî otların üzerinde oturuyordu. Ve çevresinde ağaçlar vardı. Çok sayıda ağaç. İlerde, ufukta, daha da çok vardı.

İşte Joseph Schwartz asıl büyük şoku o zaman geçirdi: Ağaçların bazılarının yaprakları kızıl renkteydi. Elinde birden kuru, solmuş, buruşuk bir yaprak hissetti. Şehirliydi şehirli olmasına, ama sonbahar nedir, bilirdi.

Sonbahar!.. Oysa o ayağını kaldırdığında, aylardan hazirandı, her taraf yemyeşil ve taptazeydi.

Mekanik bir hareketle bakışlarını ayaklarına çevirdi ve hayretle bağırarak kolunu ileri uzattı... Üzerinden atladığı küçük bez bebek, gerçeğin garip

kanıtı...

Hayır, olamaz! Bebeği, titreyen ellerinin arasında çevirdi. Bebek artık bir bütün değildi. Ama parçalanmış da değildi. Belirgin bir biçimde ikiye ayrılmıştı. Bu garipti işte. Boyunca ikiye ayrılmıştı ve o kadar net bir biçimde bölünmüştü ki, ipek süsü dahi kıl farkı oynamamıştı yerinden.

Sol ayakkabısındaki bir parlaklık dikkatini çekti. Bebeği bırakmadan, dizini kaldırdı. Tabanının ayakkabının üst derisinden taşan kısmı da kesilmişti. Fakat dünyalı hiçbir kunduracı, dünyadaki bıçaklardan biriyle deriyi böyle kesemezdi. Kertiğe inanılmayacak derecede eşit üst kısım, adeta sıvı bir parlaklıktaydı.

Omuriliğinden beynine doğru çıkan sıkıntı, birden billurlaştı ve Schwartz dehşetle kımıldadı.

Çılgın bir dünyanın orta yerinde tek tanıdık kendi sesi olduğundan, konuştu. Ve işittiği ses kendisine boğuk, gergin ve kesik gibi geldi:

— Birincisi, ben deli değilim, diyordu ses. Kendimi her zaman nasıl hissettimse, yine öyle hissediyorum. Elbette, deli olsaydım, belki bunu anlayamazdım. Yani şey değilse... Hayır! (Bir sinir bunalımına kapılmamak için çabaladı.) Bunun bir başka izahı olmalı!

Düşündü. Rüya mı görüyorum? Bunun bir rüya olup olmadığı nasıl anlaşılır? (Kendisini çimdikledi, canı acıdı ve başını salladı.) Rüyamda da kendimi çimdiklediğimi görebilirim. Bir delil değil bu!

Çılgınca bir bakışla çevresini süzdü. Hiç rüya bu kadar belirgin, ayrıntılı, kesin olabilir miydi? Bir zamanlar rüyaların ancak beş saniye sürdüğünü, uzunluğunun bir hayal olduğunu okumuştu.

Ne güzel teselli! Gömleğinin kolunu sıvayıp, saatine baktı. Saniyeleri gösteren ibre dönüyor, dönüyor, dönüyordu... Bir rüya olsaydı bu, şu beş saniyede rüyasının sona ermesi gerekirdi.

Bakışlarını saatten ayırıp, boş yere alnında biriken soğuk terleri silmeyi denedi.

— Peki, ya bir hafıza kaybı krizi geçiriyorsam?

Sorusunu cevapsız bıraktı, ama başını ellerinin arasına aldı.

Eğer gerçekten ayağını kaldırmışsa ve aynı anda aklı bildiği rayından çıkmışsa, üç ay sonra, sonbaharda ya da bir yıl üç ay sonra veya on yıl üç ay sonra bu garip yerden geçerken yeniden rayına oturmuşsa?.. O zaman bir tek adım attığı izlenimi kalırdı üzerinde... Peki, nereye gitmişti böyle? Bu arada ne yapmıştı?

— Hayır! diye haykırdı.

İmkânsız bir şeydi bu. Gömleğine baktı. Bu sabah giydiği gömlekti. Yani bu sabah olması gereken sabah. Üstelik temizdi de. Bir an düşünüp elini ceketinin cebine daldırdı ve bir elma çıkardı.

Meyvayı hırsla ısırdı. Elma iyice olgundu ve sabah, iki saat önce buzdolabından alırken üzerinde olan tazeliğini hâlâ koruyordu.

Peki, ya şu küçük bebek? Bu ne demek oluyordu?

Aklını kaybettiği izlenimi vardı üzerinde. Eğer bu rüya değilse, gerçekten çıldırıyor olmalıydı.

Birden vaktin aynı olmadığını anladı. Günün sonuydu. Çünkü gölgeler iyice uzamıştı. Birden yerin ıssızlığı soğuk bir palto gibi çöktü üstüne.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Birini bulmalıydı, insanları. Kim olursa olsun! Ve bir ev. Mutlaka bulmalıydı. Bunun için de en iyi çâre, öncelikle bir yol bulmaktı.

Mekanik bir şekilde ağaçların en seyrek olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Kişiliksiz bir asfalt şeride vardığında, akşam serinliğinin ceketinin içine işlediğini ve ağaçların tepelerinin gölgelendiğini gördü. Ferahlamanın verdiği boşalımla, hıçkırarak asfalta daldı, ayaklarının altında sert asfaltı hissetmek onu mutlu etti.

Fakat yolun her iki yönü de bomboştu ve yeniden donar gibi oldu. Arabalara rastlayacağını ummuştu. O zaman içlerinden birini durdurmak ve sürücüsüne, "Chicago'ya gidiyor musunuz?" diye sormak ne kadar kolay olacaktı! (O kadar heyecanlıydı ki, soruyu yüksek sesle tekrarladı.).

Ya Chicago'dan uzakta, çok uzakta ise? Ne yazar? Hangi büyük şehre varsa, oradan telefon edip, nerede bulunduğunu haber verebilirdi. Cebinde ancak 4 dolar 27 sent vardı, ama polisle sorununu halledebilirdi nasıl olsa...

Şosenin ortasında yürüyor, sık sık önüne ve arkasına bakıyordu.

Bir tek araç geçmiyordu. Hiç!.. Ve hava iyice kararmaya başlamıştı.

Solunda ufkun tutuştuğunu görünce, yeniden bir başdönmesi krizine kapıldığını sandı. Ağaçların arasında soğuk ve mavi bir aydınlık. Dilim dilim uzandığını tahmin ettiği orman yangını görüntüsünden apayrı bir şey. Sağır ve sürünen bir aydınlıktı bu. Ayağının altındaki asfalt birden cazırdıyormuş gibi geldi kendisine. Yoklamak için eğildi, ama bir şey fark etmedi. Ama gözünü çelen zayıf bir yansıma eksik olmuyordu hiç.

Körcesine ilerlemeye devam etti. Adım sesleri asfaltta boğuk ve düzensiz bir çekiç gürültüsünü andırıyordu. Parçalanmış bebeği hâlâ elinde tuttuğunu farkedince, birden öfkeyle fırlatıp attı.

Hayatın sırıtan ve sinsi son belirtisi... Paniğe kapılıp, duruverdi. Her şeye rağmen bez bebek, deli olmadığının kanıtıydı. Bu delile ihtiyacı vardı.

Diz çöküp, el yordamıyla bebeği bulana dek aradı. Belli belirsiz aydınlık asfalt üzerinde kara bir leke gibi gördü bebeği. Alıp, ayrılmak üzere olan süsünü bağladı.

Sonra koşamayacak kadar umutsuz halde yeniden yürümeye koyuldu.

Acıkmaya ve korkmaya başlamıştı. Evet, gerçekten korkuyordu ki, birden sağ tarafında bir ışık gördü.

Elbette bir evdi bu!

Çığlıklarına kimseler cevap vermedi, ama bal gibi bir evdi bu. Korkunç çölün ortasında gerçek kıvılcımı kendisine göz kırpıyordu işte. Saatlerdir taban teptiği çölden kurtulacaktı demek. Asfalt yoldan ayrılıp, araziye daldı, çukurların üzerinden atladı, korulukları dolandı, çitleri aştı, bir dereden geçti.

Ne kadar garip! Dere de belli-belirsiz fosforlu bir ışık saçıyordu sanki. Fakat aklı bunu zor kaydetti.

En sonunda ulaştı eve. Eliyle yokladığı beyaz bir yapıydı bu. Ne tuğlaydı, ne de taş. Ahşap da değildi. Ama aldırmadı bile. Dokununca mat ve sert, bir çeşit porselenden yapılmıştı sanki. Umurunda bile değildi. Bütün sorun kapıyı bulmaktı. Buldu da. Zil göremeyince, tekme vurmaya başladı. Bir yandan da deliler gibi bağırıyordu.

İçerde bir şeyler kıpırdadı ve ne mucize! Bir ses işitti! Kendisininkinden başka bir insan sesi.

— Hey! Evdekiler!

Kapı, iyi yağlanmış bir ray üzerinden kayarken çıkan sesle birlikte açıldı. Bakışlarında bir endişe parıltısı okunan bir kadın belirdi eşikte. Uzun boyluydu. Arkasında da yüzünün hatları sert, sırtında iş tulumu olan bir erkek silueti belirdi... Hayır, iş tulumu değildi bu. Aslında Schwartz böyle bir giysi hiç görmemişti hayatında, ama nedense insana iş tulumu gibi geliyordu.

Schwartz'ın tahlil kafası yoktu. Onun gözünde bu çift -ve giysileri güzeldi. İnsanın ancak dostları bu kadar güzel olabilirdi. Terk edilmiş ve yalnız adamın gözüne görünecek kadar güzel.

Kadın bir şeyler söyledi. Sesinin akıcı bir yönü vardı, ama tonu emrediciydi. Joseph Schwartz, düşmemek için kapıya tutundu. Dudakları boşuna kıpırdandı. Olanca korkusu yeniden depreşti. Boğulacağını, yüreğinin donduğunu sandı.

Çünkü kadın hiç bilmediği bir dilde konuşuyordu.

İkinci Bölüm

BİR YABANCIDAN YARARLANIŞ

AYNI akşam, biraz daha erken saatlerde, Loa Maren, soğukkanlı kocası Arbin'le iskambil oynuyordu. Bir köşedeki motorlu koltuğunda oturan ihtiyar, okuduğu gazeteyi öfkeyle buruşturup, seslendi: "Arbin!"

Arbin Maren hemen cevap yermedi. Elindeki ince ve yumuşak dikdörtgenleri yoklayarak, bir sonraki oyununu düşündü. Ağır kararını aldı ve ancak o zaman dalgın dalgın sordu:

— Ne var, Grew?

Saçları kırlaşmaya yüz tutmuş ihtiyar, önceden buruşturduğu gazetesinin ardından, damadını öfkeli bir bakışla süzdü. Bu gürültüde teskin edici kim bilir ne gibi bir şey buluyordu. Enerji dolu bir adam, iki ayağı da felç olup, tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda kalırsa, elbette içindekileri ifade edeceği bir yol bulur. Grew de gazetesini kullanıyordu işte. Gazeteyi buruşturuyor, sallıyor, gerektiğinde de, yetişebildiği her şeye vuruyordu.

Başka yerlerde insanların, standard bir ekrandan çözüp okuyabildikleri ve mikrofilm rulolarıyla aktarılan tele-haber makineleri vardı. Ama Grew bu dejenere olmuş yöntemden yürekten nefret ediyordu.

— Dünyaya gönderdikleri arkeolojik misyon hakkında yazdıklarını okudun mu?

— Hayır, dedi kayıtsızca Arbin.

Bu, Grew'u şaşırtacak bir cevap değildi. Başkaları daha gazeteyi okumamıştı ve aile bir yıl önce videosunu geri vermişti. Ama her ne olursa olsun, onun sorusu zaten konuşmayı açmak için yöneltilmişti.

— Ya, böyle işte. Bir heyet gönderiyoruz. Üstelik yüklü bir destekle. Buyur... Ne dersin buna?

Ve ihtiyar adam, genellikle yüksek sesle okuyan herkesin yaptığı gibi, düzensiz bir ses tonuyla haberi okumaya başladı: "İmparatorluk Arkeoloji Enstitüsü'nde araştırmalarla görevli Bel Arvardan, Samanyolu basınına verdiği demeçte, Dünya gezegeninin Sirius bölgesinde yapılması plânlanan arkeolojik incelemelerin ilginç sonuçlar verebileceğini ve çok verimli sonuçlar almanın mümkün olduğunu söylemiştir. Bel Arvardan, "Dünya, ilkel uygarlığı ve türünün tek örneği olan çevresiyle, sosyal bilimlerle ilgilenen uzmanlar tarafından uzun bir ihmale uğramış sapık bir kültürü temsil etmektedir ve aynı uzmanlar burada ancak güç bir mahalli yönetim denemesine kalkışmışlardır" demiştir. Öyle sanıyorum ki bir-iki yıla kadar insanın evrimi ve tarihi hakkında bellediğimiz kavramlarda çok köklü değişiklikler olacaktır vesaire, vesaire!" diye bitirdi Grew.

— Nedir bu "sapık kültür" denen şey? diye sordu okuduğunu isteksizce dinleyen Arbin.

— Sıra sende, sen oynayacaksın Arbin, dedi, hiç dinlemeyen Loa.

— Ne o? "Tribüne" bu haberi neden başlattı, sormayarak mısın? diye gürledi Grew. Oysa bilirsin ki altında iyi bir sebep olmasa, Samanyolu basınının bir tek haberi girmezdi bu gazeteye!

Sözlerinin hiçbir tepki uyandırmadığını gören ihtiyar, devam etti:

— Çünkü bu konuda bir başmakale yayınlıyorlar da, ondan. Bu adamı övmek için koca bir sayfayı kaplayan bir başmakale! Arvardan, herkesten başka ve alevler arasında inecek! Sözde bilimsel nedenlerle buraya gelmek isteyen biri. Bunun için de kıyametleri koparıyorlar. Şu şamataya bak... Al, şunu okusanıza biraz bana.

Grew, gazeteyi kızıyla damadına doğru uzatıp salladı.

Loa Maren kâğıtlarını bırakıp, dudaklarını ısırdı:

— Baba, çok yorucu bir gün geçirdik. Ne olur, siyaseti bir kenara bırakalım şimdi. Daha sonra bahsederiz bundan, olur mu? Rica ediyorum, baba.

— Rica ediyorum baba, rica ediyorum baba! diye yüzünü buruşturup kızını taklit etti ihtiyar. Babanla güncel olaylar hakkında en basit bir sohbete bile yanaşmadığına göre, artık ondan iyice bıkmış olman gerekir. Beni koltuğuma çakılı görüp, üç kişinin işini bir kişiye yüklemek, ağır

geliyor elbette size. Kimin kabahat? Ben de güçlü kuvvetliyim, ben de çalışmaktan başka bir şey istemiyorum. Biliyorsun ki bacaklarımı tedavi ettirebilir ve sağlığıma kavuşabilirdim.

Bir yandan konuşuyor, bir yandan da bacaklarına şamarları indiriyordu, ama acısını hissetmiyordu bile.

— Ama olmuyor, çünkü benim çok yaşlı olduğumu söylüyorlar. Tedaviye değmeyecek kadar yaşlı! Buna "sapık kültür" denmez mi? Çalışmaya muktedir bir adama bu hakkın tanınmadığı bir topluma, başka nasıl sıfat yakıştırılır? Şu belalı sözde "orijinal kurumlar"ımızın kapısına bir kilit asmanın zamanı gelmedi mi daha? Topunun canı cehenneme! Bana kalırsa...

Durmadan kollarını sallıyordu ve öfkeden yüzü mosmor olmuştu.

Arbin yerinden kalktı. Elini kuvvetlice ihtiyarın omuzuna koydu.

— Haydi, Grew! Ne var bunda sinirlenecek? Siz gazetenizi bitirince, makaleyi okurum.

— Elbette, ama sen de onlarla birlik olacaksın. O zaman neye yarayacak bu? Siz gençler, birer yavşak rakamdan başka bir şey değilsiniz! Eskiler'in elinde birer balmumu!

— Sus, baba! diye kestirip attı Loa. Aynı şeyi yine ortaya atma.

Birkaç saniye kulak kabarttı. Nedenini bilemiyordu, ama...

Arbin ne zaman Eskiler Cemiyeti'nden bahsedilse, şaşmaz bir şekilde sırtını ürperten soğukluğu yine hissetti Grew'un.

konuştuğu gibi konuşmak, Dünya'nın eski kültürüyle alay etmek, sağlıksız bir davranıştı. Bir de... Bir de...

Bir kere bu düpedüz sindirimcilik demekti. Arbin tükürüğünü hemen yuttu. Sindirimcilik, kaba bir kelimeydi. Dudaklarının arasından çıkmasa bile.

Grew'un gençliğinde, elbette eski alışkanlıkları çoğaltmak gibi aptalca hikâyeler çok anlatılıyordu, ama şimdi çağ, bizim çağımızdı. Bunu bilmesi gerekirdi büyük bir ihtimal, biliyordu da, ama insanın tekerlekli bir koltuğa esir olması kolay değildi. Bu yüzden mantıklı düşünemiyordu. Gelecek nüfus sayımına kadar kalan günlerini saymak acıydı elbette.

Grew belki de bunu hafife alıyordu ama başka bir şey söylemedi. Yavaş yavaş sakinleşti. Yazılardaki harfleri giderek daha güç fark etmeye başladı. Eleştirici bir dikkatle spor sayfasını okumaya başlayamadan, çenesi düştü. Dudaklarının arasından hafif bir horlama çıktı ve gazetesi son bir kez daha hışırdayarak, ellerinin arasından kurtulup, yere düştü.

Loa ancak o zaman üzgün bir sesle konuştu:

— Belki de ona karşı acımasız davranıyoruz, Arbin. Babam gibi bir insan için çok ağır bir hayat bu. Önceki hayatına kıyasla, bu ölüm gibi bir şey.

— Hiçbir şey ölümün yerini tutamaz, Loa. Onun gazeteleri ve kitapları var. Devam etsin okumaya! Böyle sinirlendiği zamanlarda, biraz güçlenip cesaretleniyor. Şimdi birkaç gün mutlu olur, rahat eder.

Arbin elindekileri yeniden gözden geçirdi. Tam kâğıdını açacağı sırada, kapı indirilen darbelerle sarsıldı. Anlaşılmayan bağırtılar işitildi.

Arbin'in eli sinirli bir jestle kasıldı, hareketsiz kaldı. Loa dehşetle açılan gözlerle kocasına baktı. Alt dudağı titriyordu.

— Grew'u dışarı çıkart! Çabuk! diye emretti Arbin.

Diliyle sakinleştirici sesler çıkartarak tekerlekli koltuğu

itmeye başlamıştı bile Loa, ama ihtiyar gözlerini açtı,

mekanik bir hareketle elini gazetesine uzattı.

— Ne var ne oldu? diye aksi aksi sordu.

— Hişt! Merak etme, her şey yolunda, diye kaçamak bir cevap verdi Loa. Bir yandan da koltuğu yan odaya sürdü.

Sonra çıkıp kapıyı kapattı, kanadına yaslanıp, kocasının bakışlarını aradı. Düz göğsü hızla inip kalkıyordu. Kapıya yeniden vuruldu.

Kapıyı açtıklarında ayakta, yan yanaydılar ve savunmaya hazır haldeydiler. Karşılarındaki eğri büğrü, elinden geldiğince gülümsemeye çalışan ihtiyarcığı düşmanca bakışlarla süzdüler.

— Size ne yardımımız dokunabilir? diye nezaketen sordu Loa.

Fakat yabancı boğulur gibi bir çığlık atarak düşmemek için kapıya asılınca, Loa geri sıçradı.

Arbin iyice şaşırmıştı.

— Nesi var bunun? dedi. Yardım et de içeri alalım.

Birkaç saat sonra, genç çift telaşsızca yatmaya hazırlanıyordu.

— Arbin! dedi Loa.

— Ne var?

— Tehlikesi yok ya bu işin?

— Tehlike mi?

Anlamazlıktan geliyordu.

— Yani bu adamı eve almanın. Kim acaba?

— Canım, ben nereden bileyim? diye öfkeyle cevap verdi. Hasta birine insan kapıyı da kapatamaz, değil mi? Kimlik belgeleri yoksa, yarın Genel Güvenlik Komisyonuna haber veririm, her şey hallolur.

Bu konuşmaya son vermeye kararlı olduğunu açıkça gösteren bir şekilde arkasını döndü. Ama Loa'nın kuşkulu ve telaşlı sesi, sessizliği yine bozdu.

— Sakın Eskiler Cemiyeti'nin ajanlarından biri olmasın? Malûm ya, Grew var evde, değil mi?

— Babanın bu akşam söyledikleri yüzünden mi? Çok yanılıyorsun! Bunu tartışmak bile istemiyorum.

— Onu demek istemedim, sen de pekâlâ biliyorsun bunu. Gerçek şu: Grew'u yaklaşık iki yıldır yasa dışı olarak barındırıyoruz. Böyle yapmakla da en önemli Gelenek'i çiğnediğimizin farkındasın.

— Bizim kimseye zararımız yok. Biz iki kişi olduğumuz halde, üç kişilik kotamızı tamamlamıyor muyuz... Üç işçinin kotasını. Adamın burnunu bile dışarı çıkarttırmıyoruz.

— Hiç olmazsa koltuğunu onarabilirlerdi. Motorla parçalarını dışardan almak zorunda kaldın.

— Herhalde yeniden başlamayacaksın! Sana kaç defa koltuk için standard mutfak donatımı aldım dedim. Zaten bu adamda bir ajan tipi falan da yok. Tekerlekli koltuğa mahkûm zavallı bir ihtiyar için bu kadar karışık taktiklere başvuracaklarını sanıyor musun? Kim gündüz vakti ellerinde

yasal bir arama emriyle eve damlamalarını önleyebilir ki? Yalvarırım, düşünsene biraz.

— Arbin, eğer düşündüğün buysa, (Loa'nın gözleri birden heyecanla parıldadı)... Gerçekten böyle düşünüyorsan... Öyleyse çok ümit ettiğim gibi... Şey, yani bu adam muhakkak bir yabancıdır. Bir dünyalı olamaz!

— Ne demek olamaz Bu? dediğin, daha da saçma. Neden imparatorluğun bir vatandaşı, bütün gezegenler emrindeyken, kalkıp Dünyaya gelsin?

— Bilmem, keşke bilseydim! Evet, biliyorum! Belki ötede bir suç işlemiştir! (Bu parlak varsayım, hemen şekillendi.) Niçin olmasın? Mantığa çok uygun. Elbette seçeceği gezegen, Dünya olacaktı. Onu burada aramak kimin aklına gelirdi ki?

— Ama bu adamın bir Yabancı olması koşuluyla. Böyle olduğuna dair kanıtın var mı?

— Dilimizi konuşmuyor ya! Bunu kabul etmek zorundasın. Söylediklerinin bir kelimesini anladın mı sen? Demek ki Samanyolu'nun çok uzak bir köşesinden, bilmediğimiz bir dilin konuşulduğu yerden geliyor. Diyorlar ki, Fomalhaut'lular, Trantor'da, İmparatorun sarayında meram anlatmak için yeni bir dil öğrenmek zorunda kalırlarmış... Bunun ne demek olduğunu görmüyor musun? Dünyalı değilse, Nüfus Komisyonu'nda kayıtlı da değildir. Bu formaliteden kurtulduğu için de alabildiğine mutlu olacaktır. Onu çiftlikte babamın yerine çalıştırabiliriz, böylece iki kişi yerine, yine üç kişi oluruz. Böylece gelecek mevsim, üç kişilik kotayı üç kişi hazırlamış olur. Hatta daha şimdiden hasata yardım edebilir.

Kocasının kararsızlık ifade eden yüzünü kuşkuyla süzdü. Arbin, uzun bir süre düşündükten sonra açıkladı:

— Yatalım, Loa. Sabah olunca tekrar konuşuruz bunu. Daha aklımız başımızda düşünürüz.

Alçak sesle konuşmayı kestiler, ışığı söndürdüler ve biraz sonra da bütün eve uyku hâkim oldu. Ertesi sabah sorunu incelemek sırası, Grew'deydi. Arbin ona sorduğunda, çok umutluydu. Kendisinden çok kayınpederine güveni vardı.

— Senin derdin, dedi ihtiyar, benim işçi olarak kayıtlı olmamdan kaynaklanıyor. Dolayısıyla teslim edilecek kota, üç çift kol göz önüne

alınarak saptanıyor. Başınıza dert olmaktan yoruldum artık. Zamanımdan çok yaşayalı iki yıl oluyor. Yetti be!

— Sorun bu değil, diye sıkılarak cevap verdi Arbin. Asla bize dert olduğunuzu üstü kapalı söylemek istemedim.

— Hem ne fark eder ki? İki yıla kadar nüfus sayımı yapılacak ve ne olursa olsun sizi terk edeceğim.

— Kitaplarını okumak ve dinlenmek için en az iki yıllık uzatmadan daha yararlanabilirsin. Ne diye hakkından yoksun kalasın?

— Çünkü ortak alın yazgısı bu. Sizler de cabası. Beni almaya geldiklerinde, sizi de götürecekler. Loa'yı ve seni. Sen, iki sefil yıl daha yaşayacağım diye benim buna göz yumacak adam olduğumu mu sanıyorsun?

— Susun Grew! Maskaralığın gereği yok. Size belki yüz kere sizi nüfus sayımından bir hafta önce komisyona haber vereceğiz dedim.

— Doktor da hiçbir şey görmeyecek, öyle mi?

— Onu idare ederiz.

— Vay! Peki, ya yeni gelen? Onu da saklayacağınıza göre, suçunuz bir iken, iki olacak.

— Onu doğaya salarız. Hem canım, şimdi bunu dert etmenin gereği var mı? Önümüzde iki yıl var? Ne yapacağız onu?..

— Bir yabancı, diye düşünceli bir edayla mırıldandı Grew. Gelip kapıyı çalan bir yabancı. Nereli olduğu belirsiz. Dili anlaşılmıyor... Doğrusu sana ne tavsiye edeceğimi bilemiyorum.

— Tatlı adam, korkudan da neredeyse ölecek. Bize hiçbir kötülük etmez.

— Korkuyor mu dedin? Ya geri zekâlının biriyse? Ya söyledikleri yabancı bir dil değil de, bir delinin saçmalarıysa?

— Bana öyle gelmedi.

Fakat Arbin yine de iskemlesinde rahatsız olup kıpırdandı.

— Onu kullanmak için böyle diyorsun. Peki, kabul. Sana ne yapacağını anlatayım. Onu şehre götüreceksin.

— Chica'ya mı? diye dehşetle bağırdı çiftçi. Felaket olur bu.

— Ne münasebet! diye sakin cevap verdi Grew. Senin aksayan yönün ne biliyor musun, gazete okumaman. Ben okuyorum, bu da ailemizin en büyük şansı. Nükleer Araştırmalar Enstitüsü'nün insanların daha çabuk öğrenmelerini sağlayan bir makine gerçekleştirdiğinden haberin var mıydı? Pazar ilavesinde bu icat hakkında tam bir sayfa yazı vardı. Gönüllü arıyorlarmış. İşte sen de adamını al, gönüllü diye götür.

Arbin inatla başını salladı.

— Çıldırmışsınız siz! İmkânsız bir şey bu, Grew. Deneye bağlamak için kimliğini isteyecekler. Bu da kuşkulanıp hemen bir soruşturma açmaları için yetecek. Böylece sizin hakkınızdaki gerçeği de öğrenecekler.

— Hayır. Çok yanılıyorsun, Arbin. Eğer Enstitü gönüllü arıyorsa, araç daha deneme aşamasında demektir. Büyük bir ihtimalle birkaç kişinin ölümüne de sebep olmuştur ve bunun için gönüllü arıyorlardır. Eminim, hiç soru sormayacaklardır. Adamın bu işin altından kalkabilirse, herhalde durumu şimdiki halinden kötü olmayacaktır. Haydi, bana okuma projektörünü getirip, 6 no. lu bobine ayarla. Fırlatılır fırlatılmaz gazeteyi de getir, e mi?..

Schwartz uyandığı zaman, vakit öğleni geçmişti. Sağır bir ıstırap yüreğini kemiriyor, gözlerini açtığında karısını yanında bulamamanın, gündelik yaşamından başka bir âleme göç etmenin acısını çekiyordu.

Bu acıyı bir kere daha hissetmişti ve bu kaçamak anımsama, aklına unuttuğu bir sahneyi getirdi, olduğu gibi yeniden gördü o anı... Yeni yetişkin bir gençti. Karla kaplı kasaba, rüzgârın altında beyazla örtülüydü... Bir kızak bekliyordu yolda... Kızaktan sonra, trene binecekti... Sonra da büyük bir gemiye...

Çektiği acı alabildiğine gerçekti, bir rüya olamazdı bu.

Kapının üzerindeki ışığı görünce sıçradı, ev sahibinin anlayamadığı bariton sesini işitti. Kapının kanadı aralandı. Sabah kahvaltısını getiriyorlardı. Bir şişe içinde, ne olduğunu anlayamadığı unlu bir sıvı. Fakat lezzeti, kendisine süt ve bulguru anımsattı.

— Teşekkür ederim, dedi çenesini sertçe sallayarak.

Çiftçi bir şeyler söyleyerek cevap verdi, sonra Schwartz'ın iskemlenin arkasına astığı gömleğini alıp, her tarafını, özellikle de düğmelerini dikkatle incelemeye başladı. Gömleği yerine koyup, bir dolabın raylı kapısını açtı. Konuk ilk defa duvarların sıcak ve yumuşak görüntüsünü gözleriyle gördü. "Plastik" diye mırıldandı. Ayrıca odada ne köşe, ne de açı olduğuna dikkat etti. Bütün yüzeyler tatlı eğriler halinde birbirine geçiyordu.

Fakat çiftçi kendisine bir takım şeyler uzatıp, şüpheye yer bırakmayacak tarzda ne istediğini belli eden jestler yapıyordu:

Schwartz'ın temizliğini yapmasını ve giyinmesini istiyordu. Terzi, ev sahibinin yardımıyla söylenene boyun eğdi. Ancak traş olacak hiçbir alet yoktu ve çenesini gösterip işaret edince, cevap olarak homurtuya benzer bir takım sesler işitti. Ayrıca adamın bakışlarında açıkça bir tiksinme okundu. Yanaklarındaki kül rengi sakalları kaşıyıp, gürültülü biçimde bir iç çekti.

Daha sonra adamı alıp iki tekerlekli bir aracın yanına götürdü. Binmesini işaret etti.

Aracın altında toprak hızla kayıyor, ıssız yol geriye kaçıyordu. En sonunda beyaz ve alçak yapılar önlerine çıkıverdi. Schwartz çok uzaklarda mavi bir su farketti.

Heyecanla parmağını ileri uzattı: "Chicago?" diye kekeledi.

Bu onun için son umut kıvılcımıydı, çünkü bir şeyden emindi: Bu şehre benzeyen hiçbir şey görmemişti daha önceden.

Çiftçi, hiçbir cevap vermedi.

Ve son umut kıvılcımı da söndü.

Üçüncü Bölüm

DÜNYA MI, DÜNYALAR MI?

DÜNYA'ya yapacağı gezi hakkında basına açıklamalarda bulunduktan sonra, Bel Arvardan dört bir yana kol salmış Galaktika imparatorluğunun yüz milyonlarca güneş sistemiyle kendisini tamamen barış içinde hissediyordu şimdi. Artık şu ya da bu bölgede tanınmak söz konusu değildi. Dünya ile ilgili kuramları doğrulanırsa, Samanyolu'nun bütün meskûn gezegenlerinde ününü garantiye alacaktı. İnsanoğlunun yüz binlerce yıl boyunca uzayda yayıldığı bütün gezegenler, ondan bahsedecekti.

Şöhretin doruğuna doğru bu yükseliş, bilgeliğin fethi, mesleğinde erken gerçekleşmekle birlikte, kolay olmamıştı. Henüz otuz beş yaşındaydı, ama önceki çalışmaları çok tartışılmıştı. Kurumun tarihinde görülmemiş bir şekilde, henüz yirmi üç yaşında iken arkeolog diplomasını aldığında, Arcturus Üniversitesi'ni sarsan depremle başlamıştı her şey. Deprem, "Galaktika Arkeoloji Cemiyeti Gazetesi"nin, tezini yayınlamayı reddetmesi üzerine meydana gelmişti. Böyle bir şey önceden hiç olmamıştı.

Anlamayan biri için tezin reddedilmesi, esrarlı bir olay gibi görünebilirdi. Aslında anlaşmazlık, Arvardan'ın daha önceden bazı mistik gruplar tarafından ileri sürülen bir varsayımı, kendisinin gibi göstermesinden kaynaklanıyordu. Bunlar arkeolojiden çok metafizikle ilgileniyorlardı ve insanlığın tek bir gezegende doğduğunu, sonradan bütün Galaktika'ya yayıldığını savunuyorlardı. Bu yorum, kurgu bilim yazarlarının gözde teması ve imparatorluğun saygıdeğer arkeologlarının da korkulu rüyasıydı.

Ama Arvardan, en hürmet edilen bilginlerin hesaba katmaları gereken bir güce sahipti. On yıldan kısa bir süre içinde, imparatorluk öncesi kültürler hakkında büyük bir otorite olarak tanınmayı becermişti.

Bu arada Rigel bölgesindeki mekanik uygarlık hakkında bir eser de yayınlamıştı. Burada robot-bilimin gelişmesi, yüzyıllarca süren bir bağımsız kültürün gelişmesini sağlamış, sonunda madenin köleleri öyle bir

mükemmelliğe erişmişlerdi ki, Savaş Tanrısı Moray'ın güçlü filoları, kolay bir zafer kazanmışlardı. Klasik arkeoloji ise çeşitli insan tiplerinin çeşitli gezegenlerde birbirlerinden bağımsız olarak meydana gelip geliştikleri tezini savunuyordu. Buna örnek olarak da Rigel'deki değişik tipli uygarlığı gösteriyorlardı. Arvardan ise Rigel'deki robot kültürünün o çağda buradaki ekonomik ve sosyal güçlerinin sonucu olduğunu kanıtlayarak, bu doktrine kesin bir darbe indirmişti.

Bir de Ofiyuskus'un barbar dünyaları vardı ki, geleneksel arkeologlar bunlara henüz gezegenler arası yolculuk aşamasına erişememiş ilkel insan örnekleri gözüyle bakıyordu. Bütün kitaplar onları kaynaşma kuramının en iyi örneği olarak gösteriyordu: İnsanlık, bütün dünyalarda su-oksijen kimyası üzerine kurulmuş bir evrimin doruk noktasıydı. Isı ve yer çekiminin yeğinliği de belirli sınırlar içinde buna dahildi. Bütün bağımsız insan soyları kendi aralarında üreyebilirdi ve yıldızlar arası yolculukların gerçekleşmesiyle, bu tür ayrı soyları birleştirme, mümkün hale gelmişti.

Oysa Arvardan, Ofiyuskus barbarlığından öncesine ait bir uygarlığın izlerinin kokusunu almış ve on bin yıllık bu barbar tarihinden de eski belgelerde, yıldızlar arası yolculuklara ait bilgiler elde etmişti. Ayrıca reddedilmeyecek bir şekilde, insanoğlunun buralara göç ettiğinde uygarlığını kanıtlamıştı.

İşte Gazete, ancak bundan sonra Arvardan'ın on yıllık geçmişi olan tezini yayınlamayı kabul etmişti.

Böylece canı kadar sevdiği tezini savunması ve kanıtlaması, onu şimdi imparatorluğun en anlamsız gezegeni olan Dünya'ya gönderiyordu.

Arvardan, imparatorluğun Dünya'da sahip bulunduğu tek üssü olan, Himalayalar'ın güneyindeki ıssız yaylalardan birine indi. Burada radyoaktivite yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. Yine burada mimarî tarzı Dünya'nınkine hiç benzemeyen bir saray vardı. Bu, daha şanslı gezegenlerde inşa edilmiş görkemli yapıların aslında bir kopyasıydı. Bir eğlence yeri olarak düşünülmüştü. Çıplak kayalıklardan oluşan manzara, humuslu topraklarla kapatılmış, sulanması sağlanmış, yapay bir atmosfer ve iklimle donatılmış ve beş bin metre karelik bir alanı kaplayan çimenlikler ve çayırlar halinde bahçeye dönüştürülmüştü.

Dünya ölçülerine göre böyle bir şeyi gerçekleştirmek için gereken enerji, ölçülecek gibi değildi, ama sayıları giderek artan gezegenlerin tükenmez kaynaklarından yararlanılarak gerçekleştirince, sorun olmaktan çıkmıştı. (Hesaplara göre, Galaktika yeni gezegene imparatorluğun statüsü içindeki yerini almaları için izin veriliyor, bu bu amaçla sadece gezegenin beş yüz milyon nüfuslu olması ön koşulu aranıyordu.)

Bu denizaşırı tapınakta Dünya valisi yaşıyor ve ancak içinde bulunduğu lüks sayesinde, aslında bir fare deliğinde yaşadığını unutabiliyordu. Ayrıca çok onurlu ve eski bir aileden geldiğinin de bilincindeydi.

Eşi belki onun kadar hayalci değildi, hele şimdi olduğu gibi, uzaktan, çimlerle örtülü bir yerden, Dünya'nın çırılçıplak ve belirgin biçimde ayrılmış yörelerine bakınca... Böyle zamanlarda renk renk aydınlatılmış çeşmeler, çiçekli yollar ve masallardaki kadar güzel bitki kümeleri, bile sürgünde olmanın yasını unutturamıyordu.

Belki de bu nedenle Arvardan'a gösterilen konukseverlik, protokol gereklerini bile aşmıştı. Çünkü o Valinin gözünde her şeyden önce imparatorluğun bir soluğu, sınırsız genişliklerin nefesiydi.

Arvardan'a gelince, o da hayranlığını saklamamıştı.

— Çok iyi tertiplenmiş, çok zevkli bir yer burası, Enniyus efendimiz! İmparatorluğun en ücra köşelerinin bile merkez kültürden nasibini nasıl aldığını görmek, olağanüstü bir şey.

— Korkarım, diye gülümseyerek cevap verdi Enniyus, Dünya Valisi'nin sarayında yaşamaktansa, burasını ziyarete gelmek, çok daha iyidir. Aslında vurunca tın tın öten boş bir deniz kabuğuna benzer burası. Ben ve ailem, saray personeli, gezegenin bazı önemli yerlerine yerleştirilmiş garnizonlardan başka, bir de sizin gibi ender konukları eklersek, merkez kültürümüz özellikle eksikliğiyle parıldıyor. Kısacası, bu kadarı çok az.

Batan güneşin altında, sütunların gölgesinde oturmuşlardı. Güneş, ufkun testere dişlerini andıran çizgisinde titreşiyordu. Hava öylesine bir bitki kokuyordu ki, ancak bıkkınlık iniltileri çıkarttırıyordu insana.

— Burada bir süre kalmayı tasarlıyor musunuz, Dr. Arvardan? diye sordu.

— Size kesin bir cevap veremeyeceğim, Enniyus efendimiz. Ben Dünya kültürüyle tanışmak ve gereken formaliteleri tamamlamak için, keşif heyetinden daha önce geldim. Örneğin istenilen sitelerde kamplar kurabilmem için, sizin izniniz gerekiyor, vb...

— Tamam, anlaştık! Peki, kazılara ne zaman başlıyorsunuz? Ve bu uğursuz görünümlü kalıntılar arasında ne bulmayı umuyorsunuz?

— Her şey yolunda giderse, birkaç ay içinde kampı kuracağımı sanıyorum. Bu gezegene gelince, bir sürü kalıntıdan ibaret olduğunu hiç sanmıyorum. Bütün Galaktika içinde bir eşi daha yok bu gezegenin. Tek örnek.

— Tek mi? diye merakla sordu vali. Asla! Burası çok sıradan bir dünya. Domuz ağılından, çöplükten, lağımdan; aklınıza gelecek iğrenç her yerden farksız. Bu mide bulandırıcı meziyetlerine rağmen, aşağılık olmakta da tek sayılmaz. Köylü; bayağı, hayvani bir dünya burası!

— Ama yine de radyoaktif bir dünya, diye cevap verdi Arvardan. Karşısındakinin küçültücü ve mantıksız suçlamaları karşısında şaşırmıştı.

— Ne olmuş yani? Galaktika'da binlerce radyoaktif yıldız var, hatta bazıları Dünya'dan daha radyoaktif.

Sonra kolunu robot bir eşyaya uzatarak sordu Enniyus:

— Ne istiyor canınız?

— Bir şey düşünmedim. Şarap ve limon diyelim.

— Çok kolay. Gerekli malzememiz vardır kuşkusuz. Baharat ister misiniz?

— Bir tutam.

Robot mobilyanın bağrında, mekanik ruhlu bir barmen, bardak hesabı değil, atom hesapları yaparak, insanoğlunun en evrensel düşkünlüğü olan kokteylleri, hiçbir insanın beceremeyeceği ustalıkla hazırlıyordu.

Hiçlikten geliyormuş gibi, özel deliklerinde uzun bardaklar görünüverdi birden. Arvardan, içinde yeşil bir sıvı olanını aldı. Bir an serinliğini hissetmek için yanağına bastırdı kadehi. Ondan sonra dudaklarına götürdü.

— Nefis.

Kadehini koltuğunun kapitone özel bölmesine bıraktıktan sonra, devam etti:

— Evet, dediğiniz gibi binlerce radyoaktif gezegen var, sayın vali. Ama bunlardan birinde insanlar yaşıyor. Burada!..

Enniyus dudaklarını şaklattıktan sonra, içkisiyle biraz daha yumuşamışa benzeyen buruk edasıyla cevap verdi:

— Bakın, bu açıdan gerçekten tek sayılabilir. Ama bu da pek özenilecek bir özgünlük değil.

— Bu tek olma özelliği, yalnız aritmetik bir gerçek değil, içkisini yudumlamaya devam ederek sürdürdü konuşmasını Arvardan. Aslında durum bundan da öte ve işitilmemiş ufuklar açıyor. Biyoloji bilginleri, atmosferinde ve denizlerinde radyoaktivite yeğinliğinin belirli bir çizginin üzerinde olduğu gezegenlerde yaşamın filizlenmediğini kanıtladıklarını ileri sürüyorlar. Oysa Dünya'nın radyoaktivitesi, bu kritik sınırı, fersah fersah geçiyor.

— İlginç! bilmiyordum bunu! Bu da Dünya'daki yaşamın, Galaktika'nın geri kalan bölümlerindeki hayattan temelden farklı olduğunu kesinlikle kanıtlıyor galiba, değil mi? Siz bir Siriyuslu olarak, bundan memnun olmalısınız. (Alaycı bir neşeye bürünmüş; bir sır verircesine konuşarak devam etti sözüne.) Bu gezegenin yönetiminde en büyük güçlüğün, Sirus kesiminin ateşli bir şekilde savunduğu anti-dünyacılık olduğunu biliyor musunuz? Bununla ben yüz yüzeyim. Aynı akımın Galaktika'nın diğer bazı bölgelerinde çeşitli kılıklarda varolduğunu biliyorum. Ancak bu hiçbir yerde Sirus yöresindeki kadar şiddetli değil...

— Ben bu tür imalara karşıyım, Enniyus efendimiz! diye sinirli bir cevap verdi Arvardan. Ben de herkes kadar hoşgörü sahibiyim. Ben, insanlığın, Dünya da dahil, bir birlikten doğduğuna inanıyorum ve bilimsel inancım da budur. Her tür hayat, aslında bir bütündür. Şöyle ki, kökeninde protoplazma yatar. Sözünü ettiğim, bu radyoaktivitenin etkileri sadece bazı insan yaşam şekillerini ya da bazı özel yaşam türlerini ilgilendirmez. Canlıyı, bütün şekilleriyle ilgilendirir. Çünkü hayat, proteinli moleküllerin mekanik niceliğine dayalıdır. Bu sizi ilgilendirir, beni ilgilendirir, bütün dünyalıları, örümcekleri ve mikropları da ilgilendirir.

"Siz de bilirsiniz, proteinler, akıl almayacak kadar karmaşık amino asitlerin birleşimleridir. Buna bir de karmaşık ve üç boyutlu yapıda birkaç başka ve özel bileşikler de katılır. Hepsi de kapalı havada düşen yıldırımlar kadar istikrarsız ögelerdir. Yaşamı meydana getiren de bu istikrarsızlıktır, çünkü kişiliğini koruyabilmek amacıyla sürekli kendisini yeniler. Tıpkı bir ip cambazının burnunda dengede duran sırık gibi.

"Ama hayat yeşermeden önce, protein dediğimiz bu kimyasal mucize süreduran bir maddeden kendi kendini yaratmak zorundadır, işin en başında, okyanuslar adını verdiğimiz dev eriyikler güneş ışınlarının etkisiyle aktif hale gelip, organik moleküllerin karışımını yavaş yavaş arttırmış, metan'dan formaldehid'e geçişi sağlamıştır. Böylece bir yönde şekerler ve nişastalar, diğer yönde de amino asitli üre ve proteinler oluşmuştur. Atomların bu şekilde birleşmeleri ve ayrılmaları, elbette rastlantının ürünüdür. Bir gezegende bu süreç milyonlarca yıl sürebilir, bir başkasında ise sadece birkaç yüzyıl. Ama milyonlarca yıllık bir süreç olması ihtimali daha çok. Gerçekte ise, büyük bir ihtimalle sonuna asla varamayacağıdır.

"Fiziko-kimyacılar büyük bir kesinlikle her atomun hareketinin nasıl bir enerji yarattığını zincirleme reaksiyonların bütünüyle göstermişlerdir. Şimdi hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde, yaşamın filizlenmesine doğru geçen can alıcı aşamalarda, ışınlayan enerjinin yokluğunun gerektiği bilinmektedir. Vali bey, eğer söylediklerim sizi şaşırtıyorsa, ışın enerjisinin reaksiyonlarını inceleyen fotokimyanın artık kontrol altına alınabilen bir dal olduğunu söyleyebilirim.

"Sıradan gezegenlerde tek ışın enerji kaynağı, güneştir. Ya da en önemli kaynak da diyebiliriz. Bulutların koruyucu perdesi altında ya da geceleri, karbonlu ve azotlu bileşimler belli biçimlerde birleşerek ve yeniden birleşerek reaksiyonları sürdürürler. Ancak bu, güneş ışınlarının bir süre için gezegeni bombardıman etmesinin kesilmesiyle gerçekleşir.

"Ama radyoaktif gezegenlerde, güneş ister olsun, ister olmasın, hatta en karanlık gecenin ortasında dahi, her su damlacığı, beş bin kilometre derinlikte olsa da, karbon atomlarını sarsan gamma ışınları yayar. Bunların sebep oldukları reaksiyonlar, hayatın filizlenmesine asla önayak olamayacak yönlere doğru gelir."

Arvardan kadehini robot makinenin üzerine bırakır bırakmaz, bardak yıkanıp sterilize edilmek ve yeniden yerini almak üzere gözden kayboluverdi.

— Bir tane daha ister misiniz? diye sordu Enniyus.

— Yemekten sonra, şimdilik kâfi.

Vali ince tırnaklarıyla koltuğunun kenarına vurdu.

— Olayın bu tanımı, büyüleyici elbette, ama süreç sizin anlattıklarınıza uygunsa, hayatın Dünya'da başlaması nasıl gerçekleşti?

— Ha! Siz de başladınız artık bu soruyu sormaya! Ama bana kalırsa, cevabı çok basit. Radyoaktivitenin dışarı taşmasını engelleyen fazlalığı, yine de var olan hayatı yoketmeye yetmemektedir. Tarzını değiştirebilir, ama ortadan kaldıramaz. Yalnız dev boyutlara erişmediği zaman. Çünkü görünüşte kimyasal mekanizmalar hep aynı değildir. Birinci durumda, basit moleküllerin birleşmelerini önlemek söz konusudur, ikinci durumda ise meydana gelen karmaşık molekülleri kırmak gerekir. Bu asla aynı şey demek değildir.

— Ben ilişkiyi sezemedim.

— Oysa her şey ortada. Hayat Dünya'da, daha gezegen radyoaktif hale germeden filizlendi. Sayın Vali, tek izah yolu budur. Elbette dünyada hayatın var olduğunu inkâr etmez, ya da bilimin yarısını hiçe sayarak, kuramsal kimyayı inkâr ederseniz, o başka.

Enniyus, biraz şaşkınlıkla yüzüne baktı bilginin.

— Bunu söylemek istemiş olamazsınız!

— Niçin?

— Bir gezegen birden nasıl radyoaktif hale gelebilir ki? Bir gezegenin yer kabuğundaki radyoaktif elementlerin hayatı, milyon, hatta milyarlarca yılla ifade edilir. Bunu üniversite öğrenciliğim sırasında öğrenmiştim. Sonsuz kadar uzun bir süredir var hepsi.

— Yapay radyoaktivite diye bir şey var, Enniyus efendimiz. Ve bu çok muazzam boyutlara erişebilir. Her tür radyoaktif izotoplar yaratmaya yeterli enerjiyi serbest bırakacak binlerce nükleer reaksiyon vardır. İnsanların, doğru dürüst kontrol etmeyi öğrenmeden, bazı nükleer reaksiyonları enerji

elde etmek için, ya da bir savaşta kullandıklarını varsayalım... Bir gezegende böyle bir savaşın patlak verdiğini düşünün. Bütün yer kabuğunun yapay radyoaktiviteyle kaplanacağını düşünmek, zor bir şey olmasa gerek. Buna ne buyrulur?

Dağların ardında batan güneşin kızıllığı, Enniyus'un dar yüzünü de kırmızılaştırmıştı. Akşam rüzgârının ve özel bir itinayla seçilmiş böcek türlerinin vızıltıları, her zamandan daha dinlendirici geliyordu insana.

— Bu bana biraz kılı kırk yarmak gibi geldi. Bir kere nükleer reaksiyonların askerî amaçlarla kullanılacağı ya da kontrolden çıkacak boyutlarda işleneceği kabul edilemez...

— Siz bu tür reaksiyonları küçümseme eğilimindesiniz, çünkü denetlenmelerinin çok kolay olduğu bir çağda yaşıyorsunuz. Fakat ya biri, ya da bir ordu, daha savunulması bilinmeden bu tür bir silahı kullanmaya kalksaydı, ne olurdu? Suyun ya da kumun da söndüreceğini bilmeden, yangın bombası kullanmaya benzemez miydi bu?

— Shekt'i dinler gibi oluyorum.

Arvardan birden bakışlarını kaldırdı.

— Kim o?

— Bir dünyalı. Görüşebileceğiniz ender dünyalılardan biri. Yani efendice konuşabileceğiniz bir dünyalı demek istedim. Fizikçidir. O da Dünya'nın belki de hep radyoaktif olmadığı görüşünde.

— Ya... Aslında şaşılacak bir şey değil bu. Bu kuram bana yabancı değil. Dünyanın prehistoria dönemine ait gelenek ve mitosları içerecek "Eskiler'in Kitabı"nda söz edilir bundan. Aslında aynı şeyi ileri sürüyor ama ben çağdaş bilim diline uygun tarzda ifade ediyorum.

— Eskiler'in Kitabı mı dediniz? (Enniyus şaşırmış, biraz da sıkılmış gibiydi.) Siz nereden biliyorsunuz bunu?

— Sağda solda gördüm. Ama kolay olmadı ve ancak bazı bölümlerini ele geçirebildim. Radyoaktivitesiz döneme ait bütün bu veriler, tamamen bilimsel olmasa da, tasarım için büyük önem taşıyor. Niçin sordunuz bu soruyu bana?

— Çünkü Dünyalılar arasında aşırılıklarıyla tanınan bir tarikatın kutsal kitabıdır da. Okunması, Yabancılar'a yasaktır. Ben olsam ulu orta, "Ben okudum" diye bağırmam. Dünyalı olmayan, onların deyimiyle Yabancılar, bundan daha azına cüret ettikleri takdirde, linç edildiler.

— Sizi işiten de, İmparatorluk polisinin burada çok aciz olduğunu sanır.

— Kutsala hakaret hallerinde yalnız. Anlayanın kulağına küpe olsun söylediklerim, Dr. Arvardan.

Bir çanın melodik sesi işitildi ve yankıları adeta çevredeki güzel manzaraya asılı gibi kaldı.

Enniyus, yerinden doğruldu:

— Sanırım yemek saati geldi. Bana refakat edip, İmparatorluğun Dünya'daki şu yerinde size ikramda bulunmamı ister misiniz?

Burada ziyafet düzenlemek için pek ender fırsat çıkıyordu ve en küçük şölen bahanesini bile kaçırmamak gerekirdi. Bu nedenle servisler bol, salon göz kamaştırıcı, erkekler iki dirhem bir çekirdek ve kadınlar da büyüleyiciydi. Şunu da ekleyelim: Dr. Arvardan de Baronn, baş rolü baş döndürecek şekilde oynuyordu.

Kendisine kulak verecek bir dinleyici kitlesi bulmaktan mutlu olan arkeolog, Enniyus'a daha önce anlattıklarını bir kez daha dile getirme fırsatını kaçırmadı elbette. Fakat söylediklerinin uyandırdığı ilgi, beklediği kadar olmadı. Bu arada yüzünden sağlık fışkıran bir albay, bütün askerlerin bilginler karşısında takındıkları alçak gönüllü tavırla eğilip, sordu:

— Sizi iyi takip edebildimse, Dr. Arvardan, siz şu kaba Dünyalıların belki de bütün insanlığın beşiği olan eski bir ırkın torunları olduğunu anlatmak istiyorsunuz bize, değil mi?

— Albayım, tezimi ben bile henüz bu kadar somut ve net deyimlerle ifade edemiyorum, ama bunun gerçek olması için ciddî ihtimaller var. Bir yıla kadar bu konuda daha kesin şeyler söyleyebilmek umudundayım.

— Pek sanmıyorum, ama böyle bir sonuca varacak olursanız, beni aklınızın hayalinizin alamayacağı derecede şaşırtırsınız. Ben burada dört yıldır görevli olarak bulunuyorum ve gezegen hakkında edindiğim deneyimler küçümsenemez. Bence Dünyalılar üç kâğıtçı ve düzenbaz yaratıklar. Birbirlerinden de hiç farkları yok. Kafa yönünden de bizden altta

oldukları belli. İnsanlığın bütün Galaktika'da yayılmasını sağlayan o cevherden yoksunlar. Tembel, batıl inançları kuvvetli, haydut yaratıklar. Ruhlarında bir parça soyluluk bulamazsınız. Sizinle ya da bir başkasıyla rahatça bahse girebilirim, eğer gerçek bir insana eşit bir tek Dünyalı gösterebilirseniz, siz kazanırsınız. Örneğin size ya da bana eşit birine. Yalnız, öncüsü biz olduğumuz bir soyun temsilcileri olduklarını kabul edebilirim. Ama bunun ötesinde, çok özür dilerim, başka bir varsayıma inanmayı reddediyorum.

Masanın öbür ucunda bir başkası, gösterişli bir edayla atıldı:

— Bana sorarsanız, en iyi Dünyalı, ölü bir Dünyalıdır. O zaman bile, genellikle kokuyorlar!

Sonra kendi söylediğine kendisi güldü. Hem de kahkahayla.

Arvardan kaşlarını çatarak önündeki tabağını süzdü, bakışlarını kaldırmadan konuştu:

— Irkların farklılıkları hakkında tartışmaya hiç niyetim yok, kaldı ki sorun bu değil. Beni ilgilendiren Prehistorya çağının Dünyalısı. Onların bugünkü torunları, çok uzun bir zaman aşırı derecede uygunsuz koşulların hakim olduğu bir çevrede, tek başlarına ve mahkûm gibi yaşamak zorunda kaldılar. Yine de onları bir kalemde silkip atmamak gerekir. (Enniyus'a döndü.) Enniyus efendimiz, sanırım yemekten önce bana bir Dünyalıdan söz etmiştiniz, değil mi?

— Ben mi? Hatırlayamadım.

— Shekt adında bir fizikçiden.

— Ha, evet... Doğru.

— Alfred Shekt olmasın bu?

— Evet, işittiniz mi adını önceden?

— Zannederim. Adını söylediğinizden beri, bir türlü aklımdan çıkmıyor. Fakat onu teşhis ettiğimi sanıyorum. Şey... Bilmem ne Nükleer Araştırmalar Enstitüsü'nde çalışmıyor mu? Neydi adı?.. (Arvardan birkaç defa elinin içiyle alnına vurdu.) Chica Enstitüsü, değil mi?

— Evet, öyle. Neden ilgilendiriyor acaba sizi?

— Fizik Dergisi geçen Ağustos sayısında onun bir yazınını yayınladı. Dikkatimi çekti, çünkü ben Dünya konusunda yazılan bütün yazıları inceler, toplarım. Oysa Dünyalıların Galaktika çapındaki yayınları pek enderdir. Her neyse, bu araştırmacı, memeli yaratıkların sinir sistemlerinde öğrenme yeteneklerini arttıracak ve sinaptik amplifikatör adını verdiği bir şey gerçekleştirdiğinden söz ediyordu.

— Sahi mi? diye biraz kestirip atmak istercesine sordu Enniyus. İlk defa işitiyorum.

— Size yazıyı bulurum. İlginç bir makaleydi, ama matematiksel temellerini pek anladığımı söyleyemeyeceğim. Ama makinesine hatırladığım kadar fare denen ilkel yaratıkları koymuş, sonra da onlara labirent problemleri çözdürmüş. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Amaç, farelere peynir bulunan bir bölmeye gidecekleri yolu öğretmek! Makinesinden geçen farelerin, yolu diğerlerine oranla üç kat daha çabuk bulduklarını saptamış. Böyle bir deneyin önemini kavrayabiliyor musunuz, albayım?

Tartışmayı başlatan albay, kayıtsızca cevap verdi:

— Hayır Dr. Arvardan, hiç anlamadım.

— Söyleyeyim öyleyse: Bana sorarsanız, böyle bir çalışmayı başaran bir bilgin, Dünyalı bile olsa, hiç kuşkusuz kafa bakımından benden üstün olmasa bile eşitim demektir... Çok özür dilerim albayım. Sizin de!

— Özür dilerim, diye sözünü kesti Enniyus. Bence şu sinaptik amplifikatöre dönsek daha iyi, Dr. Arvardan. Shekt insanlar üzerinde de deney yapmış mı?

Arkeolog gülmeye başladı:

— Sanmam, Sayın Enniyus. Deneye alınan on fareden dokuzu ölmüş. Herhalde tekniğini geliştirmeden, insanlar üzerinde deneme cüretini göstermeyecektir.

Vali, alnı kuşkuyla kırıştıktan sonra, koltuğunun arkasına yaslandı ve yemek bitene kadar da bir daha ağzını açmadı. Yemek için de.

Gece yarısından biraz önce, sessizce konuklarının yanından ayrılıp, karısına ayak üstü bir haber verdikten sonra da, özel kruvazörüne atlamıştı.

Chica'ya kadar süren iki saatlik yolculuk sırasında, Vali'nin alnındaki kuşkulu kırışık hiç silinmedi, endişe kalbini kemirdi durdu.

Arbin Maren'in, Joseph Schwartz'ı Shekt'in amplifikatörüne bağlamak için Chica'ya götürdüğü gün, bilgin bir saati aşkın bir süre, Dünya Valisi ile baş başa bir odaya kapanmıştı.

Dördüncü Bölüm

KRAL YOLU

ARBIN, Chica'da kendisini hiç rahat hissetmiyordu. Kapalı bir yere kıstırılmış gibi bir his vardı içinde. Şehrin bir yerinde Dünyanın en kalabalık şehirlerindendi, elli bin nüfusu olduğu söyleniyordu Büyük imparatorluğun temsilcileri kalıyordu.

Galaktika'lı kimseyi o zamana kadar hiç görmediği halde, içlerinden birine rastlayacağım diye hep korku içindeydi. Bir duvara kıstırılsa, bir Yabancı ile bir Dünyalıyı nasıl ayırt edeceğini bilmiyordu, ama içinden bir ses, mutlaka bir fark olduğunu söylüyordu kendisine.

Enstitüye girerken arkasına bir göz attı. İki tekerlekli arabasını altı saatlik bir park biletiyle birlikte, park yerine bırakmıştı. Acaba bu gösterişli davranışı, şüphe uyandırır mıydı? Burada her şey kendisini korkutuyordu. Her tarafla kulaklar ve gözler vardı sanki. Ne diye Grew'un aklına uyup, bu çılgınca işe atılmaya kalkışmıştı sanki?

Kapı açıldı ve birden düşünceleri yarıda kesildi.

— Ne istiyorsunuz?

Çatlak bir sesle cevap verdi:

— Sinaptik amplifikatörden geçmek için buraya mı başvurmak lazım?

Resepsiyondaki adam kendisine sertçe baktı:

— Şurayı imzalayın.

Arbin ellerini arkasında kavuşturup tekrarladı:

— Sinaptik amplifikatör için nereye başvurmalıyım?

— Ziyaretçi defterini imzalamazsanız, sizin için hiçbir şey yapamam, diye açık-seçik cevap verdi danışmadaki kız. Kural böyle.

Arbin tek kelime etmeden ters yüzü döndü. Genç kadın dudaklarını ısırarak koltuğuna gömülü sinyal düğmesine bastı.

Arbin umutsuzca çırpınıyor, ama başaramıyordu. Kız kendisini süzüyordu hâlâ. Aradan yüzyıl geçse, yine hatırlayacaktı kendisini. Bir tek isteği vardı şimdi: Koşmak, arabasına atlayıp, çiftliğe dönmek.

Laboratuardan sırtında gömlek olan biri çıktı ve kız, parmağıyla Arbin'i işaret etti:

— Sinaptik amplifikatör için bir gönüllü, bayan Shekt! dedi. Adını bana vermek istemedi.

Arbin bakışlarını kaldırdı. Bu da başka bir kızdı. Genç biri. Pek şaşırdı buna:

— Bu makineyle siz mi ilgileniyorsunuz, küçük hanım? diye sordu.

— Hayır, hiçbir şekilde.

Kızın sıcak tebessümü karşısında, Arbin'in kuşkusu biraz dağıldı.

— Ama sizi sorumlu kişiye götürebilirim, diye devam etti kız. Gerçekten gönüllü müsünüz?

— Ben yalnız sorumlu kişiyi görmek istiyorum, diye inat etti Arbin.

— Pekâlâ.

Kız bu cevaptan hiç de kızmışa benzemiyordu. Çıktığı odaya girdi, kısa bir beklemeden sonra da, Arbin'e yanına gelmesini işaret etti.

Arbin, kalbi heyecanla atarak kızın peşinden yürüdü, küçük bir bekleme odasına daldı.

— Biraz sabredebilirseniz, Dr. Shekt sizi yarım saat içinde, belki de daha erken kabul edecek. Şimdilik çok meşgul. Vakit öldürmek için bir film-kitap ya da okuyacak bir şey ister misiniz?

Arbin başıyla hayır diye işaret etti. Dört duvar üzerine yıkılacakmış gibi geliyordu kendisine. Kazık kesilmişti sanki.

Yoksa bir tuzağa mı düşmüştü? Yoksa Eskiler kendisini almaya mı geleceklerdi?

Hayatında bundan daha uzun zaman beklediğini hatırlamıyordu.

Dünya Valisi Enniyus, Arbin'le aynı heyecanı çektiği halde, Dr. Shekt tarafından kabul edilmek için bu kadar beklememişti. Dört yıldan beri bu görevdeydi, ama Chica'ya gelişi hâlâ olay oluyordu. Çok uzaklardaki imparatorluğun temsilcisi olarak, yasal açıdan kral naiplerine eşit güçteydi, ama aslında burada sürgünde sayılırdı.

Bir yandan Himalayalar'daki kısır kapanmışlığı, öte yandan imparatorluğa diş bileyenlerin kendisinden nefreti yüzünden, Chica'ya basit bir yolculuk bile, onun için bir tür kaçış anlamı taşıyordu. Bunlar elbette çok kısa süreli kaçışlardı. Ayrıca kurşuna batırılmış giysiler giymek, aralıksız metabolin almak zorundaydı.

İşte Shekt'le de özellikle bu ilaç hakkında konuşuyordu.

— Metabolin, diyordu kırmızı hapı adamın burnuna doğru sallayarak, sevgili dostum, metabolin bana gezegeninizin kusursuz bir simgesi gibi geliyor. Çevrenizi saran radyoaktif bulutların içine girdiğimde, bütün metabolik sürecimi bu hap hızlandırıyor. Oysa siz aynı radyoaktivitenin bilincinde bile değilsiniz. (Hapı, çiğnemeden yuttu.) Oldu işte! Şimdi kalbim daha hızlı atacak, akciğerlerim ve karaciğerim daha hızlı çalışacak. Sonra da o baş ağrısı yapışacak kafama, çökeceğim.

Dr. Shekt biraz da eğlenerek dinliyordu onu. Miyopmuş gibi bir görünümü vardı, ama gözlük taktığı için değil de, incelediği her şeye çok yakından ve dikkatle bakmasından kaynaklanıyordu bu. Yaşı bir hayli ilerlemiş olmalıydı. Uzun boylu, hafif de kamburdu.

Ama kendisinin çok geniş bir galaktika kültürü vardı, ayrıca orta halli bir Dünyalıyı Yabancılardan, hatta Enniyus gibi bir tatlı su Yabancı'sından dahi nefret ettiren düşmanlık ve evrensel çekingenlikten arınmıştı.

— Bu haplara ihtiyacınız olmadığından eminim, dedi. Metabolin, sizin batıl inançlarınızdan biri, siz de biliyorsunuz bunu. Bunun yerine haberiniz olmadan şeker versem, yine aynı ağrıları duyacaksınız.

— Siz kendi çevrenizde rahat ettiğiniz için böyle diyorsunuz. Bazal metabolizmanızın benimkinden yüksek olduğunu inkâr edebilir misiniz?

— Elbette hayır, ama ne önemi var bunun? İmparatorluğun Dünyalıların diğer insanlardan farklı olduklarına inandıklarını biliyorum. Aslında böyle bir şey de yok. Ama belki de siz dış dünyaların misyoneri olarak geldiniz buraya.

— İmparatorun hayatı üzerine ant içerim ki, en iyi misyonerler, sizin yurttaşlarınızdır, diye bir iç çekti Enniyus. Kabuklarına çekilip sürdükleri hayat tarzıyla, Galaktika'yı kemiren bir yaradan farkları var mı? Ciddi konuşuyorum, Shekt. Hangi gezegen geleneklerine bağlı kalmak için kendisine bu kadar acı çektiriyor? Gün geçmiyor ki kuramlarınızdan biri gelip, yasak bir bölgeye girdi diye, filancanın idamını istemesin! Altmış yaşını geçmiş olanlara uygulanan yasanın uygulanmasını talep etmesin! Ya da istihkakından çok yemek yedi diye şikâyette bulunmasın!

— Ama siz de hep idam cezası veriyorsunuz! Anlaşılan idealleriniz, direnmeye sıra gelince, hemen teslim oluveriyor.

— Yıldızlar tanığım olsun ki, infazları reddetmek için elimden geleni yapıyorum. Ama başka ne gelir elimden? İmparator, imparatorluğun bütün eyaletlerinde yerel geleneklerin uygulanmasını titizlikle istiyor. Haklı ve doğru bu da. Böylece her salı ya da perşembe bir isyan çıkartacak olan delilere halkın desteğini böyle önlemiş oluyoruz. Ayrıca Konseylerinize, Meclislerinize, Senatolarınıza hep hayır diyecek olursam, kıyameti önleyemem bir daha.

Shekt derin bir iç çekip, seyrek saçlarını sıvazladı.

— Galaktika'nın diğer bölgelerinin yanında, imparatorluğun bize bakışı, gökyüzünde bir çakıl taşına bakmaktan farksız. Oysa burası bizim için vatan, bildiğimiz tek vatan. Oysa biz diğer gezegenlerde yaşayanlardan hiç farklı değiliz. Tek farkımız, bizlerin daha bahtsız oluşumuz. Adeta ölü bir gezegende, bizi herkesten ayıran radyasyon tabakasının altında, bizi reddeden Galaktika'yla sarılmış olarak yaşıyoruz, içimizi kemiren itilmişlik karşısında, ne gelir elimizden? Bizim fazla nüfusumuzun göç etmesini kabul eder miydiniz, sayın vali?

Enniyus, omuzlarını silkti:

— Bana göre bir sakıncası yok. Ama dış gezegenlerin halkları itiraz edebilir. Dünyalıların hastalıkları yüzünden ölüp gitmek istemezler.

— Dünya hastalıkları ha? diye tiksinerek tekrarladı Shekt. Bu, zihinlerden çıkarılıp atılması gereken saçma bir fikir. Biz ölüm taşıyıcısı değiliz. Siz de aramızda yaşıyorsunuz. Bildiğim kadarıyla da ölmediniz.

— Öyle, dedi gülümseyerek Enniyus, ama sizlerle elden geldiğince az temasta bulunmaya çalışıyorum.

— Çünkü özellikle sizin aşırı uçların başını çektiği bir propagandanın kurbanısınız da, ondan.

— Yani Dünyalıların kendilerinin radyoaktif oldukları kuramı, sizce doğru değil mi, Shekt?

— Doğru, öyle hepsi. Başka türlü olmalarına imkân var mı? imparatorluğun yüz milyon gezegenindeki insanlar için de durum aynı. Kabul ediyorum, biz onlardan daha radyoaktifiz, ama bu başkalarını tehlikeye atacak oranda değil.

— Ne yazık ki sıradan bir Galaktika'lı, bunun aksine inanıyor ve şimdilik de kalbini ferahlatmak için bir tecrübeye bile razı değil.

— Yani şimdilik bizim farklı olduğumuzu söylüyorsunuz. Biz insan değiliz, çünkü atom ışınları yüzünden daha çabuk ölüyoruz ve aynı nedenle değiştik. Aslında bu da kanıtlanmış değil.

— Ama öyle sanılıyor.

— Ve böyle sanıldığı sürece, sayın vali, Dünyalılara parya muamelesi edildiği sürece, bizde hoşlanmadığınız o nitelikleri hep göreceksiniz. Kine kinle cevap vermemizden yakınabilir misiniz? Biz saldırgan olmaktan çok, saldırıya göğüs gerenleriz.

Sebep olduğu bu öfke patlaması, Enniyus'u üzüyordu. Dünyalıların en iyisi bile ayni havadan çalıyor, herkesi Dünya'ya karşı gibi görüyordu.

— Size karşı uygar davranmadığımdan dolayı özür dilerim, affedin beni Shekt, dedi diplomatça. Kabalığımı, gençliğime ve can sıkıntısına bağlayın. Karşınızda talihsiz, kırk yaşında bir çocuk var. Yöneticilikte kırk yaş, bebeklik çağı demektir. Çetin bir çıraklık dönemi işte... Belki de Dış Gezegenler Bürosu, beni daha az tehlikeli bir gezegene atanmamı düşünmeyi yıllar geçtikten sonra hatırlayabilecek. Demek ikimiz de dünyanın iki tutsağıyız. Ne gezegenler arası ayırımın, ne de etnik ayırımın var olduğu geniş bir vatanın iki yurttaşıyız. Haydi! Uzatın bana elinizi, dost olalım.

Shekt'in yüzündeki kırışıklar birden kayboldu. Daha doğrusu gülümsedi, sonra bastı kahkahayı.

— Sözleriniz, yakaran birinin sözleri, ama sesinizin tonu, yine imparatorluğun usta bir diplomatının ses tonu, dedi. Sayın vali, siz kötü bir

aktörsünüz.

— Pekâlâ, öyleyse bana bir hoca gibi davranıp, şu sinaptik amplifikatörünüzden bahsetsenize biraz.

Shekt görünür şekilde ürperdi ve kaşlarını çattı:

— Nerede duydunuz bunu? Yoksa yönetici olduğunuz kadar, fizikçi misiniz de?

— Ben her şeyi bilirim. Fakat ciddi söylüyorum Shekt, bilmek isterim bunu.

Shekt, valiyi dikkatle süzdü. Yerinden kalktı, eliyle dudaklarını çekiştirerek, düşünceye daldı.

— Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

— Kuramınızın matematik düzeyinin neresinden başlamak gerektiğini soruyorsanız, size sorunu ben basitleştireyim. Fonksiyonlar, denklemler ve diğerleri, ben bunlardan hiçbir şey anlamam.

Shekt'in gözleri parladı birden.

— Eğer sadece makinenin görünüşüyle yetineceksek, şunu söyleyeyim: Amaç, insanoğlunun öğrenme yeteneğini arttırmak.

— İnsanoğlunun mu? Sahi mi? Peki, nasıl çalışıyor bu makine?

— Bunu ben de bilmek isterdim! Üzerinde daha çok çalışmamız gerekiyor. Sayın Vali, size işin temelini anlatacağım, kendiniz yargıya varın, insanın -ve hayvanların sinir sistemleri nöro-proteinlerden meydana gelir; yani elektrik dengeleri çok eğreti olan dev moleküllerden. En hafif bir dürtü, molekülü sarsar, yeniden toparlanabilmek için de, komşu molekülü sarsar, o da bir sonrakini ve beyin etkilenene kadar bu böyle devam eder. Beyin de bu tür moleküllerden oluşan ve aralarında bağlantı sağlamak için bütün imkânlardan yararlanan bir bütündür. Beyinde 10 üstü 20 nöro-protein -yani 1'in sağına 20 sıfır konacak bulunduğuna göre, muhtemel kombinezonların sayısı 10 üstü 20'dir. Size bu rakamın ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikir vereceğim. Evrendeki bütün elektronların ve bütün protonların kendi başlarına birer evren halini aldığını varsayın; sonra bu evrenlerin bütün elektron ve protonlarının da birer evrene dönüştüğünü düşünün ve derken bütün bunların da birer evren olduğunu aklınıza getirin...

işte bütün bu evrenlerin nötron ve protonlarının sayısı bile, beyindeki durumla kıyasladığımızda, yetersiz kalır... Beni anlıyor musunuz?

— Yıldızların hakkı için söyleyeyim, hayır! Anlamaya çalışsam, eminim başımın ağrısından Ay'a bakıp uluyan köpek gibi inlerdim.

— Hımmm... Öyleyse başka türlü ele alalım. Sinirsel itiş, diye neye diyoruz, biliyor musunuz? Sinirler boyunca beyine kadar uzanan elektronik bir dengesizliğe bu adı yeriyoruz. Aynı yoldan da beyinden geri dönüyor bu itiş. Bunu kavradınız mı?

— Evet.

— Kutlarım. Siz bir dahisiniz! Bir duyu akımı bir sinir hücresinden geçerken, nöro-proteinler temas halinde olduklarından, yayılma çok çabuktur. Ancak sinir hücrelerinin sayısı sınırlıdır ve her biri ötekinden çok ince, sinirsel olmayan bir dokuyla ayrılmıştır. Yani yan yana olan iki sinir hücresi, temasta değildir.

— Ha! Yani duyu akımı engeli aşmak zorunda.

— Tamam! Aradaki doku, duyu akımının gücünü frenlemeye, yüzeyinin karesi oranında yayılma hızını azaltmaya yarar. Aynı durum, beyin için de geçerlidir. Şimdi aradaki dokunun değişken olmayan elektrik değerini indirecek bir yol hayal edin.

— Nedir o değişken olmayan?

— Sadece ara dokunun izole etme gücü. Bu durumda duyu akımı engeli daha kolay aşacaktır.

— İlk soruma geldim yine: Bulduğunuz sistem çalışıyor mu?

— Hayvanlar üzerinde denedim.

— Nasıldı sonuçlar?

— Çoğunluğu, beyin proteinlerindeki değişme yüzünden öldü. Dilerseniz, pıhtılaşmalarından da diyebiliriz. Tıpkı pişmiş yumurtanın akı gibi, katılaştılar.

Enniyus yüzünü buruşturdu:

— Bilimin şu soğuk duygusuzluğu, bazen pek acımasız oluyor. Peki, ya yaşayanlar?.

— Deneme sonuç vermiş sayılmaz, çünkü bunlar insan değildi. İnsanlarda durum daha uygun gibi görünüyor.

Ama deney için insana ihtiyacım var. Her şey üzerinde çalışılacak beynin doğal elektronik niteliklerine bağlı. Her beynin kendine özgü bir mikro-akım tipi vardır. Tıpatıp eş olan iki beyin bulamazsınız. Tıpkı parmak izleri gibi. Ne yazık ki denemede kullanabileceğim insan yok. Gönüllü istedim. Yalnız...

Shekt, kollarını yukarı kaldırdı.

— Fakat çekingenliklerini anlıyorum, biliyor musunuz? dedi Enniyus. Fakat makinenizi geliştirirseniz, ciddi olarak ne yapmak istiyorsunuz?

Fizikçi, omuzlarını silkti.

— Bunu söylemek bana düşmez. Karar, elbette Büyük Konsey'indir.

— Buluşunuzu İmparatorluğun hizmetine vermeyi düşünüyor musunuz?

— Ben mi? Bence hiçbir sakıncası yok. Ama yalnız Büyük Konsey bu konuda...

— Büyük Konsey'in canı cehenneme! diye sabırsızca bağırdı vali. Onlarla daha önce de görüşme fırsatı ele geçirdim. Bu teklifimi zamanı gelince Konsey'e götürmemi kabul eder misiniz?

— Bu konuda en küçük bir etkim yok.

— Konsey'e insanları mutlak güvenlik koşulları içinde tedavi edecek bir amplifikatör icat ettiğinizi ve bunu Galaktika düzeyinde üretebilirseniz, göçü yasaklayan bazı kısıtlamaların kaldırılabileceğini söyleyebilirsiniz.

— Peki, ya salgın korkusu? diye hınzırca sordu Shekt. Ya bizi diğerlerinden ayırt eden özelliklerimiz? Ya bizim insanlık camiasına kabul edilmeyişimiz?

— Sizi belki başka bir gezegene bile, topluca taşıyabilirler, dedi hiç heyecanlanmadan Enniyus. Düşünün bir kere.

Tam bu sırada kapı açıldı ve odanın sıkıcı havasını dağıtan bir bahar rüzgârı gibi, genç bir kadın içeri girdi. Ziyaretçiyi görünce, kızardı, hemen ters yüzü dönüp çıkmaya kalkıştı. Ama Shekt ona engel oldu.

— Gelin, Pola. Sanırım kızımı tanımıyorsunuz sayın vali. Pola, sana Dünya Valisi Enniyus efendimizi tanıştırayım.

Vali ayağa kalkmıştı bile. Rahat bir nezaketle eğildi. Pola'nın acemice selamı yarıda kaldı.

— Küçük hanım, siz Dünya'nın asla üretemeyeceğini sandığım, güzel bir süs çiçeğisiniz. Bildiğim kadarıyla, siz bütün gezegenlerde eşsiz bir süs olabilirsiniz.

Genç kızın karşısındakinin hareketi karşısında acemice uzatmak zorunda kaldığı elini kavradı, bir an mensup olduğu kuşağın en basit nezaket kuralı gördüğü şekilde, bu eli öpecek gibi oldu. Fakat niyeti buysa bile, birden kızın elini telaşla bıraktı, geri çekildi.

Pola'nın kaşları belli-belirsiz çatıldı.

— Sayın vali, sıradan bir Dünyalı kız için gösterdiğiniz bu iyilik beni şaşırttı doğrusu. Bulaşmaya böyle meydan okuduğunuza göre, yiğit birisiniz siz.

Shekt öksürdü:

— Kızım Chica Üniversitesi'nde öğrenimine devam ediyor, vali efendimiz, dedi. Araştırmalarına yardımcı olur diye de, haftada iki gün laboratuvarımda çalışıyor. Teknisyen olarak. Oldukça yetenekli. Belki babalık gururu, ama bence ilerde yerimi alabilecek yetenekte.

— Baba, sana söylemem gereken önemli bir şey var, dedi kısık sesle.

— Sizi yalnız bırakayım mı? diye önerdi Enniyus,

— Hayır, hayır, gereği yok! Nedir o, Pola?

— Bir gönüllü bulduk, baba.

Shekt şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

— Amplifikatör için mi?

— Öyle diyor.

— Eh size uğur getirdim galiba, dedi Enniyus.

— Gerçekten. Söyler misin, beklesin? C salonuna al. Ben hemen geleceğim.

Pola çıkınca, Shekt, valiye döndü:

— Eğer bana izin verirseniz, sayın vali...

— Elbette. Ne kadar sürüyor deney?

— Korkarım uzun saatler... Bulunmak ister miydiniz?

— Bütün tüylerim diken diken olurdu, Shekt. Ben yarına kadar Vilayet Konağındayım. Sonucu bana bildirmek lütfunda bulunur musunuz?

— Elbette.

Shekt rahatlamışa benziyordu.

— Mükemmel! Sinaptik amplifikatörü hakkında size yaptığım teklifi de unutmayın. Bilimin yeni Kral yolu...

Enniyus çıkarken, gelişine oranla daha rahat değildi. Fazladan hiçbir şey öğrenememişti, üstelik endişeleri de daha artmıştı.

Beşinci Bölüm

GÖNÜLSÜZ GÖNÜLLÜ

Dr. SHEKT yalnız kalır kalmaz hemen zile bastı. Beyaz, parıltılı bir gömlek giymiş, uzun, kahverengi saçlarını başının arkasında toplamış genç bir teknisyen, telaşla içeri girdi.

— Pola size haber verdi mi?

— Evet, doktor Shekt. Ekrandan adamı gözledim. Eminim, doğru bir gönüllü. Genellikle bize gönderdikleri gibi biri değil...

— Sizce, Konsey'e haber vermem gerek mi?

— Size ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Konsey, sıradan bir bağlantıya kötü gözle bakabilir. Biliyorsunuz, bütün dalgalar kaydedilebiliyor. Geri göndersem mi yoksa? diye birden önerdi teknisyen. Otuz yaşından genç adamlara ihtiyacımız var derim, olur. Çünkü rahat otuz beşin üstünde.

— Hayır, hayır... Hele bir göreyim.

Shekt'in aklı donmuş bir girdaptı sanki. Şu ana kadar harekâtı tam bir ustalıkla yürütmüştü. Aldatıcı bir açık sözlülük izlenimi uyandıracak kadar haber sızdırmışlardı. Ve işte şimdi gerçek bir gönüllü başvuruyordu. Hem de Enniyus'un ziyaretinden hemen sonra! Acaba arada bir ilişki var mıydı? Shekt de kireçlenmiş şu gezegende dev ve karanlık bazı güçlerin kıpırdanmaya başladıkları konusunda çok belirsiz bilgilere sahipti. Ama yine de kendisini onların elinde hissedecek kadar yeterliydi bildikleri. Her halde, Eskiler'in sandıklarından çok şey biliyordu.

Ama hayatı iki yönden de tahdit altında olduğuna göre, ne yapabilirdi?

On dakika sonra önünde, ayakta duran ve kollarını kavuşturmuş çiftçiyi kaçamak bakışlarla inceliyordu. Mutlaka kırk yaşından küçüktü, ama

acımasız köylü hayatı, insanları çabuk yıpratıyor olmalıydı. Yanakları al aldı. Saç köklerinde ve şakaklarında ter damlacıkları vardı.

— Galiba adınızı vermeyi reddetmişsiniz dostum, dedi tatlı bir sesle Shekt.

Arbin keçi gibi inatçıydı.

— Bana gönüllülere soru sorulmayacak demişlerdi, cevabıyla yetindi.

— Hımmm... Peki, söyleyecek bir şeyiniz yok mu? Yoksa hemen tedaviye alınmak ister misiniz?

— Ben mi? Hoppala! diye heyecanla bağırdı Arbin. Gönüllü olan ben değilim ki. Sizi böyle inanmaya yöneltecek hiçbir şey söylemedim ben.

— Ya? Peki, gönüllü bir başkası mı?

— Canım, ben ne diye yani...

— Anladım. Peki... Bu öteki gönüllü sizinle beraber mi?

— Öyle sayılır, diye çekinerek cevap verdi Arbin.

— Mükemmel! Yalnız, istediğinizin ne olduğunu bana açık seçik söylemelisiniz. Söyleyecekleriniz tamamen sır olarak kalacak. Anlaştık mı?

Köylü kaçamak bir saygınlıkla çenesini eğdi.

— Sağ olun. Anlatayım efendim. Çiftlikte biri var... Bir, şey... Uzak bir akraba. Bize yardım elini uzatıyor, anlıyorsunuz ya. (Arbin tükrüğünü zor yuttu, Shekt de ciddi ciddi başını salladı.) Çok iyi niyetli, çok da iyi işçidir... Bir oğlu vardı, tamam mı? Ama öldü... Karımla benim de bir yardımcıya ihtiyacımız var, tamam mı? Eşimin sağlığı iyi değil... Akrabanın yardımı olmadan bu işin altından kalkamayız...

Arbin, anlattığı masalın inanılacak yönü olmadığı hissine kapılmıştı. Fakat büyük bilgin başını salladı.

— Yani bu uzak akrabanızı mı denemeye almamızı istiyorsunuz?

— Tamam, öyle. Bunu demek istedim işte. Zamanınızı aldımsa, özür dilerim. Zavallı çocuk, anlıyorsunuz ya, aklı pek başında değildir. (Arbin. bundan sonra ağzına geleni söyledi.) Yo, hasta değil, aksine... Yalnız... Biraz geri zekâlı. Konuşamıyor, anlıyor musunuz?

— Konuşmayı bilmiyor mu? diye hayretle sordu Shekt.

— Yo, biliyor da... Ama sevmiyor konuşmayı, iyi konuşamıyor.

— Siz de amplifikatörün onun zekâsını düzeltmesini istiyorsunuz, öyle mi? diye sordu bilgin.

Arbin, yavaşça başını salladı:

— Biraz daha aklı başında olsaydı, karımın yapamayacağı işleri becerirdi, değil mi?

— Ama ölüm tehlikesiyle burun buruna olduğunu bilmeniz gerekir.

Arbin, dalgın dalgın adamın yüzüne baktı. Parmakları öfkeyle kasıldı.

— Bana onun onayı gerek, diye ekledi Shekt.

— Anlamaz ki, diye inatla ısrar etti çiftçi. Ama sizin anlamanız gerekir; siz yaşamın ne çetin bir şey olduğunu anlayabilirsiniz. Adamcağız giderek yaşlanıyor. Daha altmış yaş sorunu yok şimdilik, ama gelecek nüfus sayımında onu geri zekâlı diye kabul edebilirler ve elimizden alırlarsa? Onu yitirmek istemiyoruz. Bu yüzden geldim buraya. Olayın gizli kalmasını istiyorum, çünkü... Çünkü... (Böyle derken, Arbin bakışlarını kaçırdı.) Çünkü bu iş Eskiler'in hoşuna gitmeyebilir. Ama biliyorsunuz, hayat çok acımasız beyciğim... Üstelik size de yararı dokunabilir. Gönüllü aramıyor muydunuz?

— Evet. Nerede akrabanız?

Arbin, sonuna kadar oyunu oynamaya karar verdi.

— Dışarda... Arabamda... Kimse görmediyse elbette.

— Her şeyin yolunda gitmesini dileyelim. Şimdi gidip arabanızı alacağız ve yer altı garajına çekeceğiz. Yardımcılarımın dışında akrabanızın burada olduğunu kimselerin bilmemesi için bir şeyler ayarlayacağız. Yönetimle

başınızın derde girmeyeceğine dair size garanti verebilirim.

Arbin'i dostça omuzundan tuttu, çiftçi ister istemez gülümsedi. Boynuna sarılan ilmiğin biraz daha sıkıldığını sandı.

Shekt, yatağa uzanmış yatan saçsız ve hafif göbekli adamı seyretti. Hasta, bilinçsiz yatıyordu. Derin ve düzenli soluyordu. Konuşmalarından hiçbir şey anlaşılamamıştı. Kendisine söylenenleri de kavrayamamıştı. Yine de

üzerinde hiçbir akıl hastalığı belirtisi yoktu. Yaşlı biri için refleksleri de normaldi.

İhtiyar ha? Hımmm!

Fizikçi sabit bakışlarını üzerine diken Arbin'e döndü.

— Kemiklerinin bir tahlilini yapalım mı dersiniz?

— Hayır! diye bağırdı heyecanla çiftçi. Sonra alçak sesle ekledi: Kimliğini belirleyecek bir şey yapılmasını istemiyorum.

— Ama bize yardımcı olabilirdi bu. Yaşını bilseydik, tehlike azalırdı.

— Elli yaşında.

Shekt omuzlarını silkti. Hiç önemi yoktu. Yine uyuyan adamın üzerine eğildi. Kendisini içeri aldıklarında, adamcağız içine kapanmış, kayıtsız gibiydi ya da öyle görünüyordu. Verilen hipnoz hapları bile üzerinde bir kuşku yaratmamıştı. Haplar uzatıldığında şöyle bir gülümsemiş, sonra da yutmuştu.

Teknisyen, sinaptik amplifikatörü meydana getiren karışık aygıtlardan sonuncusunu da iterek içeri aldı. Düğmelerden birine basınca, ameliyathanenin pencereleri şeffaflığını yitirdi. Şimdi içerde kalan tek ışık kaynağı, soğuk ve göz kamaştırıcı bir biçimde parlayan ampuldü. Yüzlerce kilovat diyamanyetik alan onu hem masanın beş santimetre üstünde tutuyor, hem de ışığın doğru üzerine yönelmesini sağlıyordu. Köşede bir gölgede oturan Arbin, olup bitenlerden hiçbir şey arılamıyordu, ama sadece varlığıyla acımasız girişimlerde bulunulmasını önleyeceğini sanıyordu.

Fizikçiler ise ona aldırmıyorlardı bile. Adamın başına elektrodlar yerleştirildi. Bu da bir hayli zaman aldı. Ullster tekniğiyle kafatasının dokusal yapısı özenle incelenecekti. Derken Shekt, neşesiz bir biçimde gülümsedi. Bulgular kesin olmamakla birlikte, adamın söylendiği gibi elli değil, daha yukarı yaşta olduğu apaçık belliydi.

Ancak bilginin yüzündeki gülümseme silinmekte gecikmedi. Alnı kırıştı. Kafatası çatlaklarının garip bir tarafı vardı... Eşi görülmemiş şeylerdi...

Neredeyse, bu kafatasının ilkel bir yaratığa, atalarından birine ait olduğuna yemin edecekti. Ama unutmamalıydı ki geri zekâlı biriyle ilgileniyordu. Neden olmasın?

Birden, hayretle bağırdı:

— Vay canına! Hiç dikkat etmemiştim. Bu adamın suratında kıllar var. (Arbin'e döndü.) Bu hep böyle sakallı mıydı?

— Sakallı mı?

— Evet, çenesinde kıllar var mıydı yani? Yaklaşın... Görmüyor musunuz?

— Evet, görüyorum efendim.

Çiftçi elden geldiğince hızlı düşündü. Sabah o da farketmişti bunu, ama sonra unutmuştu.

— Sanırım böyle dünyaya gelmişti, dedi ihtiyatla.

— Alın şu kılları! Kaba bir hayvana benzemesini istemezsiniz, değil mi?

— Hayır efendim.

Elleri eldivenli bir teknisyen tarafından sürülen traş kremi, sakalların hakkından çabuk geldi.

— Göğsünde de kıllar var, Dr. Shekt, dedi operatörlerden biri.

— Yok yahu? Gösterin bakayım... Ama bu insan değil, bir şebek canım! Olsun... Gömleğinin altında nasıl olsa görünmez. Koyun elektrodlan. Şuraya yerleştirin. Sonra şuraya. Bir de şuraya.

Kıl kadar ince bir düzine platin tel, adama bağlandı. Sondalar saçların arasından geçtikten sonra kafatasının birleşme yerlerinden nörondan nörona geçen mikro-akım yankılarını dinlemeye yarıyordu. Operatörler büyük bir dikkatle zaptettikleri elektrik dalgalanmalarını kaydeden, bir kımıldanıp, bir duran ampermetreleri izliyorlardı. Mini mini uçlar, milimetrik bobinler üzerinde uzayıp giden çizgiler çiziyordu.

Sonunda bu grafik çizgiler mat plakalar üzerine yerleştirildi ve operatörler alçak sesle aralarında yorumlarda bulunarak sonucu okumaya başladılar: "...Beşinci noktaların genişliğine dikkat edin... tahlil etmeye değer... hemen göze batıyor..."

Bundan sonra makinenin hazırlanmasına geçildi. Bitmek bilmedi bu iş. Teknisyenler kolları çeviriyor, ayarlamaları yapıyor, bir yandan da

göstergeçleri izliyorlardı. Sayısız kere ölçme aletleri kontrol edildi, doğrulamalar yapıldı.

En sonunda Shekt gülümseyerek Arbin'e döndü:

— Biraz sonra bitecek.

Koca makine uyuyan adamın üzerine doğru ilerledi. Bu haliyle aç ve ağır hareketli bir canavara benziyordu. Şimdi hastanın ayak ve kol bileklerinden aşağı dört kablo sarkıyordu. Mat kara renkte, galvanizli kauçuğa benzer bir tür yastık ensesinin altına kaydırıldı. Omuzlarındaki kelepçeler, onu sıkı sıkı yattığı yere yapıştırmıştı. Elektrodlar birbirlerinden ayrıldı, başının iki yanına yerleştirildi. Her birinin ucu, şakağına yönelikti. Suratı sarıydı.

Shekt bakışlarını bir an bile kronometreden ayırmıyordu. Eli, bir düğmenin üzerindeydi. Birden düğmeye bastı. Görünen hiçbir şey olmadı, insana saatler kadar uzun gelen üç dakikadan sonra, Shekt parmağını düğmeden çekti.

Yardımcısı derhal Schwartz'ın üzerine eğildi, sonra hemen doğrulup, heyecanla seslendi:

— Hayatta, yaşıyor!

Ama her şey bitmemişti daha. Teknisyenler daha uzun saatler boyunca bir kitaplık dolduracak kadar çok veri topladılar. Hastaya bir iğne yapıp, göz kapaklarının hafifçe

titremesini sağladıkları sırada, saat gece yarısını geçmişti.

Shekt geri çekildi. Yorgun, ama mutluydu.

— Her şey yolunda, diyerek elinin tersiyle alnını sildi. (Arbin'e dönüp, kararlı bir sesle ekledi:) Yalnız birkaç gün burada kalması gerekiyor.

Birden çiftçinin bakışlarında sıkıntı ve korku hisleri belirdi.

— Ama... Şey...

— Bize kesin kes güvenebilirsiniz. Akrabanızın başına can sıkıcı hiçbir şey gelmeyecektir, aksi halde başımı koyuyorum ortaya. Zaten başımı koymuşum bu işe ben. Onu bize emanet edin. Mesai arkadaşlarımdan başka hiç kimse kendisini görmeyecektir. Kendisini şimdi alıp götürürseniz,

başına çok kötü şeyler gelebilir. Bir de ölecek olursa, varlığını Eskiler'e açıklamanız gerekir.

Bu son uyarı, Arbin'i pes ettirmeye yetti:

— Peki, onu ne zaman gelip alacağımı nasıl öğreneceğim? diye sordu. Size adımı vermek istemiyorum da.

— Ben de adınızı sormuyorum, diye cevap verdi Shekt. Bir hafta sonra aynı gün, akşam saat tam onda yine gelin buraya. Sizi arabanızı bıraktığımız garajın önünde ben bekleyeceğim. Bana güvenebilirsiniz dostum: Korkulacak hiçbir şey yok.

* * *

Arbin, Chica'dan ayrıldığında, gece olmuş, hava kararmıştı. Yabancı adamın gelip kapısını çalmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve bu sırada adetler'i bir kere daha çiğnemişti. Bir yerine, iki suç... Acaba bundan böyle kendisini hiç güven içinde hissedebilecek miydi?

Şimdi aracıyla ıssız yolda geri dönüyordu, ama arada sırada kaçamak bir bakışla arkasını süzmekten kendisini alamıyordu. Acaba çiftliğe kadar izlenecek miydi? Yoksa bütün dünyalıların bir fişinin bulunduğu ve altmış yaş yasasının uygulanmasında titizlikle kullanılan istatistikler, birer birer inceleniyor muydu?

Bütün dünyalılar, er geç, bu görevlerini yerine getirmek zorundaydılar. Daha o ölüm saatine varması için önünde çeyrek yüzyıl vardı, ama Grew yüzünden her an cezalandırılabilirdi. Şimdi bir de yabancı eklenmişti ona.

Peki, bir daha Chica'ya adımını atmasa ne olurdu?

Hayır! Loa ile birlikte, üç kişi yerine iki kişi çalışıp, asla beklenen üretimi sağlayamazlardı. Üretmek zorunda oldukları miktara erişemeyince de ilk suçları, yani Grew ortaya çıkacaktı. Dişli bir çark gibiydi bu: Gelenekler'e karşı insan bir suç işlemeye başlayınca, arkası çorap söküğü gibi gelirdi.

Arbin, tehlikesi ne olursa olsun Chica'ya geri döneceğini biliyordu.

Shekt istirahate çekildiğinde vakit gece yarısını çoktan geçmişti ve ancak Ola'nın ısrarıyla buna razı olmuştu. Yastığı, bir tür ince boğazlama aletine

benziyor, çarşafları buruşup düğüm düğüm oluyordu. Bu da sinirlerini laçka ediyordu. Şehir karanlığa gömülmüştü, ancak ufukta, gölün öbür yakasında, belli-belirsiz, mavimtrak bir aydınlık fark ediliyordu: Pek ender bazı yerler dışında, Dünya'nın başında sallanan ölümün ışığıydı bu.

Bu hareketli günün olayları, fizik bilgininin beyninde karmakarışık dönüp duruyordu. Çiftçiyi geri dönmeye razı ettikten sonra yaptığı ilk iş, Başkanlık sarayına tele video ile telefon etmek olmuştu. Enniyus herhalde aramasını bekliyor olmalıydı ki, aracın çağrısına hemen kendisi cevap vermişti. Yine kurşunla takviyeli giysileri içindeydi.

— İyi akşamlar, Shekt. Tecrübeniz tamamlandı mı?

— Evet, gönüllümün de işi tamam. Ya da aşağı yukarı tamam. Zavallı adam.

Enniyus'un aklı hiç başında değildi.

— Kalmamakta çok haklıymışım. Siz bilginler ve katiller arasında bence hiçbir fark yok!

— Henüz ölmedi daha, sayın Vali. Hatta onu kurtarmamız da mümkün. Ama...

Vali omuzunu silkti.

— Ben sizin yerinizde olsam, farelerle yetinirdim, Shekt. Ama sizi hiç normal halde görmüyorum, dostum. Belki ben böyle olaylar karşısında nasırlaşmış değilim, ama sizin öyle olmanız gerekir.

— Yaşlanıyorum Enniyus efendimiz, demekle yetindi bilgin.

— Dünya'da vakit geçirmek için tehlikeli bir yol seçmişsiniz üstat, dedi kuru bir sesle Enniyus. Haydi, gidip yatın artık, Shekt.

Şimdi ise Shekt pencerenin önüne dikilmiş, çöken bir dünyanın üzerinde yükselen karanlık şehri seyrediyordu.

Sinaptik amplifikatör denemeleri iki yıldan beri yürütülmekteydi ve bu yüzden de Eskiler Derneği'nin kölesi, oyuncağı olmuştu.

Her şeyi hazır yedi-sekiz tebliği vardı ve eğer bunlar "Nörofizyoloji Dergisi"nde yayınlansaydı, adı bütün Galaktika'da şöhret olabilirdi. Ama hepsi masasının üzerinde küfleniyordu. Bunun üzerine şu meşhur ve bilerek

abartılmış yazısı çıkmıştı "Fizik Dergisi" nde. İşte "Kardeşlik" in yolları buydu. Bir yarım gerçeği, yalana tercih etmek.

Yine de Enniyus, istihbarat toplamaya gelmişti. Niçin?

Acaba bu girişim, Shekt'in öğrendiği bazı şeylerle bağlantılı mıydı? İmparatorluk da kendisi gibi bazı şüpheler mi besliyordu?

İki yüzyıl içinde Dünya üç kez ayaklanmaya kalkışmıştı. Üç seferinde de geçmişteki sözde bir büyüklük adına isyan çıkmış, imparatorluğun garnizonlarına saldırılmıştı. Üç seferinde de ayaklanmalar tam zamanında bastırılmıştı ve imparatorluk gerçekten aydın bir krallık rejimi olmasaydı, Galaktika'ya derin bir siyaset anlayışının erdemleri egemen olmasaydı, Dünya rahatça insanların yaşadığı gezegenler listesinden silinebilirdi.

Ama kim bilir, belki şimdi işler başka türlü gelişebilirdi. Mümkün müydü bu? Can çekişen birinin dörtte üçü tutarsız sözlerine ne derece güvenilebilirdi?

Neye yarayacaktı? Nasıl olursa olsun, hiçbir şey yapmaya cüret edemeyecekti ki. Beklemekten başka bir şey yapamazdı. Giderek yaşlanıyordu ve Enniyus'un dediği gibi, bu Dünya için tehlikeli olabilecek bir vakit öldürme aracıydı. Altmış yaşma merdiven dayamıştı. Altmış yaş yasasından sapmalar ise, pek ender bir şeydi. Kaçış yoktu bundan.

İşte şu lanetli çamur topağından farksız Dünya'da bile, Enniyus yaşamak istiyordu.

Bilgin en sonunda yattı ve uykuya dalmadan önce, kendi kendine Eskiler'in Enniyus'la video aracılığıyla yaptığı konuşmayı kaydedip kaydetmediklerini sordu. Kardeşlik örgütünün başka istihbarat kaynakları da olduğunu henüz bilmiyordu ki.

* * *

Shekt'in yardımcısı, ancak sabah, bilgin hakkında kesin bir karara varabildi.

Asistanı, hocasına hayrandı, ama resmen izin alınmamış gizli bir gönüllüye sinaptik uygulama yapılmasına Kardeşliksin göz yummayacağını, bunun Adet statüsünü açıkça çiğnemek olacağını çok iyi biliyordu. Statüye karşı çıkmak ise, ağır bir suçtu.

"Hem bu adam kim?" diye sorarak bir mantık kuruyordu kendisine. Sinaptik amplifikatörün İmparatorluk hesabına çalışan casuslar tarafından sırrının çalınmaması için açılan kampanyada gönüllülerin başvurmalarını körüklemeden, oldukça iyimser bilgiler zaten sızdırılmıştı. Eskiler Derneği ona insanları gönderiyordu ve bu kadarı da yeterliydi.

Peki, öyleyse bu adamı kim göndermişti? Kardeşlik örgütü mü? Shekt'in güvenlerine layık olup olmadığını anlamak için gizlice bunu mu yapmışlardı acaba?

Yoksa Shekt bir hain miydi? Biraz önce, ancak yabancıların radyasyondan etkilenmekten korkarak giydikleri ağır giysiler içinde biriyle baş başa görüşmüştü.

İki halde de, mahvına doğru koşmak tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Teknisyen kendi kendine şunu soruyordu: "Peki, ben niçin onun düşüşünün peşinden yuvarlanayım?" Kendisi gençti, önünde yaşayacağı kırk yıl vardı. Ne diye altmış yaş sınırını yaklaştıracaktı?

Ayrıca belki de kendi yükselmesine yardımcı olacaktı davranışı... Shekt o kadar yaşlıydı ki, gelecek nüfus sayımını atlatamayacaktı kuşkusuz. Demek kendisine büyük bir zarar da vermiş sayılmazdı yani. Hatta hiçbir zarar vermeyecekti ustasına.

Teknisyen, kararını vermişti. Elini kaldırıp, Dünya Yüksek Bakanlığının özel hattıyla bağlantısını sağlayacak alete uzattı. Bu makam, İmparator ve Genel Vali adına, bütün Dünyalıların yaşamları üzerinde söz sahibiydi.

* * *

Schwartz'ın kafatasını dolduran sisli izlenimler ancak günün sonuna doğru çektiği acının uyuşukluğunu aşıp şekillendi. Yolculuklarını, göl önünde sıralanmış alçak yapıları, aracın içindeki uzun bekleyişi hatırladı.

Peki, ya sonra? Sonra ne olmuştu? Uyuşuk düşüncelerini eşelemeyi denedi... Evet! Kendisini almaya gelmişlerdi. Çeşitli aletler ve kadranlarla dolu bir salon... Ve iki bap uzatmışlardı, o da kıvançla yutmuştu bunları. Nesi vardı ki kaybedecek? Zehirlenme, kurtuluştu kendisi için.

Sonra... Her şey silinmişti.

Dikkat! Bilincinde şimşekler çakıyordu... Üzerine eğilen insanlar... Derken birden bir stetoskopun göğsüne soğuk temasını anımsayıverdi... Bir genç kız, kendisine yiyecek uzatıyordu...

Öyleyse, bir ameliyat geçirmişti! Paniğe kapılıp, üzerindeki örtüleri itti, ayağa fırladı.

Bir genç kız koştu, omuzlarından iterek kendisini yeniden yatmaya zorladı. Tatlı bir sesle bir şeyler söyledi, ama anlamıyordu dediklerini. Direnmeyi denedi, ama boşuna. Gücü yoktu.

Schwartz, ellerini yüzüne yaklaştırdı. Normale benziyordu her şey. Bacağını kımıldatınca, örtülerin hışırtısını duydu. Demek bir uzvunu kesmemişlerdi.

— Beni anlıyor musunuz? diye umutsuzca sordu genç kıza. Neredeyim acaba, biliyor musunuz?

Kendi sesini bile zor tanımıştı.

Kız gülümsedi ve tekdüze, akıcı bir sesle uzun bir nutuk çekmeye başladı. Adam homurdandı. Bütün bunlardan sonra, yaşlı bir bey girdi içeriye kendisine hapları veren adam. Kızla bir şeyler görüştü, bir süre sonra kız dönüp, parmağını dudaklarına götürdü, bu mimiğini, bir takım çağrı işaretleri izledi.

— Ne? diye sordu Schwartz.

Kız heyecanla başını salladı, Schwartz bütün kızgınlığına rağmen, birden onun yüzüne bakmaktan bir zevk duydu.

— Konuşmamı mı istiyorsunuz?

Adam yatağının kenarına oturup, ağzını açmasını işaret etti.

— Aaahh dedi.

— Aaahh diye tekrarladı Schwartz. Bu sırada adam göğsüne masaj yapıyordu. Göğsündeki baskının kalktığını hissedince, seslendi: Ne oluyor size kuzum? Konuşmayı bilmem, sizi şaşırtıyor mu? Siz beni ne zannediyorsunuz?

* * *

Günler gelip geçtikçe, Schwartz bazı şeyler keşfetti. Adam, Dr. Shekt'ti. Yolu üzerinde bez bebekle karşılaştığı günden bu yana adıyla tanıdığı ilk insan, o oluyordu. Genç kız, Pola da, onun kızıydı.

Schwartz bu arada tıraş olmaya hiç gerek kalmadığını fark etti. Sakalları bitmiyordu ki. Bu onu dehşete düşürdü. Acaba hiç sakalı olmuş muydu?

Büyük bir hızla gücüne kavuşuyordu. Şimdi giyinmesine ve yürümesine de izin veriyorlardı. Yiyecek olarak çorbadan başka şeyler de verilmeye başlanmıştı.

Yoksa hafıza kaybına uğramıştı da, bunun tedavisi mi yapılıyordu? Şu yaşadığı dünya, normal bir dünya mıydı? Ya da hatırlamak istedikleri belleğini yitirmiş bir beynin uydurmaları mıydı?

Koridorda birkaç adım atması için bile odadan dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. Yoksa bu tutuklu olduğu anlamına mı geliyordu? Acaba bir suç mu işlemişti?

Bir insan tek başına kalmış aklının uçsuz bucaksız koridorlarında, hiç kimse kendisine erişemezken, kendisini kurtaramazken, başı boş dolaşırsa, korkunç bir kaybolmuştuk duygusuna kapılır. Anıları karmakarışık olmuş bir insandan daha aciz bir yaratık düşünülemez.

Pola kendisine kelimeler öğretiyor, Schwartz ise bunları kolayca anlayıp aklında tutabilmesine hiç mi hiç şaşırmıyordu. Eskiden hafızası kendisine çok sadıktı. Hiç olmazsa bu anısı doğruydu işte, iki günün sonunda, basit cümleleri sökebildi. Üçüncü günü, meramını anlatmayı başardı.

Ama işte o üçüncü gün, hayret verici bir olay cereyan etti. Shekt, kendisine problemler çözdürerek, rakamları öğretiyordu. Yanında bir kronometre vardı ve küçük bir uç, ne kadar zamanda cevap verdiğini kaydediyordu. Birden, Schwartz'a "logaritma"nın ne olduğunu anlattıktan sonra, 2'nin logaritmasının ne olduğunu sordu.

Schwartz kelimeleri özenle seçerek, yanıtını hareketlerle de tamamladı:

— Cevap... vermek... yok... rakamla.

Shekt heyecanla başını sallayıp, onayladı:

— Rakam değil. Bu değil, şu değil. Bundan çıkma. Şundan çıkma.

Schwartz tamamen anladı söyleneni. Yanıtının onayıydı bu. Tam sayı değil, kesirli bir sayıydı istenen. Birden boşandı:

— Sıfır virgül, üç sıfır, bir sıfır üç... ve... diğer rakamlar.

— Bu kadar yeter.

İşte Schwartz o sırada hayretle sıçradı yerinden. Nereden biliyordu doğru yanıtı? Önceden logaritmadan bahsedildiğini hiç işitmediğinden emindi. Yine de kendisine soru yöneltilir yöneltilmez, cevabı bulabilmişti. Bu hesabı yapması için çalışan mekanizmadan haberi bile yoktu. Beyni, sanki kendisinin ayrı bir parçasıydı ve Schwartz bu beynin yalnız sözcülüğünü yapıyordu.

Elbette, belleğini yitirmeden önce matematikçi değil idiyse...

Bu durum, onun için dayanılmaz bir sıkıntı kaynağı oluverdi. Esrar perdesini biraz olsun aralayabilmek için giderek daha çok dışarda dolaşmak ihtiyacını duydu içinde. Bir mahkûm, tıbbî bir denemeye tabi tutulmuş bir hasta (bu fikir birden bire gelmişti aklına)... Evet, bir hasta gibi kapatıldığı bu odada, bu hücrede, esrar perdesini aralamayı asla başaramayacaktı.

Esaretinin altıncı günü, talih yüzüne güldü. Artık kendisine çok güvenmeye başlamışlardı ve o gün Shekt dışarı çıkarken, ardından kapıyı çekmeye gerek görmedi. Genellikle kapıyla duvar arasındaki ince aralık fark bile edilmiyordu. Oysa yarım santimetrelik bir aralık vardı.

Schwartz, doktorun birkaç dakika içinde geri dönmeyeceğinden emin olabilmek için biraz bekledi. Sonra önceden Shekt'le Pola'dan gördüğü gibi, elini yavaşça parıldayan bir ışığın üzerine koydu. Kapı gürültüsüzce kayarak açıldı. Koridor bomboştu.

Ve Schwartz işte böyle "firar etti".

Bu altı gün boyunca Eskiler Derneği'nin ajanlarının hastaneyi, odasını ve kendisini gözlediklerini nereden bilebilirdi ki?

Altıncı Bölüm

GECE İÇİNDE KAYGILAR

GECELERİ, valinin sarayı bir peri masalı sarayından farksızdı. Gece çiçekleri (hiçbiri dünyada yetişme değildi) açıyor, çiçeklerinin ve yapraklarının hoş kokulan, sarayın duvarlarını okşuyordu. Mehtabın soluk ışığı altında, yapının alüminyum karışımına katılmış yapay silikat telleri hafif mor renkleriyle, maden düzeyleri aydınlatıyordu.

Enniyus, yıldızları seyrediyordu. Onun için gerçek güzellik buydu, çünkü imparatorluk oradaydı.

Dünyanın gökyüzü, geçiş türünden bir şeydi. Merkez dünyaların binlerce yıldızla pırıl pırıl yanan ve gecelerin karanlığını adeta yok eden o görkemli görüntüden tamamen yoksundu. Ayrıca o sınırsız genişliği de yoktu.

Dünyadan ancak iki bin yıldız görülebiliyordu. Çevresinde imparatorluğun en kalabalık on gezegeninin döndüğü Sirius'u fark edebiliyordu. Sektör başkenti ve doğduğu Arktus yıldızını da görebiliyordu, imparatorluğun başkenti Trantor'un güneşi, Samanyolu'nda bir yerlerde olanca haşmetiyle parıldıyordu. Teleskopla bile bakıldığında, bütünlüğün parlaklığı karşısında diğerleriyle karışıyordu.

Birden bir el dokundu valinin omuzuna, kendi eliyle örttü bu eli.

— Flora? diye alçak sesle sordu.

— Başka kim olsun istiyorsun? diye neşeli bir kadın sesi cevap verdi. Chica'dan döndüğünden beri gözünü dahi kırpmadığının farkında mısın? Güneşin de yakında doğacağını biliyor musun? Kahvaltını buraya getirmelerini söyleyeyim mi?

— Niçin olmasın? (İçinden Floraya gülümsedi, el yordamıyla saçlarını süsleyen tokayı aradı ve bulunca, çekti.)

Peki, Galaktika'nın en güzel gözlerinin benimle birlikte uykusuz kalması şart mıydı?

Kadın, saçlarını çekti.

— Bırak bunu şimdi. Seni ilk defa görmüyorum bu halde. Aptal değilim ben. Nedir seni endişelendiren, sevgilim?

— Beni aralıksız endişelendiren desen, daha iyi. Sen Galaktika'nın en güzel saraylarına layık iken, seni bu berbat yerde kalmak zorunda bıraktığım için, içim içimi yiyor.

— Derdin yalnız bu değil. Haydi Enniyus, bana masal anlatmayı bırak!

Vali başını salladı.

— Bilemiyorum. Sanırım bir takım küçük, fakat garip olayın üst üste birikimi, beni böyle kuşkulu hale getirdi. Bir tarafta Shekt ve sinaptik amplifikatörü var. Sonra o arkeolog ve kuramları... Ve daha başka şeyler. Aman, ne yararı var bunların, Flora? Burada işe yarayacak bir şey yapamıyorum ki.

— Doğrusu moralini sınamak için sabahın bu erken saati, hiç de iyi bir seçim değil.

— Ah şu dünyalılar! diye dişlerini gıcırdatarak devam etti vali. Ne diye şu bir avuç insan, imparatorluğun başına bunca dert açar, bilmem ki! Buraya atandığım zaman, benden önceki vali, şu bizim ihtiyar Faroul ne demişti, hatırlar mısın? Meğer beni uyarmakta haklıymış. O zamanlar uyarılarına gülüp geçmiş, bunadı diye düşünmüştüm. Ben genç, dinamik, atılgandım. Ondan daha iyi şeyler becereceğime inanmıştım... (Düşüncelerine dalıp sustu... Sonra devam etti...) Oysa şimdi aralarında görünür bir bağ olmadığı halde, çeşitli belirtiler dünyalıların yeniden bir isyana hazırlandıklarını gösteriyor. (Bakışlarını, Flora'nın gözlerine dikip, daldı.) Eskiler Derneği'nin doktrini, ne aşılıyor, biliyor musun? Dünyanın eskiden insanlığın tek beşiği olduğunu, insan soyunun meşru tek merkezi olarak geliştiğini, asıl insanoğlunu temsil ettiğini...

— Bu geçen gece Arvardan'ın bize anlattıkları şeyler değil mi?

Böyle durumlarda en iyisi kocasının konuşmasına zemin hazırlamaktı.

— Evet, dedi Enniyus. Ama o yalnız geçmişten söz ediyordu. Eskiler Derneği ayrıca gelecekten de bahsediyor. Dünya'nın yeniden insanlığın merkezi haline geleceğini ilan ediyor. Hatta efsanevi ikinci dönemin yakın olduğunu, imparatorluğun yakın bir zamanda büyük bir felakete uğrayıp parçalanacağını ve Dünya'nın yeniden şanlı geçmişine kavuşacağım iddia ediyor.

— Dünyalılar, sefil yaratıklardan başka bir şey değiller, inançları da olmasaydı, neleri kalacaktı ellerinde? Bunun dışında, her şeyleri alınmış ellerinden. Yoksul bir dünyaya, yoksul bir yaşama mahkûm edilmişler. Hatta Galaktika'da kendilerine eşit muamele bile edilmiyor. Onlar da, düşlerine sığınmayı tercih ediyorlar. Bunun için onlara kızabilir misin?

— Hem de nasıl! diye öfkeyle cevap verdi Enniyus. Düşlerinden kurtulup, durumu sindirmek için savaşsalar, daha iyi ederler. Farklı olduklarını inkâr etmiyorlar, ama kalkıp eksi işaretini, artıyla değiştirmek istiyorlar. Ama Galaktika'nın buna göz yumacağını ummasınlar. Klan düşüncesinden, modası geçmiş ve rezil Adetlerinden vazgeçsinler. insan olsunlar ki, kendilerine insan muamelesi edilsin. Ama Dünyalı gibi davrandıkça, öyle muamele göreceklerdir. Ama unutalım artık bunları. Baksana!.. Şu sinaptik amplifikatörden ne haber acaba? İşte uykumu kaçıran işlerden biri de bu.

Enniyus alnını kırıştırarak, doğuda parlaklığı giderek matlaşan kara gökyüzünü seyre devam etti.

— Amplifikatör mü? Yemekte Arvardan da bize bu aygıttan bahsetmemiş miydi? Sen bunun için mi Chica'ya gittin?

Vali, başıyla onayladı.

— Peki, ne buldun orada? diye üsteledi Flora.

— Hiçbir şey. Shekt'i iyi tanırım. Hatta çok iyi. Ne zaman rahattır, ne zaman değildir, iyi bilirim. Hemen söyleyeyim, görüşmemizin başından sonuna kadar, sürekli korku içindeydi. Ben ayrılınca, o kadar ferahladı ki, bol bol ter döktü. Bu işte beni düşündüren esrarlı bir yön var, Flora.

— Peki, makinesi çalışacak mı?

— Ben nöro-fizikçi değilim. Kendisi hayır diyor. Bana videoteyple haber salıp, bir gönüllüyü öldürmekten zor kurtulduğunu haber verdi. Ama bir tek

sözüne inanmıyorum onun. Büyük bir heyecan içindeydi. Hatta daha âlâsı: Zafer kazanmış gibiydi. Gönüllü yaşadı ve deneme, başarıyla sonuçlandı. Ya da ben mutlu bir insan nedir, bilmiyorum. Peki, sence niçin yalan söyledi bana? Amplifikatör gerçekten çalışıyor mu? Bir dahiler kuşağı yetiştirebilir mi gerçekten?

— Bu durumda bunu sır diye saklamanın gereği ne öyleyse?

— İnsanın gözüne batıyor gerçek. Neden Dünya'daki ayaklanmalar hep başarısızlıkla sonuçlandı? Başarısızlık olasılıkları eziciydi. Ama sen Dünyalıların zekâ katsayılarını ikiyle çarp. Üçle çarp. O zaman başarı şansı ne olur?

— Oh, Enniyus!

— Tıpkı insanlarla boy ölçüşmeye kalkışan gorillere döneriz.

— Sen hayaletlerle savaşıyorsun. Böyle bir buluşu saklamalarına imkân yok. Dilediğin zaman dış eyaletler bürosuna başvurup Dünyalı örnekleri üzerinde araştırma yapabilecek bir-iki psikologu her zaman isteyebilirsin. Zekâlarındaki bir gelişme, derhal fark edilir.

— Evet, belki de. Ama belki de öyle değil. Hiçbir şeyden emin değilim ki, Flora. Bir ayaklanmanın kaçınılmaz olduğundan başka 750'deki ayaklanma gibi bir şey, ama bu sefer daha beteri olur kuşkusuz.

— Peki, biz buna karşı koymaya hazır mıyız? Yani bu kadar emin olduğuna göre demek istiyorum...

— Hazır olmak mı? (Enniyus'un gülüşü, bir köpek havlamasından farksızdı.) Ben kendi hesabıma hazırım. Garnizon da zaten savaş düzeninde. Hiçbir eksik yok. Eldeki malzemeyle mümkün olan her şeyi yaptım. Ama ben bir isyan çıkmasını istemiyorum, Flora. Tarihe, "ayaklanmaların valisi" olarak geçmek niyetinde değilim. Adımın sindirme ve katliam olaylarına bulaşmasını istemiyorum. Kuşkusuz, isyanı bastırınca göğsüme nişan takarlar, ama bir yüzyıl sonra tarih kitaplan benden "eli kanlı zorba" diye bahseder. Altıncı yüzyıldaki Santanni valisini hatırlasana! Milyonlarca insan kurban gitmişti, ama başka türlü davranabilir miydi? O zamanlar bütün şeref ve şan onun olmuştu. Ama bugün kim onun lehinde bir tek kelime ediyor? Ben, ayaklanmayı yumurta halinde iken boğup, yirmi milyon işe yaramaz budalanın hayatını kurtarmayı tercih ederim.

— Bunun imkânsız olduğundan emin misin Enniyus?

Enniyus, yanma oturan eşini bağnna basarak devam etti:

— Ne yapabilirim ki? Her şey bana karşı. Dış Gezegenler Bürosu bile, Arvardan'ı buraya göndererek gözü dönmüşlere yardım ediyor.

— Bu arkeoloğun bir hain olabileceğini hiç sanmıyorum. İddialarının pek doğru olduğu kanısında da değilim, ama bunun ne zararı olabilir ki?

— Oysa her şey apaçık ortada. Dünyanın, insanlığın beşiği olduğunu kanıtlayabilmek için kendisine yetki verilmesini istiyor. Amacı da bozgunculuğu, bilimle maskelemek.

— Eh, öyleyse sende engel ol ona!

— Şu arkeoloğun bir hain rolü oynayabileceğini hiç sanmıyorum. Ancak kral naipleri her şeyi yapabilirler. Arvardan'ın elinde imparator tarafından onaylanmış bir mektup var. Bu nedenle hiçbir şey diyemem. Merkez Konseyi'ne başvurmadan hiçbir şey yapamam. Bu da aylar alır. Sonra ne sebep göstereceğiz? Öte yandan kendisini zorla tutuklamaya kalksam, bu da bal gibi itaatsizlik olur. Konsey'in kendi başlarına buyruk yüksek memurları nasıl görevden aldığını bilirsin. 80 yıllarındaki iç savaştan beri bu böyle. Ne olacak o zaman? Benim yerime, durumdan hiç haberi olmayan bir başkasını atayacaklar. Arvardan'ın da eli-kolu serbest kalacak. Ama daha beteri var, Flora. Dünya'nın eskiliğini nasıl göstermek istiyor, biliyor musun? Düşün hele biraz.

Valinin karısı şuh bir kahkaha attı.

— Sen benimle alay ediyorsun, Enniyus. Neneden bileyim canım? Sanırım toprak altından eski heykelleri ve kemik kalıntılarını çıkarıp, radyoaktiviteyle yaşlarını saptamaya çalışacaktır... Ya da buna benzer bir şey işte...

— Keşke öyle olsaydı. Arvardan dün bana niyetlerini açtı. Dünya'nın radyoaktif bölgelerine girip, buradan insan yapısı eşyaları toplamak ve dünya toprağının henüz radyoaktif olmadığı çağlarda bunların yapıldığım kanıtlamak istiyor. Çünkü ona kalırsa dünyayı radyoaktif hale getiren, bizzat insanoğlunun kendisidir.

— Ben de aşağı yukarı bunu dedim.

— Radyoaktif bölgelere girmek ne demektir, bilir misin sen? Buralara girmek yasaktır. Dünyalıların Adetler Doktrini'nin en katı kurallarından biri budur. Hiç kimse yasak bölgelere giremez ve radyoaktif bütün bölgeler ise, girilmesi yasak yerlerdir.

— Çok iyi öyleyse! O zaman Arvardan'ı Dünyalılar durdurur.

— Haydi canım sen de! Bizzat Yüksek Bakan tarafından tutuklanacak. Bunun hükümet tarafından desteklenen bir proje olduğunu bu zata nasıl izah edeceğiz, açıklayabilir misin bana? İmparatorluğun böyle bir yasağın çiğnenmesi olayına karışmadığını nasıl izah edeceğiz?

— Yüksek Bakan herhalde bu konuda bu derece hassas değildir.

— Öyle mi dersin?

Enniyus koltuğuna yaslandı ve karısına baktı. Kararan havada eşi güç görünüyordu.

— Ne dokunaklı bir saflık! Yo, öyle! Yüzelli yıl kadar önce ne oldu, biliyor musun? Sana anlatayım da, kendin var bir yargıya.

— Dünya'nın, imparatorluk hegemonyasını temsil eden amblemler asılmasına izin vermediğini düşün. Çünkü

Dünyalılar hâlâ Galaktika'nın meşru liderleri oldukları iddiasındadırlar. Ne var ki beyni biraz hafif olan çocuk-imparator Stannel II -hatırlarsın, iki yıl saltanattan sonra, öldürülmüştü- imparatorluk armalarının Washenn'de, Konsey Salonu'na asılmasını buyurdu. Aslında bu pek de mantıksız bir istek değildi, çünkü bütün gezegenlerin Konsey salonlarında, imparatorluğun birliğinin simgesi olarak asılı bulunmaktadır. Fakat sonunda ne oldu, biliyor musun? Armaların asıldığı gün, gösteriler başladı. Vashenn'deki zorbalar, imparatorluk armalarını yerlere attılar, silâha sarılıp, garnizona saldırıya geçtiler. Stannel II ise tükürdüğünü yalamamak çılgınlığında bulundu. Hem de yaşayan bütün Dünyalıların toplu katliamı pahasına. Bereket versin, olay bu dereceye varmadan, öldürüldü. Yerine geçen Edard emri geri alarak barışı sağladı.

— Yani imparatorluk armaları yerine asılmadı mı demek istiyorsun? diye sordu Flora.

— Elbette. Dünya, milyonlarca gezegen arasında Konsey salonlarında imparatorluk armasının asılı olmadığı tek gezegendir. İşte böyle lanet

olasıca bir yerdeyiz biz! Bugün yine aynı şeye kalkışacak olsak, Dünyalılar son fertlerine kadar yine armamızı astırmamak için çarpışırlar. Sen de bana bu kadar hassas mıdırlar diye soruyorsun! Ben sana, hepsi deli diyorum!..

Şafağın kurşunî aydınlığı ağır ağır geceyi sarıyordu. Flora, çöken sessizliği bozdu:

— Enniyus?

— Evet?

— Sen şöhretin adına yalnız bu ayaklanmanın sonuçlarından çekinmiyorsun. Aklından geçenleri okumasaydım, karın olamazdım zaten. Üzerimde öyle bir izlenim var ki, sen gerçekten imparatorluğu tehdit eden başka bir tehlikeden çekiniyorsun. Benden hiçbir şey saklama. Sen Dünyalıların muzaffer olmalarından korkuyorsun, değil mi?

— Bir şey diyemem. (Enniyus'un bakışları dehşet doluydu.) Bu bir önsezi bile değil. Kim bilir, belki de dört yıl bu gezegende yaşamak, insanın aklî dengesini koruyabilmesi için biraz fazla bir zaman. Ama niçin Dünyalılar böyle bir güveni sergiliyorlar?

— Sen nereden biliyorsun?

— Ben yanılmam. Benim de kendime özgü istihbarat kaynaklarım var. Bir kere bunlar üç defa ezildiler. Boş hayaller kurmazlar. Yine de kendilerinden üstün iki yüz milyon dünyaya karşı, kendilerine güveniyorlar. İnançlarına böylesine bağlı olabilmeleri mümkün mü? Nedir yalnız onlar için anlam taşıyan bu doğaüstü kuvvet? Belki de... Belki...

— Belki, ne?

— Belki gizli bir silahları olamaz mı?

— Tek başına kalmış bir dünyanın ,iki yüz milyon başka dünyayı yenilgiye uğratacağı bir silah mı? Sen paniğe kapılıyorsun. Hiçbir silah böyle bir güce sahip olamaz.

— Ya sana bahsettiğim amplifikatöre ne buyurulur?

— Bu konuda ne yapman gerektiğini sana söylemiştim. Bize karşı kullanılması mümkün başka bir silahın kokusunu aldın mı?

— Hayır, diye ısrarla cevap verdi Enniyus.

— Doğru. Çünkü böyle bir silah zaten var olamaz. Şimdi beni dinle şekerim. Niçin Yüksek Bakanlıkla temas kurup, senin iyi niyetinden yararlanmak isteyen Arvardan'ın tasarılarını haber vermiyorsun? Ona yarı resmî bir şekilde arkeoloğa istediği yetkiyi vermemesini çıtlatabilirsin. O zaman hiç kimse imparatorluk hükümetinin saçma Dünya adetlerini çiğnemek girişiminden şüphelenmez. Ve Arvardan'ı müdahale ediyormuş gibi görünmeden tutuklatarak, bir taşla iki kuş vurabilirsin. Hemen sonra Dış Gezegenler Bürosu'ndan acele iki iyi psikolog göndermelerini istersin - daha da iyisi, dört-çünkü o zaman iki tane gönderirler. Amplifikatörün marifetlerini onlar inceleyebilir. Gerisini askerlerimiz üstlenir. Bizim de bir kaygımız kalmaz.

— Şimdi artık uyuman lazım. Hemen burada. Niçin olmasın? Koltuğunun arkasını it, yeter. Kürkümle de üstünü örterim ben. Uyandığında kahvaltını getirmeleri için gereken emri de veririm. Güneş doğunca, her şey sana başka türlü görünecek, göreceksin.

İşte Enniyus bütün bir geceyi uykusuz geçirdikten sonra, güneşin doğmasına beş dakika kala böyle uykuya daldı.

Sekiz saat sonra Yüksek Bakan, bizzat valinin ağzından hem Bel Arvardan'ın varlığını, hem de araştırmasının amacını öğreniyordu...

Yedinci Bölüm

DELİLER SOHBETİ Mİ?

ARVARDAN'ın ise aklında bir tek şey vardı: Tatilini organize etmek. "Ofiyuskus" adlı uzay gemisi, bir aydan önce gelmeyecekti. Dolayısıyla bir ay aklına eseni yapabilirdi.

Everest'e varışından altı gün sonra, ev sahibinden izin Alarak, Himalaya'ları Dünya başkenti Vashenn'e bağlayan Hava Nakliyat Şirketi'nin en büyük stratosfer jetlerinden biriyle yola çıktı.

Aslında Enniyus'un emrine verdiği bu hızlı uzay aracına, bir ticaret uçağını tercih ederdi. Çünkü bir yabancı ve arkeolog olarak, Dünya gibi bir gezegenin halkının gündelik yaşamını görmek, daha hoşuna giderdi.

Bir başka sebebi daha vardı.

Arvardan, Siriyus bölgesinde dünyaya gelmişti. Dünya aleyhtarlarının önyargılarının en şiddetli olduğu kesim, bütün Galaktika içinde burasıydı. Yine de şahsen kendini bunlara kaptırmadığı için gurur duyuyordu. Bir arkeolog, bir bilgin, asla ırkçılığa kayamazdı. O da kuşkusuz büyüyüp yetişirken Dünyalıların karikatürden farksız yaratıklar olduğu izlenimini edinmişti. Hatta şimdi bile bu kelime, onu tiksindiriyordu. Ama bu bir önyargı değildi.

En azından buna inanmıyordu. Örneğin bir Dünyalı, keşif gezilerinden birine katılma isteğinde bulunursa ya da kendi gözetiminde şu ya da bu alanda çalışmak isterse, aranan vasıflara uygun olması koşuluyla Arvardan onu işe almaktan çekinmezdi. Keşif heyetinin diğer üyelerinin de buna bir itirazda bulunmamaları gerekirdi ama, genellikle personel buna pek razı olmazdı. O zaman ne yapabilirdi peki?

Biraz da bu konuda kafa yordu. Kendisi şahsen bir dünyalıyla bir masada yemek yemeye, hatta bir odada yatmaya itiraz etmezdi. Elbette söz konusu dünyalının yeterince temiz ve sağlıklı olması koşuluyla.

Aslında ona herhangi bir başkası gibi muamele edecekti. Ancak şu gerçeği inkâr etmek olanaksızdı: Nazarında bir Dünyalı, daima bir Dünyalıydı işte. Başka çıkar yolu yoktu bunun. Bütün çocukluğu boyunca bu zihniyetle yetiştirilmiş olmanın doğal sonucuydu bu.

En sonunda Arvardan'ın kendisini sınaması için bir fırsat çıkmıştı önüne. Uçakta, çevresindekilerin hepsi dünyalıydı ve aralarında kendisini alabildiğine rahat hissedebiliyordu. Yo, biraz sıkılgandı... Ama o kadar.

Yol arkadaşlarının yüzlerini inceledi. Hepsi sıradan suratlardı ve hiçbir karakteristik özellikleri yoktu. Aslında Dünyalıların diğer insanlardan farklı oldukları kabul ediliyordu, ama acaba kalabalık arasında bunu fark etmek mümkün müydü? Hiç şüphesiz, hayır! Kadınlar hiç de bayağı değildi... Arvardan alnını kırıştırdı. Hoşgörünün de bir sınırı olmalıydı herhalde. Örneğin Dünyalılarla evlilik, düşünülemeyecek bir şeydi.

Uçağa gelince, inşası heves edilecek bir şey değildi. Motorları atom enerjisiyle çalışıyordu elbette, ancak ilkenin uygulaması oldukça eksikti. Örneğin itici hücre iyi muhafaza edilmiyordu. Düşüncelerinin bu aşamasına gelince, Arvardan birden kontrol altına alınmamış gamma ışınlarının ve atmosfer içindeki yüksek nötron dozunun, Dünyalılar için diğerleri kadar büyük önem taşımadığını idrak etti.

Sonra manzara dikkatini çekti. Atmosferin en uzak ucunun koyu morluğu içinde, Dünya çok görkemli bir biçimde görünüyordu. Yer yer bulutların örttüğü geniş kara parçalarının parıltısı, bunlara sıcak sarı bir çöl görünümü veriyordu. Daha da ötede gecenin kıvrımlı çizgisi ağır ağır uzaklaşıyor, gölgelikler arasında radyoaktif bölgeler parıldıyordu.

Birden ani bir kahkahayla düşüncelerinden sıyrılan arkeolog, döndü. Şişmanca, yaşlı bir çift, ağızları kulaklarında halleriyle bu neşenin kaynağı olmalıydı. Arvardan dirseğiyle komşusunu dürtüp, sordu:

— Ne oluyor?

Adam cevap verdi:

— Evliliklerinin kırkıncı yıl dönümünü kutlamak için büyük tur yapıyorlar da.

— Büyük tur mu?

— Elbette canım! Bilmiyor musunuz, Dünya'nın çevresini dolaşıyorlar.

Yaşlı bey büyük bir şevkle zengin anılarını ve gezi izlenimlerini anlatıyordu. Karısı da her fırsatta sözünü kesip, hiç önemli olmayan ayrıntılarda düzeltmeler yapıyordu. Bunu da büyük bir neşeyle gerçekleştiriyordu. Diğer yolcular anlatılanları dikkatle dinliyorlardı. Arvardan, hiç kuşkusuz Dünyalılar da Galaktika'nın diğer gezegenlerinde yaşayanlar kadar sıcak ve insancıl diye düşündü.

— Peki, altmış yaş dönemi ne zaman? diye sordu biri.

— Aşağı yukarı bir ay var... On altı Kasımda.

Cevap bir anda ve tereddütsüz verilmişti.

— Öyleyse sizin hesabınıza o gün havanın çok güzel olmasını dilerim. Babamın altmış yaşına bastığı gün, sicim gibi bir yağmur yağıyordu. O günden beri böylesine bir tufan görmedim. Kendisine ben eşlik ediyordum bilirsiniz, böyle hallerde insan pek yalnız kalmak istemez. Babam da yağmura sövüp sayıyordu durmadan. Üstü açık bir araçtaydık ve iliklerimize kadar ıslanmıştık. "Ne şikâyet ediyorsun be baba?" dedim. Düşünsene, ben bir de geri döneceğim!

Bu sözleri çılgın kahkahalar izledi ve iki yaşlı da buna katılmakta gecikmediler. Arvardan birden iliklerine kadar ürperdi ve içinde hiç de hoş olmayan bir kuşku uyandı.

— Bu altmış yaşına basmadan bahsediyorlar ya, dedi komşusuna. Sanırım şu önlem geleneği, değil mi?.. Altmış yaşına bastınız mı, sizi tedavülden kaldırıyorlar, değil mi?

Yanındakinin birden bütün neşe gösterisini bırakıp, sert ve kuşkulu bakışlarını üzerine dikmesi üzerine, Arvardan daha da çekingenleşti. Adam sordu:

— Ne demek istiyorsunuz yâni?

Arvardan hiç bir şey demek istemediğini belirten bir jestten sonra, aptal aptal gülümsedi. Bu âdeti biliyordu, ama ancak kuramsal açıdan. Kitaplarda okuduğu, bilimsel dergilerde rastladığı bir şeyler. Ama işte birden çevresinde altmış yaşından çok yaşamamak gibi bir kurala uyan kadınlar ve erkekler toplanıvermişti.

Komşusu yüzüne bakmaya devam ediyordu.

— Siz nereden geliyorsunuz dostum? Sizin geldiğiniz yerde altmış yaş kuralı bilinmiyor mu?

— Biz buna "Zaman" deriz, diye cevap verdi Arvardan. Ben oradan geliyorum.

Titrek hareketlerle işaret parmağını arkasına uzattı. Komşusunun kendisini sorgu dolu bakışlarla süzmekten vazgeçmesi için on beş saniye daha akıp gitti.

Arvardan'ın dudakları titriyordu. Bu insanlar çok şüpheciydi. En azından bu türü, gerçeğe çok uygundu.

Yaşlı adam nutuk atmaya devam ediyordu:

— O da benimle gelecek, diyerek neşeli yüzlü eşini işaret etti. Aslında onun benden sonra üç ayı daha var, ama beklemek için bir neden görmüyor. Ayrıca beraber gitmek daha iyi. Öyle değil mi, ana?

— Elbette, diyerek kıkırdayan kadın, kıpkırmızı oluverdi birden. Çocukların hepsi evlendi, yuvalarını kurdu. Onlara yük olmaktan başka neye yararım ki? Ayrıca benim ihtiyar yanımda olmayınca, kalan zamanımdan yararlanamam ki. ikimizin de aynı anda gitmesi daha iyi.

Bunun üzerine bütün yolcular hep bir ağızdan kendilerinin kalan zamanlarını hesaplamak amacıyla karışık aritmetik hesapları yapmaya başladılar. Özellikle evli çiftler ayları ve günleri dile getirerek ciddi hesaplara giriştiler.

— Benim tamı tamına on iki yıl, üç ay ve dört günüm var, dedi ciddi tavırlı, ufak-tefek sevimli adam. On iki yıl, üç ay ve dört gün: Ne bir gün fazla, ne bir gün eksik.

— Yani daha önce ölmezseniz, diye mantığıyla konuştu bir başkası.

— Saçma! diye hemen cevap verdi küçük adam. Daha önce ölmeye hiç niyetim yok. Bende ölecek göz görüyor musunuz? Daha on iki yıl, üç ay ve dört gün yaşayacağım. Kimse buna karşı çıkmak cüretinde bulunamaz burada.

Gerçekten pek öfkeli bir hali vardı.

Uzunca boylu, ağzında bir sigara tellendiren genç bir adam, üzüntülü bir sesle lâfa karıştı:

— Kalan zamanlarını günü gününe hesaplayanlar, doğrusu şanslı insanlar. Günlerini geçirenler o kadar çok ki.

— Doğru, diye onayladı biri.

Herkes bu konudaki görüşünü dile getirmeye başladı. Derken bir öfke ve kızgınlık havası esti içerde.

— Ben bir kadın ya da erkeğin süresini bir yıl ertelemesine karşı değilim aslında ama gerçekten görülecek bir işi varsa, diye sigarasını titreterek konuşmaya devam etti genç adam. Külünü silkeledi. Ben sayımdan kaçıp, gelecek kuşakların besinine ortak olan parazitlerden söz ediyorum.

Kişisel bir hıncı varmış gibiydi.

— Peki, herkesin yaşı kayıtlı değil mi? diye sordu Arvardan. Herhalde dolap çevirmek kolay olmasa gerek.

Bu müdahaleyi izleyen sessizlik, yolcuların böyle bir davranışa karşı duydukları öfkeyi çok iyi izah ediyordu. En sonunda, tartışmayı özetlemek istercesine, yolculardan biri diplomatça mırıldandı:

— Altmış yaşından sonra yaşamaya devam etmenin hiçbir nedeni yok, değil mi?

— Özellikle bir çiftçi için! diye kindar bir ses atıldı. Bir yarım yüzyıl toprakta çalıştıktan sonra, kadrodan düşürülmeyi reddetmek için, deli olmak gerekir. Ama yöneticiler ve sanayiciler... Bak, onlar başka işte.

Evlenme yıl dönümü bu tartışmanın başlamasına sebep olan yaşlı bey, belki de altmış yaş sınırına geldiği ve artık kaybedecek bir şeyi olmamasından aldığı cesaretle, görüşünü açıklamaya karar verdi:

— Her şey insanın kurduğu ilişkilere bağlı, diyerek anlamlı bir göz kırptı. Ben 810 nüfus sayımından bir yıl sonra altmış yaşını dolduran ama 820 sayımına kadar yaşayan birini tanıdım. Gittiği zaman altmış dokuz yaşındaydı. Altmış dokuz! Dikkat ediyor musunuz?

— Nasıl becerdi peki?

— Biraz parası vardı, kardeşi de Eskiler Derneği'nin üyelerindendi. Böyle olunca, insanın beceremeyeceği şey yoktur.

Bu sözler topluca onaylandı.

— Benim bir amcam var, tam bir yıl fazla yaşadı, diye aldı sözü ağzı sigaralı genç. Bilirsiniz, insana çıkarsız selâm vermeyen pis bencillerden biriydi. Sırası gelenlerle için için alay ederdi. Ben durumunu bilmiyordum, bilseydim, ihbar ederdim, çünkü bence sırası gelen çekip gitmeli. Gelecek kuşaklara karşı yasal bir borç bu. Yine de amcabey yakayı ele verdi ve o zaman ne oldu, biliyor musunuz? Örgüt, kardeşimle benim tepemize bindi, hesap sordu bizden. Neden kendisini ihbar etmediğimizi öğrenmek istiyorlardı. Ben, haberim olmadığını, ailede kimsenin bu konuda bilgisi bulunmadığını, ayrıca on yıldır yüzünü bile görmediğimi söyledim. Babam da bizi destekledi. Yine de 500 kredi ceza verdiler. İşte, insanın pistonu olmazsa, böyledir sonu.

Arvardan'ın içini saran sıkıntı, tarifsiz denecek kadar yoğundu. Ölüme böylesine boyun eğebilmek, akrabalarına, dostlarına böyle diş bileyebilmek için, bu insanların gerçekten birer deli olması gerekirdi! Yoksa yanlışlıkla akıl hastalarını nakleden bir uçağa mı binmişti? Yoksa Dünyalılar böyle miydi hep?

Komşusu yine bakışlarıyla kendisini süzüyordu. Derken birden yükselen sesi, arkeoloğu düşüncelerinden ayırdı:

— Baksana ahbap... Neresi sizin "orası"?

— Anlayamadım?

— Size nereden geldiğinizi sordum, "oradan" diye cevap verdiniz. Ne demek bu "oradan" sözcüğü? Ha?

Şimdi bütün bakışlar Arvardan'ın üzerinde toplanmıştı ve hepsinin göz bebeklerinde bir çekingenlik okunuyordu. Yoksa kendisinin Eskiler Derneği'nden mi olduğunu sanmışlardı? Acaba yöneltti̇ği sorularla, tahrikçi bir ajan rolüne mi düşmüştü?

En iyi savunmanın yine de gerçeği söylemek yargısına varan Arvardan, soruyu yanıtladı:

— Ben dünyalı değilim. Adım Bel Arvardan. Siriyus bölgesinde, Baronn'da doğdum. Sizin adınız ne?

Ve böyle diyerek elini komşusuna uzattı.

Sanki uzay aracının orta yerine bir atom başlıklı bomba atmış gibi oldu.

Bütün yüzlerde beliren sessiz dehşetin yerini, hemen ardından acımasız bir düşmanlık aldı. Yanında oturan adam, kibirli bir edayla yerinden kalkıp, bir başka koltuğa gitti. Buradaki iki kişi sıkışıp, ona yer açtılar. Yolcuların hepsi sırtlarını ona çeviriverdi. Bir anda sırttan bir duvarla karşı karşıya kalıverdi arkeolog.

İşte o zaman Arvardan'ın içinden, bağrını kavuran bir öfke kabardı. Dünyalılar kendisine böyle davranacaklardı ha? Dünyalılar! Onlara dostluk elini uzatmıştı. O, bir Siriyus'lu, onlarla ilişki kurmak istemiş ve onlar da terslemişlerdi kendisini!

Sonunda ve büyük güçlükle serinkanlılığını toplayabildi. Belliydi ki gözü dönmüşlük tek yanlı olmuyordu ve kin, kini doğuruyordu.

Birden ardında birinin varlığını hissederek geri döndü.

— Evet? dedi buruk bir sesle.

Bu gelen, sigaralı genç adamdı.

— Günaydın, diyerek bir sigara daha yaktı. Adım Creen. Bu kaba adamlara aldırmayın siz.

— Benim kimseye aldırdığım yok, diye sinirli bir cevap verdi Arvardan.

Creen bu tür ince lâfları anlayacak çapta biri değildi. Sigarasından derin nefesler çekip, külünü orta yere döküyordu rahatça.

— Bunlar taşralı hep, diye küçümseyen bir edayla mırıldandı. Bir avuç baldırı çıplak. Ufukları Galaktika'yı algılayacak kadar geniş değil. Onlarla konuşmaya bile değmez. Ama bana gelince, benim düşünce tarzım farklıdır. Yaşamak ve yaşatmak. İşte benim formülüm. Benim Yabancılar'a karşı bir kinim de yok. Bana iyi davranırlarsa, ben de onlara iyi davranırım. Ne yapalım, onlar Yabancı ise, bunun kabahatlisi ne onlar, ne de ben! Haklı değil miyim? diyerek samimi bir edayla Arvardan'ın bileğine vurdu.

O da başıyla onayladı. Bu temas, tüylerini diken diken etmişti. Amcasını ele vermediği için pişmanlık duyan biriyle sosyal bir ilişkiye girmek, hiç hoş değildi.

Creen, sıranın arkasına rahatça yaslandı.

— Chica'ya mı gidiyorsunuz? Neydi adınız demiştiniz? Albadan mı?

— Arvardan. Evet, Chica'ya gidiyorum.

— Ben de oralıyım. Dünya'nın en bitirim şehridir. Çok mu kalacaksınız?

— Belki. Kesin bir planım yok.

— Hımm... Baksanıza, gömleğinize biraz yakından bakmak istersem, kızmazsınız, değil mi? Sanırım Siriyus malı, öyle mi?

— Evet.

— İyi kumaş. Dünya'da buna benzer bir şey bulmak imkansız! Bakın... Çantanızda yedek gömleğiniz var mı? Satmak isterseniz sırtınızdaki, ben alıcı olurum. Pek hoş da!

Arvardan şiddetle başını salladı:

— Üzgünüm, ama giysilerim çok az yanımda. İhtiyacım oldukça, bulunduğum yerde bir giysi almak niyetindeyim.

— Size elli kredi veririm.

Karşısındakinin sessizliği karşısında, Creen hiç öfkelenmeden devam etti:

— İyi fiyat ama.

— Çok iyi, ama söyledim ya, benim satılık gömleğim yok.

— Canınız isterse... (Omuzlarını silkti.) Sanırım Dünya'da bir hayli zaman kalacaksınız, ,ha?

— Mümkün.

— Peki, ne iş yapıyorsunuz siz? -

Arkeolog gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

— Bay Creen, biraz yorgunum, dedi. Sizce bir sakıncası yoksa, biraz kestirmek istiyorum. Rahatsız olmazsınız ya?

Dünyalının yüzü asıldı.

— Yo, hayır, ama n'oluyor size? insanlara karşı hiç olmazsa nazik davranamaz mısınız? Size kibarca bir soru sordum, o kadar! Hırlamanız şart değil ki!

O ana kadar hep alçak sesle konuşmuştu, ama şimdi adeta bağırıyordu. Düşman bakışlar hemen Arvardan'a çevrildi. O da öfkeyle dudaklarını ısırdı.

Acı acı, "ben de arandım" diye düşündü. Daha başlangıçta araya bir mesafe koysaydı, hoşgörülü davranıp, hiçbir alıp vereceği olmayan kişilerle konuşmaya kalkmasaydı, bu sıkıcı duruma düşmekten kurtulabilecekti.

— Bay Creen, diye aldı sözü, size yanıma oturur musunuz diye sormadım, kaba da hareket etmedim. Tekrar ediyorum, yorgunum ve dinlenmek istiyorum.

— Beni iyi dinleyin! (Creen yerinden kalktı, kaba bir hareketle sigarasını attı ve parmağını arkeoloğa uzattı.) Bana köpek muamelesi edemezsiniz. Kokmuş yabancılar, buraya geliyorsunuz, güzel nutuklar çekiyor, sonra da bizim parmaklarımızın ucuna basarak yürümemizi istiyorsunuz. Buna boyun eğmek zorunda değiliz, haberiniz olsun! Burası hoşunuza gitmiyorsa, çekip gidin geldiğiniz yere! Üstüme varma, dağıtırım yoksa! Yoksa bizi ürküttüğünüzü mü sanıyorsunuz?

Arvardan başını çevirdi, kılını bile kıpırdatmadan, lumbozdan dışarısını seyre daldı. Creen ısrar etmedi, ama dönüp eski yerine oturdu.

Arvardan ise, kulağına kadar gelen heyecanlı konuşmaları işitmiyormuş gibi davrandı. Yolcuların üzerine diktikleri kindar bakışları hissediyordu. Derken durum giderek sakinleşti.

Yolculuğun sonuna kadar bir daha ağzını açmadı ve hiçbir hareket yapmadı.

Aracın indiği Chica hava alanına yaklaşırlarken, Arvardan enikonu memnun oldu, için için gülümsedi. Şehir sandığı gibi bir şey değildi, ama yine de içerdeki gerilimli havadan çok daha iyiydi herhalde.

Bagajların indirilişini izledi, iki tekerlekli bir taksiye yüklendiğini gördü. Taksi şoförüyle konuşmayacak tek yolcu kendisiydi. Çünkü başına bir iş daha açmamaya kararlıydı.

— Saraya! diye emretti.

Taksi hareket etti...

* * *

Creen, dudaklarında belli-belirsiz bir gülümseme, Arvardan'ın yola çıkışını seyretmişti. Cebinden küçük bir not defteri çıkartıp, sigarasından derin nefesler çeke çeke incelemeye başladı. Amcası hakkında anlattıklarına rağmen yol arkadaşlarından pek bir şey sızdıramamıştı (oysa bu yöntemi daha önceleri oldukça başarılı bir şekilde kullanmıştı). İhtiyar, süreyi geçiren birinden söz etmiş, Eskiler'i ona piston yapmakla suçlamıştı; bu da Kardeşlik'e karşı bir hakaret sayılabilirdi. Ama moruk zaten bir ay sonra altmış yaş tasfiyesine uğrayacaktı. İhbar etmeye pek gerek yoktu ki.

Ama Yabancıya gelince, o başkaydı. Creen aldı notları bir kere daha okudu ve memnun memnun gülümsedi: "Bel Arvardan. Baronn, Siriyus bölgesinden. Altmış yaş yasasına ilgi gösterdi. Kişisel işleri hakkında sır vermiyor. Chica'ya saat 11'de, bir yolcu uçağıyla geldi. 12 Ekim. Dünya aleyhtarı olduğu belli."

Bu sefer belki de turnayı gözünden vuracaktı. Milletin böyle patavatsız konuşmalarını toplamak, fena iş değildi, ama böyle bir balık, iyi kazandırırdı adama.

Yarım saate kalmaz, Kardeşlik raporunu almış olurdu.

Creen uyuşuk adımlarla hava alanından çıktı.

Sekizinci Bölüm

CHICA'DA AMAÇ BİRLİĞİ

Dr. SHEKT belki yirminci defa en son not defterini inceledi. Pola içeri girince, başını kaldırdı. Genç kız kaşlarını çatarak, sordu:

— Yemek yedin mi baba?

— Ha? A, evet! Elbette... Nedir o?

— Yemeğin. Daha doğrusu yemeğindi. Sen herhalde sabah kahvaltını yedin. Baksana! Yemedikten sonra yemek getirmenin ne anlamı var kuzum? Bundan sonra yemek için eve gelmeni isteyeceğim baba!

— Sinirlenme canım, yerim yemeği. Yalnız biliyorsun, yemek saati geldi diye çok önemli deneyleri de yarıda bırakamam, değil mi?

Sıra tatlıya gelince, neşesi yerine geldi.

— Şu Schwartz nasıl bir adam, hiçbir fikrin yok, Pola. Sana kafatasının garip eklem yerlerinden bahsetmiş miydim?

— Evet, ilkelmiş, söyledindi.

— Ama bu kadarla bitmiyor ki. Otuz iki dişi var. Her iki yanda da, üstte ve altta olmak üçer köpek dişi, biri de herhalde el yapması, yapay diş. Her neyse, çeneye diş nakli yerine ilk kez yandaki dişlere tutturulmuş bir köprü görüyorum. Fakat sen hiç otuz iki dişli bir adam gördün mü?

— Ben vaktimi insanların dişlerini sayarak geçirmiyorum, baba. Nedir kurala uygun sayı? Yirmi sekiz mi?

— Elbette. Ama dur, daha bitmedi. Dün bir dahili muayene yaptık. Bil bakalım ne bulduk?

— Bağırsaklar mı?

— Sen beni kızdırmaya çalışıyorsun galiba, Pola. Ziyanı yok. Haydi, yorma kafanı, söyliyeyim. Schwartz'ın bir kurt biçiminde, yaklaşık 9 sm.

uzunluğunda apandisiti var. inanılacak şey değil. Şimdiye kadar görülmemiş bir olay. Tıp okulundan biraz bilgi sızdırdım, belli etmeden elbette... Apandisitler bir, bir buçuk sm. den daha uzun ve açık olmazmış.

— Peki, ne demek oluyor bu?

— Yani karşımızda eski bir insan örneği, yaşayan bir fosil var demek bu. (Shekt yerinden kalkmış, odanın içinde hızlı adımlarla bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başlamıştı.) Bana kalırsa onun yanından hiç ayrılmamalıydık, Pola. O çok değerli bir örnek.

— Hayır baba, bunu yapamazsın. O çiftçiye Schwartz'ı iade edeceğine söz verdin. Onun iyiliği için de böylesi daha iyi. Mutsuz biri o.

— Mutsuz ha! Haydi canını! Ona zengin bir Yabancı muamelesi gösteriyoruz.

— Ne değiştirir ki bu? Zavallı, ailesine ve çiftliğine alışmış. Bütün hayatını orada geçirmiş. Dehşetengiz ve acılı bir deney geçirmiş olmalı, bundan eminim. Şimdi ise aklı farklı biçimde çalışıyor. Anladığını ummuyorum. Onun, insanlık haklarını hesaba katıp, mensup olduğu yere iade etmeliyiz.

— Peki, ya bilim, Pola?

— Saçma! Benim için ne değeri var ki? Şu gizli deneylerden haberdar olunca, Kardeşlik örgütünün neler düşüneceğini sanıyorsun? Onların bilimi önemsediklerini mi sanıyorsun yoksa? Hem Schwartz'ı düşünmüyorsan, kendini düşün! Onu sakladığın sürece, yakalanma şansın daha büyük olacak. Anlaştığımız gibi, yarın akşam onu geri göndereceğiz, tamamı mı? Şimdi gidip, bir ihtiyacı olup olmadığına bakacağım, yemekten önce...

Fakat genç kız beş dakika sonra koşarak geri geldi. Suratı sapsarıydı.

— Baba! Gitmiş! diye bağırdı.

— Kim gitmiş? diye hayretle sordu Shekt.

— Schwartz! (Pola neredeyse ağlayacaktı.) Herhalde kapıyı kapatmayı unuttun.

Fizikçi bir hamlede ayağa kalktı ve dengesini kaybetmemek için kolunun birini ileri uzattı.

— Ne zaman?

— Bilmiyorum, ama çok vakit geçmiş olmamalı. Ne zaman ayrılmıştın yanından?

— En az bir çeyrek oldu. Sen geldiğinde, ben içeri gireli iki-üç dakika ancak olmuştu.

— İyi! dedi ani bir kararla Pola. Ben aramaya çıkıyorum onu. Belki de yakınlarda dolaşıyordur. Sen hiç yerinden kımıldama. Eğer biri kendisini ele geçirecek olursa, seninle ilişkisi olduğu anlaşılmamalı. Anladın mı?

Shekt, onaylamaktan başka bir şey yapamadı.

Hastane hapishanesinden kaçtıktan sonra, Joseph Schwartz özgürce şehir sokaklarında yürümeye başlamıştı, ama hiç de heyecanlı değildi. Hayale kapılmıyordu. Belli bir hareket planı yoktu. Aklına eseni yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Kendisini dürten tek mantıklı davranış, hafızasını yerine getirmeye yarayacak bir şeylere rastlamaktı. Çünkü artık hafızasını yitirdiğine iyice inanmıştı.

Ama şehrin ilk görünümü, kendisini hayal kırıklığına uğrattı. Vakit öğleden sonrayı biraz geçiyordu ve Chica, güneşin altında süt beyaz bir görünümdeydi. Binalar, tıpkı ilk uğradığı çiftlik gibi, porselenden yapılmışa benziyordu.

İçinden bir ses, şehrin kül rengi ve kırmızı olması gerektiğini söylüyordu. Hem de daha pis olmalıydı. Bundan emindi.

Kendisini bulmak için planlı bir arama yapılmayacağından emin, yavaş yavaş yürüyordu. Nasıl, neden bilmeden, öyle bir his vardı içinde. Nedense çevresiyle şimdi daha çok ilgilenmeye başlamıştı. O günden... O günden beri kafası bir garip çalışıyordu...

Düşünceleri dağıldı.

Kapatıldığı hastanenin kuşkusuz "esrarlı" bir atmosferi vardı. Gizlilik ve korku gibi bir şey. Yani kendisini bağıra çağıra kovalayamazlardı. Bundan emin gibiydi. Ama nasıl emin olabiliyordu? Bu garip aklî çalışma, acaba hafızasını kaybetmesiyle ilgili miydi?

Bir dört yol ağzından geçti. Araçlar genellikle seyrekti. Yayalara gelince... Eh, onlar da yayaydı işte. Giyinişleri kabacaydı: Dikişsiz,

düğmesiz giysiler. Ama Schwartz da aynı onlar gibi giyinmişti. "Acaba eski giysilerim nerede" diye düşündü. Sonra da "gerçekten eski giysilerim olmuş muydu" diye geçti aklından.

Fakat karısını, çocuklarını o kadar iyi anımsıyor ki... Kâbus olamazdı bu. Toparlanmak için kaldırımın ortaya yerine durdu. Belki de gerçek dışı görülen bu gerçek şehirde, anımsadığı bu imgeler, mutlaka bulması gereken gerçek kişilerin saptırılmış şekilleriydi.

Geçenler, bazıları homurdanarak, kendisini itip kakıyordu. Yeniden yürümeye başladı. Birden acıktığını düşündü. Belki de acıkacağını. Parası olmadığı aklına geldi. Çevresine bakındı. Civarda lokantaya benzer hiçbir şey yoktu. Ama nereden bilecekti?.. Tabelaları anlamıyordu ki.

Geçerken bütün vitrinleri seyrediyordu. Birden bir mağazanın içinde, sıra sıra masalar gördü. Birine iki kişi oturmuştu. Bir İkincisinde de tek başına biri vardı, üçü de yemek yiyordu ama.

Hiç olmazsa bu değişikliğe uğramamıştı. Yemek için lokmaları çiğnemek ve yutmak gerekiyordu.

Schwartz girdi ve birden büyük bir hayretle olduğu yerde mıhlanıp kaldı. Bir tezgah, yemekler, mutfağa benzer hiçbir şey yoktu içerde. Bulaşıkları yıkamak karşılığında yemek isteyecekti sözde, ama kime başvuracaktı?

Kararsız adımlarla yemek yiyen iki kişinin yanma sokulup, parmağını uzattı, özenle heceledi:

— Yemek. Nerede? Lütfen!

Adamlar şaşkın şaşkın yüzüne baktılar. Biri telaşlı telaşlı duvara yerleştirilmiş bir alete vurarak, hiç anlayamadığı bir şeyler söyledi. Öbürü de sinirli bir hareketle aynısını tekrarladı.

Schwartz başını öne eğdi. Uzaklaşmak için davrandı, ama birden koluna bir el yapıştı...

Granz, vitrinin ardından Schwartz'ı fark etmişti. Melankolik suratlı, şişmanca biri.

— Ne istiyor bu? diye sordu.

Karşısında oturan Messter, sırtı sokağa dönük olduğundan, başını çevirip baktı. Sonra omuzlarını silkip, hiç cevap vermedi.

— İçeri giriyor, diye devam etti Granz.

— Ee, ne olmuş?

— Hiç Söyledim işte.

Ama birkaç saniye sonra yeni gelen adam şaşkın şaşkın çevresini süzüp, yanlarına yaklaşmış, parmağını yemeklerine uzatıp, garip bir şiveyle sormuştu:

— Yemek. Nerede? Lütfen!

Granz başını kaldırdı.

— Burada, şişko. Çek bir iskemle, istediğin masayı seç ve otalim'i kullan. Otalim! Otalim nedir, biliyor musun? Messter, bak sen şu garibe! Dediğimin tek kelimesini anlamıyormuş gibi bakıyor yüzüme. Moruk, şu makineyi görüyor musun?.. Şu karşıdakini? Bir metelik atmak yeter. Şimdi bırak da yemeğimi yiyeyim, tamam mı?

— Takma, diye mırıldandı Messter. Sadaka istiyen ipsizin biri olmalı.

— Bekle, kaçma! (Granz, uzaklaşmak isteyen Schwartz'ı kolundan yakaladı ve Messter'e seslendi:) Yesin be adam! Kuşkun olmasın, altmışına da yakın. Ona bir şey ikram edebilirim... Hey ahbap, paran var mı? Kalıbımı basarım, yine bir şey anlamadı! Para, moruk, para! Nah, şundan...

Granz cebinden bir yarım kredi çıkardı. Parlak parayı havaya atıp, yine tuttu.

— Var mı?

Schwartz yavaşça başını salladı.

— Peki, ben ikram ediyorum öyleyse!

Sonra yarım krediyi cebine indirip, bir başkasını, daha küçük olanını çıkardı. Kararsız duran Schwartz'a uzattı.

— Haydi, dikilip durma orada. At otalim'in içine... şu makine!

Birden Schwartz'ın beyninde şimşek çaktı. Otalim, çeşitli para büyüklüklerine uygun delikleri olan ve hepsinin karşılığında düğmeler bulunan bir aygıttı. Bunların yanındaki küçük dikdörtgenlerin üzerinde de, kendisinin okuyamadığı şeyler yazılıydı. Masanın üzerinde duran yemeği

işaret edip, parmağını düğmelerin üzerinde dolaştırarak, sorgu dolu bakışlarını yine adama dikti Schwartz.

— Böylesi için bir sandviç iyi sayılmaz, diye homurdandı Messter. Yahu, bu şehirde dilenciler bile lüks. Bak, merhametli olmak iyi değil, Granz.

— Boş ver! Birkaç metelikten ne çıkar? Zaten yarın ödeme günü... Tut bakalım!

Alete birkaç metelik attı ve madenî tepsiyi yuvasından çıkardı.

— Otur masalardan birine. Yok, onluk sende kalsın. Onunla da kendine bir kahve ısmarlarsın.

Schwartz kabı dikkatle yandaki masanın üzerine koydu. Ucunda, plastik bir maddeyle tutuşturulmuş kaşık, parmağının ucuyla dokununca, çıktı. Adeta patlama gibi bir sesle birlikte, tepsinin kapağı da açıldı, içindekiler meydana çıktı.

Tepsinin içindekiler, iki adamın yediklerinin aksine, soğuktu, ama bu sadece bir ayrıntıydı. Ancak bir dakika sonra Schwartz, besinlerin ısındığını, kutu gibi tepsinin el yakmaya başladığını fark etti. Kuşkuyla duralayıp, bekledi.

Salçadan önce dumanlar yükseldi, sonra kaynamaya başladı.

Bir süre sonra yeniden soğuyunca, Schwartz da yemeğine devam etti.

O dışarı çıktığında, Granz'la Messter hâlâ içerdeydiler. Dikkat etmediği üçüncü adam da...

Enstitü'den ayrıldığından beri peşini bırakmayan ve biraz uzağında duran ufak tefek adam da dikkatini hiç çekmemişti.

* * *

Bir duş alıp giysilerini değiştirdikten sonra, Bel Arvardan projesini gerçekleştirmek için hiç vakit kaybetmedi, insanoğlu denen yaratığı, ilk yaşamaya başladığı kendi yerinde gözlemlemeye girişti. Tatlı bir hava vardı dışarda. Hafif ve serin bir rüzgâr esiyordu. Şehir de aydınlık, sakin ve temizdi.

O kadar kötü değildi başlangıç.

Önce Chica: Gezegenli dünyalıların en büyük toplanma yeri. Sonra Washenn, yerel başkent. Senloo, Senfran, Bonnair sonra geliyordu... Çizdiği yol, Dünya'nın dört bir tarafa dağılmış olarak yaşayan nüfusunun hemen tamamının toplandığı Batı kıtasını dolaşıyordu. Bu yerleşme merkezlerinde iki-üç gün geçirdikten sonra Chica'ya dönüşünde, keşif için kullanacağı uzay gemisi de gelmiş olacaktı. Dolayısıyla bu öğretici bir gezi olacaktı.

Günün batmasına yakın girdiği lokantada, Arvardan yemeğini yerken, içerde kendisinden biraz sonra gelen iki Dünyalıyla, en son olarak damlayan yaşlı, şişmanca adamcağız arasında oynanan drama tanıklık etmişti. Ancak jet yolculuğu sırasında başından geçen deneyden sonra, olaya kayıtsız ve isteksiz bir biçimde seyirci kalmayı yeğlemişti. İki müşteri anlaşıldığı kadarıyla hava-taksisi şoförleriydi. Zengin değillerdi, ama iyi yürekli oldukları anlaşılıyordu.

Dilenci çıktı, ondan iki dakika sonra da arkeolog onun peşini izledi.

Sokaklarda belirli biçimde kalabalık artmıştı. İş günü sonuna yaklaşıyordu.

Bu sırada Arvardan bir genç kıza çarpmamak için kenara çekilmek zorunda kaldı.

— Özür dilerim, dedi.

Genç kızın beyaz giysisi, kuşkusuz bir üniformaydı. Ancak o kadar dalgındı ki, Arvardan'ın kendisine çarpmak üzere olduğunu fark etmemişti. Yüzündeki kuşkulu ifade, durmadan sağa-sola bakınması, aklının bir şeyle meşgul olduğunu gösteriyordu... Arvardan yavaşça omuzuna dokundu:

— Size yardım edebilir iniyim efendim? Bir derdiniz mi var?

Kız hayretle dönüp, yüzüne baktı. Yaklaşık 19-22 yaşları arasında olmalıydı. Kahverengi saçları, kara gözleri, hafif çıkık elmacık kemikleri ve küçük çenesi, ince endamı ve zarif duruşuyla, hoş bir hali vardı. Arvardan birden bu güzel yaratığın dünyalı olduğunu aklına getirince, kızın çekiciliğinin daha da kışkırtıcı bir tarafı olduğunu düşündü.

Fakat genç kız hayretle açılan gözleriyle kendisine bakmaya devam ediyordu. Tam cevap vermek üzere ağzını açacağı sırada, içinden sanki bir şeyler kopar gibi oldu.

— Oh! Yararı yok. Benim için endişe etmeyin. Nereye gittiğini bilmeden birini bulmaya imkân yok ki...

Cesaretinin kırılmasıyla omuzları birden çöker gibi oldu. Gözleri yaşla doluverdi. Fakat hemen dikleşip, derin bir nefes aldı.

— Beli bükük, yaklaşık bir metre altmış boyunda, yeşil-beyazlı giysileri olan, başı açık, saçsız bir adam gördünüz mü?

Arvardan hayretle kızı süzdü.

— Nasıl? Yeşil-beyaz giysili mi? Oh, sanmam ki...

Baksanıza, bahsettiğiniz bu adam güçlükle mi konuşuyordu?

— Evet! Evet, öyle! Öyleyse gördünüz onu!

— Beş dakika önce şuradaydı, iki adamla birlikte yemek yiyordu... İşte, şunlarla... Hey, baksanıza bir dakika! diye gelmeleri için işaret etti.

Önce Granz vardı yanlarına.

— Taksi mi istediniz beyim?

— Hayır, ama birlikte yemek yediğiniz adamın nereye gittiğini şu küçük hanıma söylerseniz, herhalde bir taksi ücreti mükâfat alırsınız.

— Size yardımcı olmak isterdim, ama o adamı hayatımda hiç görmedim, dedi üzgün bir edayla Granz.

Arvardan, genç kıza döndü:

— Ama sizin geldiğiniz yöne gitmediğinden eminim, yoksa ona rastlardınız. Çok uzağa da gitmiş olamaz. Size biraz kuzeye doğru gitmenizi öneririm. Görürsem, ben de tanırım.

Pek atılgan biri olmadığı halde, hiç düşünmeden konuşmuştu. Ve ayrıca karşısındaki genç kıza gülümsediğini fark etti.

— Ne yaptı bu adam, hanımefendi? diye sordu birden Granz. Umarım Adet kuralını çiğnememiştir, ha?

— Hayır, hayır, diye telaşla cevap verdi genç kız. Sadece biraz hasta, o kadar!

Messter, uzaklaşan çifti gözleriyle izledi.

— Biraz hasta mı? (Kasketini geriye doğru itip, çenesini kaşıdı.) Sen ne diyorsun buna? Biraz hastaymış...

— Ne demek istiyorsun? diye sordu huzursuzlanan meslektaşı.

— Bu iş beni de hasta ediyor! Hiç kuşkusuz o adam bir hastaneden çıkmıştı. Kız, hasta bakıcıydı. Onu arıyor olmalıydı. Hasta bakıcıdan daima korkacaksın. Madem biraz hastaydı, niye o kadar telaşlıydı kız? Adam adeta konuşamıyordu, söylenenleri de hemen hiç anlamıyordu. Öyle değil miydi, ha?

— Herhalde humma olduğunu sanmıyorsun, değil mi?

— Doğrusu radyasyon humması olup olmadığım bilmiyorum. Ama had bir kriz geçiriyordu herhalde. Bizden de birkaç santimetre uzağa oturdu. Hiç iyi değil.

Tam bu sırada boşluktan gelir gibi kısa boylu, zayıf, ince sesli bir genç adam bitiverdi yanlarında.

— Ne dediniz beyim? Kimde radyasyon humması görülmüş?

İki sürücü, kararsız, birbirlerine baktılar.

— Siz kimsiniz?

— Öğrenmek ister misiniz? Pekâlâ, ben Kardeşlik örgütünün bir habercisiyim. (Kolunun yenini kaldırıp gösterdi. Burada ışıklı bir arma vardı.) Şimdi Eskiler Derneği adına söyleyin bakalım, nedir bu humma hikâyesi?

— Ben hiçbir şey bilmiyorum, dedi boynu bükük bir edayla Messier. Hasta olan birini arayan bir hemşire gördük, ben de adamda acaba radyasyon humması mı var diye düşündüm. Bu, Adetler'e karşı bir davranış değil, ha?

— Sen Adetler hakkında bana mı ders veriyorsun? Haydi, siz işinizin başına dönün de, öbür işi bana bırakın.

Küçük adam ellerini oğuşturdu, telaşla çevresini süzdü ve çabuk adımlarla kuzeye doğru yürüdü.

* * *

— İşte!

Pola heyecanla yol arkadaşının koluna sarıldı. Bunu kolayca, çabucak ve hiç düşünmeden yapmıştı. Schwartz, lokantadan en az üç blok ötedeki bir self-servis mağazasının büyük kapısı önünde görünüvermişti birden.

— Gördüm, diye mırıldandı Arvardan. Siz geride kalın, bırakın da ben tutayım kendisini. Sizi görüp kalabalığa karışırsa, bir daha bulamayız.

Adım adım kaçağa doğru yaklaşmaya başladılar. Tıpkı bir kâbusta kovalamacaya benziyordu bu. Mağazadaki insan kitlesi, dilediğini bir anda ya da yavaş yavaş yutabilecek bir bataklığa benziyordu. Dilerse saklayabilir, dilerse kusabilirdi de.

Arvardan bir tezgahın etrafında dolandı. Sonra kolunu uzatıp, pençe gibi elini kaçağın omuzuna koydu.

Schwartz, bir takım anlaşılmaz sözler etti ve çılgın gibi kendisini arkaya attı. Ama kendisinden daha güçlü biri bile, Arvardan'ın çelik mengeneden farksız elinden kolay kurtulamazdı. Sonra gülümseyerek kaçağa seslendi:

— Selam, ihtiyar! Aylardır görüşmemiştik! Nasılsın bakalım?

Belki bundan sonra meraklıları oyalamak daha zor olacaktı, ama bu sırada genç kız da yanlarına vardı,

— Bizimle beraber gelmelisin, Schwartz, dedi bir solukta.

Adam dikleşti. Kurtulmaya kalktı, ama bu direniş ancak bir

saniye sürdü. Başını öne eğip, alçak sesle mırıldandı:

— Sizi... takip... ediyorum.

Ancak birden hoparlörden yükselen güçlü bir ses, cümlesini adeta boğdu:

— DİKKAT! DİKKAT! Mağaza müdüriyeti, bütün müşterilerin 5. Sokağa açılan kapıdan düzenli olarak derhal çıkmalarını rica eder. Kapının önündeki muhafızlara kayıt kartlarınızı göstermenizi rica ediyoruz. Boşaltma işleminin çok çabuk yapılması şarttır. DİKKAT! DİKKAT!

İçerdeki müşteriler kapının önünde sıralanırken, anons üç defa tekrarladı. Bu arada ayak sesleri ve mırıldanmalar, büyük bir gürültü çıkartmaya başlamıştı: "Ne oldu acaba?"... "Neler olup bitiyor?"...

Arvardan omuzlarını silkti.

— Haydi, kuyruğa girelim hanımefendi. Her ne olursa olsun, gecikmemiz için bir neden yok.

Ama Pola başını salladı.

— İmkânsız!

Arkeoloğun kaşları çatıldı.

— Niçin?

Genç kız geri çekildi. Ona Schwartz'ın kayıt kartı olmadığını nasıl açıklayabilirdi? Hem kimdi bu adam? Niçin yardımına koşmuştu? Bir şüphe ve umutsuzluk dalgası kabardı içinden.

— Başınıza dert açılmamasını istiyorsanız, beni yalnız bırakın, dedi kırgın bir sesle.

Üst katlar boşalmaya başlamıştı bile ve asansörler insan kaynıyordu. Arvardan, Pola ve Schwartz, dalgalara kapılmış birer dalga gibiydi.

Daha sonra, bu bölümü hatırlayınca, Arvardan o an kızı bırakabileceğini düşünecekti. Onu terk etmek mi? Onu bir daha görememek... Bir daha yaklaşmak fırsatı bulamamak... O zaman her şey çok daha farklı olacaktı. Büyük Galaktika İmparatorluğu, kaos ve felaketine sürüklenecekti.

Ama bırakmadı kızı. Panik, kızın yüzünü şekilsizleştirmiş, adeta çirkinleştirmişti onu. Onun yerinde başka kim olsa, aynı duruma düşerdi. Ancak Arvardan onun perişanlığı karşısında allak bullak oldu.

Kapıya doğru bir adım atıp, geri döndü.

— Siz kalacak mısınız?

Kız başıyla "evet" dedi.

— Neden ama?

— Çünkü... (Gözünden birden yaşlar boşandı.) Çünkü gidecek hiçbir yerim yok...

İsterse Dünyalı olsun, yine de dehşet içinde bir kızcağızdı işte.

— Sorununuzun ne olduğunu bana söylerseniz, size yardım edebilirim, dedi yumuşak bir sesle Arvardan. Ama kız cevap vermedi.

Şimdi üçü garip bir görüntü meydana getiriyordu:

Schwartz yere çökmüş, kıç üstü oturmuş, konuşulanları izleyemeyecek kadar bitkindi. Mağazayı bir anda ıssız bir çöle çeviren bu tahliye işleminden hiçbir şey anlayamamış, elleriyle yüzünü saklıyordu. Boğazından da ancak son bir umutsuzluk

inlemesinden başka bir şey çıkmadı... Göz yaşlan içindeki Pola, tek bir şey düşünebiliyordu: Hiçbir kimsenin bu kadar korkamayacağını... Arvardan ise, kuşku içinde, pek bir şey anlayamadan ve hiç yaran olmadığı halde, genç kızın omuzuna vuruyordu cesaret vermek istercesine. Bu arada ilk kez bir Dünyalıya dokunduğunun da bilincindeydi.

İşte ufak tefek adam o anda ortaya çıkıverdi.

Dokuzuncu Bölüm

CHICA'DA ANLAŞMAZLIK

CHICA garnizonundan Teğmen Marc Claudy uzun uzun esneyip, tarifsiz bir sıkıntıyla karşısındaki dekoru seyretti. İki yıldır Dünya'da görevdeydi ve sabırsızlıkla bu görevden alınmayı bekliyordu.

Galaktika'da hiçbir yerde, sorunlar şu iğrenç Dünya'daki kadar karışık değildi. Diğer gezegenlerde de birliklerle siviller arasında, özellikle kadın siviller arasında bazen sürtüşmeler oluyordu.

Ama burada garnizonda olmak, hapiste yatmak demekti. Bunlar anti-radyasyon kışlalarıydı. Radyoaktif tozlardan arınmış, süzgeçten geçmiş bir atmosferdi bulundukları yer. Ağır ve soğuk kurşun giysiler giyiyorlardı. Bunları çıkarmak, ciddi tehlikeler yaratabiliyordu. Halkla da yakın ilişki kurmak söz konusu bile değildi hiçbir asker bir dişi Dünyalıya yanaşamazdı yani.

Ne kalıyordu geriye? Şekerleme yapmak, bol bol ense ve ağır geçen zaman.

Teğmen Claudy aklını başına toplamak için başını salladı, yine esnedi, yerinden doğrulup, postallarını giymeye başladı. Saatine baktı. Karavana saati hâlâ gelmemişti.

Birden sıçradı yerinden. Daha bir tek postalını giydiği halde, esas duruşa geçip, saçları diken diken, selam durdu.

Albay kendisini küçümseyen bir bakışla süzüp, kılığı hakkında bir yorumda bulunmadan konuştu:

— Teğmen, ticaret semtinde bazı kargaşalıklar olduğuna dair haberler var. Derhal Dunham mağazalarının olduğu yere bulaşmaları önleyecek bir ekiple gidecek ve harekâtın yönetimini ele alacaksınız. Adamlarınızın hepsinin radyasyon hummasına karşı korunmuş olmalarını sağlayın.

— Radyasyon humması mı? diye bağırdı teğmen. Özür dilerim albayım, ama...

Albay, kuru bir sesle sözünü kesti:

— On beş dakika sonra yola çıkacak şekilde hazır olun.

* * *

Küçük adamı ilk fark eden Arvardan oldu ve selamlar gibi kalkan kolu karşısında kaskatı kesildi.

— Günaydın, patron! Küçük hanıma söyleyin, zırlama bürosunu kapatabilir. Değmez ağlamaya.

Pola soluğu kesilerek hızla başını kaldırdı. Robot gibi Arvardan'a sokuldu, o da yine aynı otomatik hareketlerle, genç kızı korumak istermiş gibi kollarının arasına aldı. Bu kez ikinci kez bir Dünyalıya dokunduğunu bile fark etmedi.

— Ne istiyorsunuz siz? diye sert bir sesle sordu.

Küçük adam kuşkulu bir edayla üstü paketlerle dolu bir tezgâhın çevresinde dolandı, küstah bir edayla cevap verdi:

— Dışarda bir takım garip şeyler oluyor, ama sizin öfkelenmeniz için bir neden yok, küçük hanım. Adamı Enstitüye sizin yerinize ben götüreceğim.

— Ne enstitüsü? diye şüpheyle sordu Pola.

— Haydi, bana martaval anlatmayın. Benim adım Natter. Nükleer Araştırmalar Enstitüsü'nün karşısındaki manav benim. Sizi çok gördüm orada.

Arvardan müdahale etti:

— Nedir bu hikâye kuzum?

Natter'in vücudu neşeyle adeta ürperdi:

— Sizinle birlikte olan şu adamda radyasyon humması olduğunu sanıyorlar.

— Radyasyon humması mı? diye aynı anda, arkeologla genç kız sordular.

Adam onayladı:

— Öyle. Onunla beraber yemek yiyen iki taksi şoförü var, onlar da böyle diyor. Bilirsiniz, bu tür haberler çabuk yayılır.

— Muhafızlar sadece hummalı birini mi arıyorlar? diye üsteledi Pola.

— Öyle, elbette!

— Peki, öyleyse siz niçin çekinmiyorsunuz? diye lafa karıştı Arvardan. Resmî makamları mağazayı boşaltmaya iten, hummanın bulaşma tehlikesi değil mi?

— Ohooo! Resmî makamlar dışardalar. Yabancıların bulaşmayı önleme ekibi bekleniyor.

— Peki, hummanın size bulaşmasından korkmuyor musunuz?

— Niçin korkacakmışım? Bu adamda humma yok ki. Bakın haline. Ağzında yara var mı hiç? İltihap yok bir yerinde. Gözleri de normal. Ben radyasyon hummasının ne olduğunu bilirim. Haydi, gelin küçük hanım... Çıkalım buradan.

Fakat Pola hâlâ emin değildi.

— Hayır... İmkân yok. Bu adam... Bu...

Devam edemedi sözüne.

— Ben onu dışarı çıkartabilirim, dedi sinsice Natter. Soru sorulmasına meydan vermeden, kayıt kartı olmasa bile...

Pola boğuk bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

— Siz nasıl bu kadar etkili olabiliyorsunuz? diye belirgin bir tiksinmeyle sordu Arvardan.

Natter kıs kıs güldü:

— Ben Eskiler Derneği'nin bir habercisiyim. Bana kimse bir şey soramaz.

— Peki, bu size ne kazandıracak?

— Para elbette! Siz güç durumdasınız, ben de size yardım edecek güçteyim. Bundan daha onurlu bir alışveriş olabilir mi? Diyelim ki sizin için yüz kredi... Yüz de benim için. Ellisi peşin, geri kalanı malın tesliminde.

Ama Pola dehşetle mırıldandı:

— Onu Eskiler'e teslim edeceksiniz.

— Niçin edeyim? Onlar için hiçbir değeri yok bu adamın. Ama benim için elli kredi demek. Oysa işe Yabancılar karışacak olursa, büyük bir olasılıkla adamda humma olmadığı anlaşılana kadar, öldürürler zavallıyı. Siz de bilirsiniz onları: Bir Dünyalıyı öldürmek, hiçbir anlam ifade etmez kendileri için. Hatta bundan zevk bile alırlar.

— Bu genç kızı da götürün, dedi Arvardan.

Ama Natter'in gözlerinde sinsi bir ateş yanıp söndü.

— Yo, hayır! Bu imkânsız patron! Ben ölçülü tehlikelere atılırım. Bir kişiyle birlikte çıkabilirim, ama iki kişiyle olmaz. Ve eğer bir kişiyi çıkaracaksam, benim için değerli olanı seçerim. Mantıklı değil mi?

— Peki, ya sizin bacaklarınızı tutup ikiye ayırırsam? Ha? diye sordu Arvardan.

Natter birden sarsıldı, ama gülebildi yine de:

— O zaman aptalsınız derim size! Sizi de enselerler ve aynı işleme uğrarsınız. Haydi patron, en iyisi beni bırakmak.

Pola, Arvardan'ın koluna asıldı.

— Hayır, rica ederim! Kaçırmamamız gereken bir şans bu. Bırakın dediği gibi yapsın. Sözünüzde duracaksınız, değil mi Bay Natter?

Adamın dudakları kasıldı:

— İriyarı dostunuz kolumu büktü. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Bana kaba davranılmasından hoşlanmam. Bu yüzden yüz kredi daha ödeyeceksiniz. Toplam iki yüz.

— Babam size ödeme yapar.

— Yüzü peşin, diye inatla asıldı.

— Ama üzerimde yok ki, diye inledi genç kız.

— Endişe etmeyin, diye atıldı Arvardan. Bende yeteri kadar var.

Cüzdanından birkaç banknot çıkarıp adama fırlattı.

— Haydi gidelim.

— Onunla beraber git, Schwartz! diye bir solukta emretti Pola.

Schwartz hiçbir yorumda bulunmadan boyun eğdi. Kayıtsızca. Cehenneme indirilseydi, bu kadar hissiz davranabilirdi.

Şimdi Pola ile Arvardan yalnız kalmışlar, şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Shekt'in kızı belki ilk defa Arvardan'a bakıyordu ve onun bu kadar iri, böylesine erkeksi bir güzelliği, güven veren sakinliği karşısında hayrete düşmüştü. Şu ana kadar onu herhangi bir kurtarıcı, özel nedeni olmadan davranan bir iyiliksever gibi görmüştü. Ama birden... Birden büyük bir utanç duydu ve kalbi hızlı atmaya başladı. Son saatlerin bütün olaylarını unutup, hepsini aklından çıkardı.

Daha adlarını bile bilmiyorlardı.

— Benim adım Pola Shekt, dedi gülümseyerek.

Onu ilk defa gülümserken gören Arvardan, büyülenivermişti. Genç kızın yüzü aydınlanmıştı, anlayamadığı bir izlenim uyandırmıştı üzerinde... Bunu zihninden hemen uzaklaştırdı. Karşısındaki bir Dünyalıydı...

— Benimki de Bel Arvardan, dedi, belki de istemeyerek biraz soğuk bir sesle. Sonra tunç rengi elini uzattı. Pola'nın eli, avuçlarının arasında kayboldu.

— Yardımınız için teşekkür ederim.

Arvardan omuzlarını silkti.

— Gidelim mi?.. Yani arkadaşınız gittiğine göre demek istedim... Eminim, artık emin ellerdedir.

— Yakalasalardı, kıyamet kopardı herhalde, öyle değil mi?

Genç kız bakışlarıyla bunu onaylaması için yalvarıyordu

adeta, ama Arvardan yumuşamayı reddederek cevap verdi:

— Gitsek mi acaba?

Pola birden burulur gibi oldu, soğuk bir sesle:

— Niçin gitmeyecekmişiz? dedi.

Fakat birden uzaktan yakaran bir ses, tiz bir feryat işitildi. Pola'nın gözleri faltaşı gibi açıldı, eli düştü.

— Ne oluyor yine? diye sordu Arvardan.

— İmparatorluk askerleri!

— Siz de korkuyor musunuz onlardan?

Bu konuşan, Dünyalı olmamanın bilincindeki, Siriyus'lu arkeolog Arvardan'dı. İster ön yargı olsun, ister olmasın, imparatorluk askerlerinin gelişi, bir tür mantıklı denge ögesiydi. Üstünlüğünün verdiği hisle, müşfikleşti birden.

— Yabancılar'dan korkunuz olmasın, dedi, Dünyalıların İmparatorluk mensupları için kullandıkları deyimi söyleyerek. Onlarla ben ilgilenirim, Bayan Shekt.

— Yo, hayır! dedi ani bir endişeyle genç kız. Hele onları tahrik etmeye hiç kalkışmayın. Onlarla konuşmayın, hatta yüzlerine bile bakmayın!

Arvardan'ın yüzündeki tebessüm daha da genişledi.

* * *

Muhafızlar onları ana çıkış kapısına varamadan gördüler. Hemen geri çekildiler. Pola ile Arvardan küçük bir boşluğa çıktılar. İçerde garip bir sessizlik vardı. Askerî araçlar canavar düdüklerini çalarak yaklaşıyordu.

Zırhlı arabalar mağazanın giriş yerine varıp durdu, başlarında şeffaf küreler bulunan askerler yere atladılar. Önlerinde, birden paniğe kapılan kalabalık, nöronlu cop yağmuru karşısında çil yavrusu gibi dağıldı.

Teğmen Claudy en önden ilerleyip, kapı önünde nöbet tutan bir dünyalı muhafızın yanına yaklaştı.

— Hey, sen... Kim hummalı olan?

İçinde saf hava bulunan cam kürenin içinde yüz hatları şekilsizleşti ve sesini yükselten amplifikatör, madenî bir cızırtı çıkarıyordu.

Muhafız saygıyla başını öne eğdi.

— Umarım beğeneceksiniz, hastayı mağazanın içinde tecrit ettik. Kendisiyle beraber olan iki kişi de, giriş kapısının önündeler.

— Oradalar mı? Beklesinler! Önce meraklıların dağıtılmasını istiyorum. Çavuş, alanı boşaltın!

Emir, en sert ve acımasız şekilde derhal yerine getirildi. Ağzı açık ayran budalaları toz gibi dağıtılırken, Chica'da hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Sokaklar soluk ve suni bir ışıkla aydınlatılıyordu.

Teğmen Claudy, nöronik copuyla kalın çizmelerini dövdü.

— Hasta dünyalının içerde olduğundan emin misin?

— Şahsen görmedim efendimiz. Ama içerde olmalı.

— Peki. Öyle varsayalım. Vakit de kaybetmeyelim. Çavuş! Derhal bu binayı salgına karşı dezenfekte edin!

Dışardaki havayla her türlü teması kesen özel giysileri içinde bir grup asker, marş marşla binaya doğru ilerledi. Uzun bir çeyrek saat geçti. Arvardan, olup bitenleri büyük bir merakla izliyordu. Tam bir profesyonel olarak, bu kendisi için yaşanmış mükemmel bir deneydi.

Karanlıkların içinden son asker de çıktıktan sonra, bir komut işitildi:

— Kapıları mühürleyin!

Birkaç dakika daha geçti aradan. Sonra mağazanın hemen her tarafına yerleştirilen dezenfeksiyon tüpleri açıldı. Kalın bir buhar tabakası püskürerek duvarları yaladı, en ücra köşelere kadar sızdı, zeminin her santimetre karesine işledi, havaya asıldı. Protoplazma yapılı hiçbir canlı, ister mikrop, ister insan olsun bu dezenfektan maddeye dayanamazdı.

Teğmen ancak bundan sonra Arvardan'la Pola'ya döndü:

— Nedir bu adamın adı?

Sesinde acımasızlık bile değil, sadece kayıtsızlık vardı. Bir Dünyalı öldürülmüştü. Ne olacak, teğmen bugün bir de sinek öldürmüştü. Böylece canını aldıklarının sayısı iki ediyordu..

Sorusu cevapsız kaldı. Pola, tevekkülle başını eğmişti. Arvardan ise sahneyi hâlâ büyük bir merakla seyrediyordu, imparatorluk subayı ise, gözlerini üzerlerinden ayırmıyordu. Sert bir işaret yaptı birden.

— Hummanın bunlara da bulaşmadığına bakılsın!

Doktor işareti taşıyan bir başka subay, ileri çıktı. Muayene, pek yumuşak geçmedi. Eldivenli, ellerini arkeoloğun ve genç kızın koltuk altlarına uzattı. Ağızlarını denetlemek için dudaklarını tutup dışarı kıvırdı.

— Bulaşmamış, teğmen, dedi. Humma kendilerine öğlen vakti bulaşmış olsaydı, belirtileri şu saatte çoktan ortaya çıkardı.

— Güzel.

Teğmen Claudy miğferini dikkatle çıkardı. Yeniden "taze" havayla temas etmek, onu mutlu kılmıştı. Miğferi sol dirseğinin arkasına astıktan sonra, sertçe sordu:

— Adın ne, pis Dünyalı Kadın?

Sesinin tonu o kadar küçültücüydü ki, kullandığı sıfat bile yanında hafif kalırdı. Ama Pola hiçbir tepki göstermedi.

— Pola Shekt, efendim, dedi bir solukta.

— Kimliğin!

Genç kız cebinden pembe bir defter çıkardı. Teğmen alıp açtı, el lambasının ışığında inceledi. Defter yere bırakılıp düşünce, Pola almak üzere hemen eğildi.

— Ayağa kalk! diye emretti öfkeyle teğmen.

Sonra bir tekmede defteri uzağa itti. Sapsarı kesilen Pola, hemen elini çekti.

Arvardan, kaşlarını çattı. Artık müdahale etmenin zamanı gelmişti.

— Baksanıza bir dakika buraya!

Subay, dudaklarında çirkin bir sırıtışla donuverdi.

— Ne oldu, Dünyalı?

Pola hemen iki erkeğin arasına girdi.

— Rica ederim efendim... Onun bugün olup bitenlerle hiçbir ilgisi yok. Kendisini de daha önce hiç görmemiştim...

Teğmen, kızı itti.

— Ne oldu, Dünyalı dedim, ha?

Arvardan da aynı soğuk bakışla onu süzdü.

— Ben de biraz kendinize gelin diyorum! Size! Hanımlara karşı davranışınız hiç hoşuma gitmedi. Bu tavırlarınızı değiştirmenizi tavsiye ederim, tamam mı?

Öylesine kızıp kendisini kaybetmişti ki, teğmenin kendisini Dünyalı sanmasını bile boşlamıştı.

Claudy, onu hiç hoş olmayan bir gülümsemeyle süzdü.

— Peki, sen nerede terbiye gördün bakalım, Dünyalı? Bir adama seslenirken, efendim denmesi gerektiğini bilmiyor musun? Sen yerinde durmasını da bilmiyorsun. Biliyor musun, epeydir senin gibi ham hödük birine ders vermemiştim. Şimdi dersini al da, gör!

Eli bir yılan gibi önce geri çekildi, sonra Arvardan'ın suratına iki tokat indirdi. Elinin yüzüyle ve tersiyle. Şaşıran arkeolog önce geri çekildi. Ve bir anda gözü karardı. Hayretten yüzü allak bullak olan subayın kolunu bir hamlede tutup kaptı.

Aynı anda omuzunun kasları gerildi.

Teğmen boğuk bir gürültüyle, boylu boyunca yere serildi. Cam miğferi parça parça olup kırıldı. Düştüğü yerde hareketsiz kalakaldı. Arvardan'ın yüzündeki yarım yamalak gülümseme, gerçekten korkunçtu. Sonra ellerini silkeledi.

— Daha başka meraklısı varsa, hazırım, gelsin de, onlara da dersini vereyim! diye ekledi.

Ama çavuş, nöronik copunu kaldırmıştı bile. Mor bir ışın çaktı, arkeoloğun tam göğsüne isabet etti. Tarifsiz bir acı sardı her tarafını, ağır ağır dizlerinin üzerine çöktü. Her tarafı felç olup, bayıldı ve boylu boyunca uzandı yere...

Gözlerinin önündeki sisler dağılınca, Arvardan'ın ilk hissettiği şey, alnındaki tatlı serinlik oldu. Göz kapaklarını açmak isteyince, paslanmış dolap kapakları gibi açılmadığını fark etti, vazgeçti denemekten. Ama elini ağır ağır kaldırarak, yüzüne dokunabildi.

Küçücük bir el, alnına ıslak bir bezle kompres yapıyordu...

Gözünün tekini açıp önündeki sisleri dağıtmayı denedi:

— Pola...

Neşeli bir ses cevap verdi kendisine:

— Evet, benim! Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?

— Bir daha acı çekmemek üzere ölmüş gibi, dedi dişlerini gıcırdatarak. Neler oluyor?

— Bizi askerî üsse götürdüler. Bir albay vardı orada... Üstünüzü aradılar ve... Ne yapacaklarını bilmiyorum, ama... Oh, Bay Arvardan, aslında teğmene vurmamanız gerekirdi. Sanırım kolunu kırmışsınız.

Arvardan'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi.

— Yaşasın! Yazık ki beynini patlatmamışım!

— Ama bir imparatorluk subayına karşı çıkmak... Çok büyük bir suç bu!

— Öyle mi? Neyse göreceğiz...

— Hişt! Geliyorlar...

Arvardan gözlerini yumup, gevşedi. Pola'nın uzaktan gelen küçük çığlığını işitti ve enjeksiyon iğnesi etine saplandığında, birden kaslarını oynatamaz hale geldi. Bunu, bütün damarlarını ve sinirlerini saran çok hoş bir huzur ortamı izledi. Gerili kolları gevşedi, iki büklüm olmuş gibi duran belkemiği biraz olsun yumuşadı. Göz kapaklarını kırpıştırıp, dirseğinden destek alarak, yerinden doğruldu.

Albay, düşünceli bir edayla kendisini seyrediyordu. Pola da neşe karışık bir şaşkınlıkla yüzüne bakmaktaydı.

— Doktor Arvardan, sanırım bugün öğleden sonra can sıkıcı bir olay cereyan etmiş galiba, dedi albay.

Doktor Arvardan! Pola, onun hakkında gerçekten çok az şey bildiğini birden fark etti. Mesleğinden bile haberi yoktu.

Arvardan şöyle bir güldü.

— Can sıkıcı mı dediniz? Hiç de olaya uymayan bir açıklama!

— İmparatorluk subaylarından birinin kolunu, görevini ifa ettiği sırada kırdınız!

— Ama önce o bana vurmuştu. Görevi ne bana hakaret etmek, ne de bana kaba kuvvet gösterisinde bulunmaktı, değil mi? Bu koşullarda kendisine bir subay ya da bir kibar bey olarak davranma imkânım kalmamıştı. İmparatorluğun özgür bir vatandaşı olarak, böyle davranmam çok normaldi.

Albay öksürdü ve cevap veremedi. Pola, kulaklarına inanamıyordu. En sonunda kumandan konuşabildi:

— Bu olayı teessüfe layık bulduğumu söylememe gerek yok herhalde. Her iki taraf da eşit derecede bu işe bulaştığına göre, sanırım en iyisi olanları unutmak...

— Unutmak mı? Ne münasebet! Ben burada Vali'nin resmî davetlisi olarak bulunuyorum ve garnizonun Dünya'da kanun ve nizamı korumak için nasıl davrandığını öğrenmek herhalde kendisi için ilginç olacaktır.

— Size söz veriyorum, kabahatli şahsen özür dileyecektir, Doktor Arvardan.

— İhtiyacım yok. Bayan Shekt hakkındaki niyetleriniz nedir?

— Ne öneriyorsunuz siz?

— Onu derhal salıvermenizi, kimlik belgelerini iade etmenizi ve... Kendisinden derhal özür dilemenizi!

Albay önce kıpkırmızı kesildi, sonra zorlanarak devam etti:

— Elbette. (Pola'ya döndü.) Eğer bu küçük hanım candan özürlerimi kabul etmek lütfunda bulunursa.

Biraz sonra üssün kara duvarlarını geride bırakmışlardı. Bindikleri hava taksisi, kendilerini on dakikada geri getirdi. Şimdi Enstitü'nün önündeydiler. Sokak ıssızdı. Vakit, gece yarısını geçmişti.

— Ben pek bir şey anlayamadım, dedi Pola. Siz çok önemli biri olmalısınız. İnanın, adınızı işitmediğim için, biraz da utanıyorum. Doğrusu Yabancılar'ın bir Dünyalıya böyle davranacaklarını hiç tahmin etmezdim.

Arvardan aslında gerçeği açıklamaktan tiksiniyordu, ama buna mecbur hissetti kendisini.

— Ben Dünyalı değilim, Pola. Arkeoloğum ve Siriyus bölgesinde doğdum.

Genç kız dehşetle başını kaldırdı. Mehtapta, yüzünün sapsarı kesildiği belliydi. Tam on saniye tek kelime edemedi. Sonra konuştu:

— Demek başınıza bir şey gelmeyeceğini bildiğiniz için askerlere kafa tutabildiniz ha? Ben de sanmıştım ki... Ama anlamam gerekirdi. (Acı bir hayal kırıklığına uğramıştı.) Eğer yanıldığım için size karşı aşırı samimi davrandımsa, beni mazur görmenizi dilerim efendim...

— Kuzum, ne oluyor size Pola? diye öfkeyle bağırdı Arvardan. Ne çıkar ben Dünyalı değilsem? Bu, beş dakika önce sizin nazarınızda nasıl biri olduğum gerçeğini değiştirir mi hiç?

— Beni uyarmanız gerekirdi, efendim.

— Lütfen bana "efendim" diye hitap etmeyin! Başkaları gibi davranmayın, tamam mı?

— Kim o başkaları, efendim? Dünya'da yaşayan iğrenç hayvanlar mı? Size yüz kredi de borcum var.

— Unutun şunu, dedi Arvardan, yüreği parçalanarak.

— Bu emre itaat edemem. Adresinizi verirseniz, hemen bugün borcumu gönderirim.

— Bana yüz krediden daha çok şey borçlusunuz! diye ani bir öfkeyle bağırdı Arvardan.

Pola dudaklarını ısırdı, sesinin tonunu alçaltarak cevap verdi:

— Size olan büyük borcumun ancak bu bölümünü size ödeyebilirim, efendim. Lütfen adresinizi verir misiniz?

Arkasını dönüp uzaklaşan Arvardan, "Hükümet malikânesi" demekle yetindi.

Sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Ve Pola birden ağladığını farketti.

* * *

Bürosuna girince, Shekt kızını ayağa fırlayıp karşıladı.

— Adamımız döndü, diye haber verdi hemen. Zayıf bir adam getirdi kendisini.

Güçlükle konuşuyordu.

— Benden iki yüz kredi istedi. Verdim.

— Aslında yüz alacaktı, ama ziyanı yok.

Babasının önünden yürüyüp geçti.

— Çok merak ettim, biliyorsun. Öyle bir kargaşa vardı ki... Seni tehlikeye atmak korkusuyla hiçbir şey de soramadım.

— Her şey yolunda artık. Benim başıma da bir şey gelmedi... Baba, müsaade et, bu gece burada uyuyayım.

Fakat bütün yorgunluğuna rağmen, Pola o gece uyuyamadı. Çünkü, aslında bir şeyler olmuştu. Bir erkekle tanışmıştı. Ve bir Yabancı idi bu erkek.

Ama adresi vardı. Adresini biliyordu...

Onuncu Bölüm

OLAYLARIN YORUMU

İKİ dünyalı, çok çarpıcı birer tezat oluşturuyordu. Birinin olağanüstü bir güce sahip olduğu görünümü vardı. Öbürü gerçekten bu güce sahipti.

Yüksek Başkan, Dünya'nın en önemli kişisi, gezegenin tartışmasız tek yöneticisiydi ve bütün Galaktika'nın imparatorunun imzaladığı bir kararnameyle görevine atanmıştı, ama yine de imparatorun atadığı valinin otoritesine bağlıydı. Sekreteri ise, görünüşte bir hiçti. Eskiler Derneği'nin basit bir üyesi olarak Yüksek Bakan tarafından atanır, pek iyi belirtilmemiş bazı ayrıntılarla uğraşırdı.

Yüksek Bakan bütün Dünya tarafından tanınır ve Adetler konusunda en son karar mercii olarak kabul edilirdi. Altmış yaş yasasından sapmalarda o karar verir, törelerden uzaklaşanları o yargılar, besin dağıtımı ve üretim normlarını o denetlerdi. Yasak bölgelere girmeye kalkanlar da onun yargısına dahildi. Buna karşılık sekreteri kimse tarafından tanınmaz, hatta adı bile bilinmezdi. Elbette Eskiler ve Yüksek Bakan dışında...

Yüksek Bakan sık sık halka hitap eder, yüce duyguların dile getirildiği ateşli nutuklar söylerdi. Uzun, sarı saçları vardı, zarif, soylu bir biçimde giyinirdi. Sekreteri, basık burnu ve buruşuk yüzüyle, uzun kelimeler yerine kısaları seçer, bazen homurdanmakla, bazen de susmakla yetinirdi.

Görünüşte iktidarı elinde tutan Yüksek Bakandı, sekreteri de onun somutlaşmış biçimiydi.

Yüksek Bakan aslında sinirli ve hareketliydi. Sekreteri ise soğuk ve kayıtsız.

— Anlayamadığım, bana getirdiğiniz bütün bu raporlar arasındaki bağın ne olduğu... Rapor, hep rapor! (Yüksek Bakan, kolunu kaldırıp hayalî bir yığın rapora şiddetli bir darbe indirdi.) Bunları inceleyecek zamanım yok ki!

— Elbette, diye heyecansız bir cevap verdi sekreteri. Beni bu iş için tuttunuz. Ben hepsini okuyup sindiriyor, size naklediyorum.

— Pekâlâ benim iyi kalpli Balkis'im. Öyleyse çabuk olun, çünkü bunların hiçbiri önemli şeyler değil.

— Önemli değil mi? Ekselans, uyanık olmazsanız, çabuk bıkarsınız bu işten. Hele şu raporların ne anlam taşıdığını bir görün, sonra önemli mi, değil mi bakarız. Önce yedi gün önce gelen ve Shekt'in asistanının gönderdiğini ele alalım. Beni iz üstüne yönelten bu oldu.

— Ne izi?

Balkis'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

— Ekselanslarına yıllardır olgunlaşan bazı tasarıları hatırlatmam mı gerek?

— Hişt!

Ciddiyetini unutan Yüksek Bakan, çevresini şöyle bir süzmekten kendini alamadı.

— Bizi başarıya sinirlilik değil, güven ulaştıracak. Girişimimizin başarısının da Shekt'in amplifikatörü diye bildiğimiz oyuncak olduğunu bilmiyor değilsiniz. Bugüne dek bunu bizim bilgimiz altında ve hep belirli amaçlarda kullandı. Şimdi ise birden bize haber bile vermeden, meçhul bir kişiye uygulayarak, bu adamı akıllandırdı.

— Basit bir sorun bu. Shekt'e karşı disiplin önlemleri alınır, zekâsı geliştirilen meçhul kişi de hapse atılır, olur biter.

— Yo, hayır! İşi çok basite indiriyorsunuz Ekselans. Sorunun yanından geçip gidiyorsunuz. Önemli olan Shekt'in yaptığı değil, bunu niçin yaptığıdır. Şimdi daha önceki şu rastlantılarla, son rastlantıyı bir göz önüne getirin bakalım: Aynı gün Vali, Shekt'i ziyaret etti ve Shekt de içtenlikle ve sadıkane, bize ne konuştuklarını nakletti. Enniyus, amplifikatörün İmparatorluğun emrine verilmesini istiyordu, buna karşılık da bize ek bir yardım yapılacak ve imparator desteğini bizden esirgemeyecekti.

— Hımmm...

— Bu bağış, sizi ilgilendiriyor mu? Bizim girişimimizle kıyaslandığında, bu çözüm yolu size daha çekici geliyor, öyle mi? Beş yıl kadar önce, kıtlık

sırasında bize yapılan yiyecek yardımı ve vaadlerini hatırlıyor musunuz? İmparatorluk nezdinde kredimiz olmadığından, yiyecekler bize verilmedi. Para yerine Dünya'da üretilmiş malları teklif ettiğimizde de, bunlara radyoaktivite bulaşmış olacağı gerekçesiyle, teklifimiz geri çevrildi. Söz verdikleri gibi karşılıksız yardım yapıldı mı? Hatta bir bağış önerisinde bulunuldu mu? Yüz bin kişi açlıktan öldü. Yabancı'nın verdiği sözlere asla inanmamak gerek. Ama sorun, bu da değil. Önemli olan, Shekt'in açık seçik ortaya koyduğu sadakati. Artık ondan kuşkulanmamıza imkân var mı? Hıyanet ettiği gün, suçlayabilir miydik onu? Ama bal gibi hıyanet etti işte!

— Şu izinsiz kalkıştığı denemeye mi değinmek istiyorsun, Balkis?

— Evet, ekselans. Kimdi tedavi ettiği kişi? Shekt'in asistanı sayesinde adamın fotoğraflarını ve ağ tabaka izlerini elde ettik. Ancak gezegen arşivlerinde bu kişinin hiçbir kaydına rastlayamadık. Sonuç: Adam Dünyalı değil, bir Yabancı. Ayrıca Shekt de bu durumu bilmiş olmalı, çünkü ağ tabaka kontrolü, bir kimlik kartının sahtesinin düzenlenmesini ya da başkasına verilmesini önler. Dolayısıyla Dr. Shekt bilerek bir Yabancı'nın zekâsını geliştirmiştir. Ama niçin? Bu sorunun yanıtı, çok basit olabilir. Shekt, bizim öne sürdüğümüz amaç için ideal bir araç değildir. Gençliğinde, sindirimcilik yanlısıydı. Hatta bir seferinde Washenn Konsey seçimlerinde, imparatorlukla uzlaşma programını destekleyerek aday olarak katılmıştı. Ancak kaybetti seçimi.

— Bunu bilmiyordum, diye sözünü kesti Yüksek Bakan.

— Seçimi kaybettiğini mi?

— Hayır, aday olduğunu. Niçin bana haber verilmedi? Bugünkü mevkii göz önüne alınırsa, çok tehlikeli biri demektir.

Balkis müşfik bir edayla gülümsedi.

— Sinaptik amplifikatörü icat eden o; şimdilik bunu çalıştırmayı da yalnız kendisi biliyor. Onu daima izledik, bundan sonra da daha yakından izlemeye devam edeceğiz. Biz olayları incelemeyi sürdürelim. Demek Shekt, bir Yabancı'yı tedavi etti. Niçin? Bu makine neye yarar? Tek bir şeye: İnsanın zekâsını geliştirmeye. Yetenekleri daha önceden bu makine sayesinde doping görmüş araştırmacılarımızı yaya bırakmak için tek çıkar yol bu değil mi? Demek ki imparatorluk, en azından belirsiz şekilde bir şeyler tezgahlandığından kuşkulanıyor. Bu, küçük bir olay mı, Ekselans?

Bakanın alnında ter birikmişti.

— Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?

— Olaylar, ancak bir tek çözüm yolu olacak biçimde yerli yerine oturuyor. Shekt tarafından tedavi edilen yabancı, sıradan bir insandı, hatta görünüşte orta derece bir adamdı. Yine de bir hile bahis konusu olabilir, çünkü bu şişko ve kel ihtiyar, belki de imparatorluğun en usta casusudur. Evet, öyle. Böyle bir görev, başka kime verilebilirdi ki? Ama biz bu adamı tespit ettik. Laf aramızda, takma adı da Schwartz. Şimdi ikinci grup raporlara geçelim.

Yüksek bakan, belgelere bir göz attı.

— Bel Arvardan'la ilgili olanlara mı?

— Evet, şu en yürekli ve şövalye ruhlu gözleri dönmüşlerin yuvası, kibirli Siriyus bölgesinden gelme ünlü arkeolog Dr. Bel Arvardan, diye onayladı Balkis. (Bu sözleri de, adeta tükürür gibi söylemişti.) Ama bırakalım bunları. Şöyle ki, o da Schwartz'ın tam aksi bir yaratık. Bu iki kişi arasında hemen hemen eksiksiz bir zıtlık var. Sıradan biri olmak bir yana, Arvardan ünlü bir kişi. Dünyaya gizli değil, tam aksine, büyük gürültüler kopartılarak geldi. Varlığını bize silik bir teknisyen değil, bizzat imparatorluğun Valisi duyurdu.

— İkisi arasında bir ilişki mi olduğunu sanıyorsun, Balkis?

— Olabilir, Ekselans. Belki de biri, dikkatimizi diğerinin üzerinden çekmemiz için kullanılıyor. Ya da, imparatorluk üst düzey yöneticilerinin üstün bir manevra yeteneğine uygun örnek iki kamuflaj yöntemi de olabilir. Schwartz'la ilgili her şey karanlıkta, ama ötekiyle ilgili olanlar adeta projektörle gözümüze tutuluyor. Her iki durumda da amaç, gözlerimizi görmez hale getirmek. Arvardan hakkında Enniyus bize ne demişti?

Yüksek Bakan, düşünceli düşünceli burnunu kaşıdı.

— İmparatorun yüksek himayelerinde arkeolojik araştırmalar yürüttüğünü ve bilimsel amaçlar için yasak bölgelere girmek istediğini. Ayrıca bu isteğin hiçbir zaman kutsalı çiğnemek amacına gelmediğini belirtmiş, isteği gürültüsüzce karşılayabilirsek, bunu imparatorluk Konseyi'ne duyurmayı amaçladığını eklemişti. İşte bunun gibi bir şeyler...

— Öyleyse Arvardan'ı çok yakından izleyeceğiz. Ama hangi amaçla? Yasak bölgelere yasa dışı koşullar altında girmesin diye. İşimiz kiminle? Bir arkeolojik araştırma heyetinin başkanıyla. Ama bu keşif heyetinin ne personeli, ne araçları ne de gereçleri var. Normal olarak Everest'te kalacağı yerde, Dünya kazan bu kepçe dolaşan, işe Chica'ya gitmekle başlayan bir Yabancı ile. Bu garip ve ender olaydan dikkatimizi nasıl uzaklaştırıyorlar? Bizi aslında hiçbir önemi olmayan bir konuyla ilgilenmeye iterek.

"Bu arada şu noktaya dikkat edin, Ekselans, bu Schwartz tam altı gün Nükleer Araştırma Enstitüsü'nde saklanıyor. Buradan kaçmayı beceriyor. Şaşılacak şey değil mi?

Rastlantı bu ya, kapı açık kalmış. Yine rastlantı, koridorda hiçbir muhafız yokmuş. Ve hangi gün kaçıyor? Arvardan'ın Chica'ya geldiği gün. İşte yine garip bir rastlaşma.

— Yani sizce...

— Bence Schwartz, Yabancılar'ın Dünya'daki ajanlarıdır...

Shekt, saflarımıza sızan hain sindirimcilerle bağlantıyı sağlamaktadır... Arvardan da İmparatorluğun özel elçisidir. Schwartz-Arvardan buluşmasının nasıl bir ustalıkla gerçekleştirildiğini hele bir düşünün. Sehwartz'ın çok iyi hesaplanmış bir sürenin sonunda kaçmasına göz yumuluyor. Bakıcısı: Yine bir rastlantı: Bizzat Shekt'in kızı. Hemen kaçağın peşine düşüyor. Mucize denecek kadar iyi hesaplanmış bu olayda bir aksama olsaydı, kız kaçağı hemen bulurdu. Sıradan bir hasta gibi gösterilirdi. Muhtemel tanıkların merakı da böylece tatmin edilirdi. Sonra yeniden Enstitüye getirilip, ikinci girişimine kadar burada tutulurdu. Aslında iki meraklı şoföre kaçağın bir hasta olduğu da söylendi. Ama kaderin cilvesi, tasarlanan plan, tertipçilerin aleyhine dönüştü.

"Şimdi beni iyi izleyin: Schwartz ile Arvardan bir lokantada karşılaşıyorlar. Ama birbirlerini tanımıyorlarmış gibi davranıyorlar. Bu, o ana kadar her şeyin yolunda gittiğini anlamalarına yarayacak bir ön buluşmadır. Bundan sonra ikinci aşamaya geçeceklerdir. Emin olduğumuz bir şey var: Bizi küçümsemiyorlar, bununla övünebiliriz.

"Sonra Schwartz ayrılıyor. Birkaç dakika sonra Arvardan da çıkıyor ve Shekt'in kızı ile buluşuyor. Her şey adeta saniyesi saniyesine hesaplanmış. Size daha önce sözünü ettiğim şoförlere oyun oynadıktan sonra, ikisi

birlikte, Dunham mağazasına giriyorlar. Böylece üçlü, bir araya gelmiş oluyor. Bir süpermarketten daha iyi bir buluşma yeri olabilir mi? İnsan burada dağ başındaki bir ıssız mağaradan daha rahat edebilir. Burası, sizden şüphelenemeyecekleri kadar kalabalık ve izlenemeyeceğiniz kadar canlı bir yerdir. Buluş, ilginç. Çok ilginç. Düşmanımız, güçlü!

Yüksek Bakan, koltuğunda kıpırdandı.

— Çok güçlüyse, kazanacak demektir.

— İmkânsız. Düşman, yenildi bile. Hem de bizim kusursuz Natter'imiz sayesinde.

— Kimmiş, bu Natter?

— Bundan sonra azami derecede yararlanmak için kullanmamız gerekecek olan ikinci sınıf bir ajan. Onun dün becerdiğinden daha iyisini, kimse başaramazdı. Sürekli görevi, Shekt'i göz hapsinde tutmaktı ve bunu Enstitü karşısında bir manav dükkânı işleterek yürütüyordu. Bir haftadır da, Schwartz olayının gelişmelerini izlemek göreviyle yükümlenmişti. Fotoğraflarından ve Enstitüye ilk getirilişinden tanıdığı adamın kaçtığı gün de, görevinin başındaydı yine. Fark edilmeden olan bitenlerin hepsini gördü ve dünkü olaylarla ilgili olarak verdiği raporunda bunların hepsi yazılı. Natter, inanılmaz bir önseziyle, bu kaçışın, Arvardan'la bir buluşma hazırlamak üzere kasten gerçekleştirildiğini düşündü. Kendi başına bu buluşmadan yararlanacak durumda olmadığından, engellemeyi akıl etti. Shekt'in kızının iki şoföre adamın hasta olduğunu söylemesi üzerine, kafadar taksiciler bunun radyasyon humması olmasından kuşkulandılar. O anda Natter'in dahiyane bir fikir çaktı kafasında: Buluşma süpermarkette gerçekleşince, hemen mahallî otoritelere, aynı yerde bir humma olayı görüldüğünü ihbar etti. Onlar da, Dünyaya şükürler olsun, hiç vakit kaybetmeden işbirliği yapma zekâsını gösterdiler.

— Mağazanın derhal boşaltılması emri verilince, tertipçilerin güvendikleri dağlara kar yağmış oldu. Tanıklara görülmeden komplo kuracaklarını sandıkları yerde, birden cascavlak kaldıklarını anladılar, içerde bir onlar vardı artık ve kabak gibi görünüyorlardı. İşte o zaman Natter daha da cüretlendi. Yanlarına yaklaşıp, Schwartz'ı Enstitüye geri götürmeyi önerdi. Onlar da kabul ettiler. Başka ne yapabilirlerdi ki? Böylece Schwartz ile Arvardan arasında hiçbir haber teatisi yapılamadı.

— Natter ise, Schwartz'ı tutuklamaktan titizlikle kaçındı, ikisi de henüz teşhis edildiklerini bilmiyordu ve bizi, kendilerinden de büyük bir ava götüreceklerdi.

— Ama Natter bu kadarla da kalmadı. Garnizona haber verip, her türlü övgüye layık başarılı bir karar almak becerisini gösterdi. Böylece Arvardan, hiç beklemediği bir durumla karşı karşıya geliyordu. Ya Yabancı kimliğini açıklayıp, tamamen işe yaramaz bir hale gelecekti, çünkü görevi icabı kendisini bir Dünyalı olarak tanıtması gerekiyordu; ya da başına açılacak ve hiç de hoş olmayan dertleri göze alıp, kimliğini saklayacaktı. Neticede kahramanca bir seçim yaptı, hatta daha da gerçekçi görünmek için, bir İmparatorluk subayının kolunu kırmaktan da çekinmedi. Bunu ilerde hafifletici sebep olarak ele almak gerekir. Davranışı çok anlamlıydı. Niçin bu adam, bir Yabancı, Dünyalı bir kızın güzel gözlerinin hatırı için, nöronik cop darbelerine maruz kalmaya razı olsun? Saklamak istediği konu çok önemli olmasa, böyle bir şeye razı olur muydu hiç?

Yüksek Bakan'ın iki yumruğu birden aynı anda masanın üzerine indi. Gözleri vahşi bir ışıkla aydınlanıyor, sıkıntısı, babacan yüzünü buruşturuyordu.

— Böyle kopuk kopuk parçalardan örümcek ağını örer gibi bir bütün dokumak, çok güzel bir Balkis. Kutlarım sizi, inandırdınız beni de. Bundan daha mantığa uygun bir seçenek olamaz. Ama bu, hedefe yakın olduklarını belli ediyor. Hem de çok yakın. Bu sefer hata da işlemeyeceklerdir.

Balkis omuzlarını silkti.

— Pek sandığınız kadar yakın değiller. Öyle olsaydı, İmparatorluğun muhtemel yıkılma tehlikesine karşı, çoktan darbelerini indirirlerdi. Zaman da onların aleyhine çalışıyor. Harekete geçmeleri için, önce Schwartz ile Arvardan arasında bir buluşmanın gerçekleşmesi gerekirdi. Şimdi size olacakları da söyleyebilirim.

— Konuşun!

— Şimdi biz Schwartz'ı ortadan kaldıracak ve olayların sakinleşmesini sağlayacağız.

— Nereye göndereceksiniz peki onu?

— Bu konuda bir düşündüğümüz var. Schwartz'ı Enstitü'ye getiren adam, apaçık bir çiftçiydi. Shekt'in asistanı da, Natter de, bize eşkalini verdiler. Biz de Chica'nın yüz kilometre yarı çapı içindeki bütün çiftçilerin kimlik belgelerini denetledik. Natter, adamı teşhis etti. Arbin Maren adında biri bu. Ayrı olarak sorguya çekilen asistan da, onayladı o olduğunu. Üstü kapalı bir soruşturmaya kalkıştık. Anlaşılan bu Maren, altmış yaş yasasından kaçan kayınpederini saklıyor ve ona bakıyor.

Yüksek Bakan, bir yumruk daha indirdi masaya.

— Bu iş çok yapılmaya başlandı, Balkis. Yasaların

uygulanmasını güçlendirmek gerek...

— Şimdilik sorun bu değil, Ekselans. Önemli olan, bu çiftçi Adetler Yasası'nı çiğnediğine göre, bundan yararlanıp onu öttürmek.

— Oh...

— Shekt ve müttefiki Yabancılar'ın bu tür bir baskıya ihtiyaçları var. Yani Schwartz'ı tehlikesizce uzun bir süre Enstitü'de saklamaları gerekiyorsa... Değil mi? Muhtemelen garibanın teki olan bu adamcağız, olanca masumiyetiyle bu iş için biçilmiş kaftan. Böylece gözetim altına alınacak. Schwartz'ı hiç gözden ayırmayacağız. Ve yeni bir buluşma ayarlandığında, hazır olacağız. Şimdi anlayabildiniz mi?

— Anlıyorum.

— Dünyaya şükürler olsun! Şimdi müsaadenizi isteyeceğim. Elbette izin verirseniz, diye sinsice gülümseyerek ekledi Balkis.

Bunu görmezlikten gelen Yüksek Bakan, eliyle çekilebileceğini işaret etti.

* * *

Mütevazi odasında sekreter şimdi yalnızdı. Düşüncelerine hakim olmasına gerek yoktu yalnızken.

Ve düşüncelerinde aslında ne Dr. Shekt, ne Schwartz, ne Arvardan, hatta ne de Yüksek Bakan'a yer vardı.

Hayır, o bir dünyayı; Trantor'u, onun gezegen çapındaki metropolünü düşünüyordu ve buranın bütün Galaktika'yı yöneteceğini aklından

geçiriyordu. Aslında hiç görmediği görkemli sütunlarıyla sarayını gözlerinin önüne getiriyordu. Hiçbir dünyalı bunları hiçbir zaman görmemişti. Güneşten güneşe uzanan güçlü görünmez telleri, bunların kordon halinde sarılışını, kordonların meydana getirdiği kabloları, bunların da bir merkeze varışını ve oradaki soyutlamayı, imparatoru düşünüyordu: Eninde sonunda bir insandı o da!

Aklı-gücü sabit bir biçimde bu düşünceye bağlanıyordu iktidar düşüncesine. Bir ölümlü canlıya tanrısal bir ruh yapısı veren tek düşünceye. Bu canlı ancak bir insan olabilirdi.

Ancak bir insan! Kendisi gibi!

Becerebilecekti...

Onbirinci Bölüm

DEĞİŞEN DÜŞÜNCE

JOSEPH SCHWARTZ'ın aklında değişiklik bilinci karanlıktı. Sık sık, gecenin tam sessizliğinde -şimdi geceler ne kadar sessizdi! Acaba hiç gürültülü, aydınlık, hayat dolu olmuş muydu geceler?- Bu yeni sessizliğin ortasında köklerine dönmeye çabalıyordu. Filanca yerde, tam şu vakit oldu diyebilmeyi çok isterdi.

Önce şu çok uzaklarda kalan, garip bir dünyada kendisini yapayalnız bulduğu dehşet günü vardı. Chicago'nun anısı kadar o gün de şimdi belleğinde sisler arasındaydı. Ardından Chica'ya yolculuk ve bunun eşi olmayan, karmaşık sonu. Bunu sık sık düşünüyordu.

Bir makine... Aldığı haplar. Nekahat devri ve kaçışı. Kararsızlıkları ve bir süpermarket çerçevesi içinde geçen, açıklanması imkânsız olaylar. Ancak iki aydır her şey gayet belirgindi ve belleği hiç açık vermiyordu.

Bu dönemde bile bazı şeyler kendisine garip görünmeye başlamıştı. Atmosfere karşı çok duyarlıydı. Yaşlı doktor ve kızı pek rahat değillerdi. Hatta korkuyorlardı. Bunu önceden de fark etmiş miydi acaba? Yoksa geçirdiği darbeden sonra böyle bir izlenim mi kalmıştı üzerinde?

Oysa süpermarkette, o dev yapılı adam kendisini tuzağa düşürmeden hemen önce -ama hemen önce- kendisini kaçıracaklarına dair bir şey sezmişti içinde. Uyarı, kurtulmasına yetmeyecek kadar geç kalmıştı, ama bu üzerindeki değişikliğin reddedilmez bir belirtisiydi.

Ve o günden beri, baş ağrıları çekiyordu. Yok, aslında bunlar tam bir baş ağrısı değildi. Daha çok bir sarsıntıya benziyordu. Beyninin içine bir dinamo yerleştirilmiş de, sanki bu çalıştığı zaman kafatasının bütün kemikleri sallanıyor gibi oluyordu. Chicago'da hiç böyle olmamıştı -elbette Chicago havalinin bir anlamı olması kabul edilirse- hatta ilk zamanlarda, burada da...

Acaba o gün Chica'da kendisine bir şey mi yapmışlardı? Başarısız kaçma girişiminden sonra Chica'dan ayrılmıştı. O günden beri de yaşamı çiftlikte sessiz ve sakin geçiyordu.

Grew, tekerlekli koltuğunda parmağını kaldırarak kendisine kelimeler söylüyordu. Tıpkı Pola adlı o genç kızın yaptığı gibi. Acemilikten kurtulup, İngilizce konuşmaya başladığı güne kadar. Hayır,.. İngilizce konuşmayı bırakıp, başka bir dille anlaşma yolunu seçen kendisi, Joseph Schwartz'di. Ama artık acemice konuşmuyordu.

Bunu şaşılacak bir kolaylıkla öğrenmişti. Dört günde okumayı sökmüştü. Kendisi bile buna parmak ısırmıştı. Eskiden Chicago'da iken de şaşılası bir belleği vardı -veya kendisi öyle sanırdı- ama böylesine bir şeyin altından hiç kalkmamıştı. Ama Grew hiç şaşırmışa benzemiyordu.

Vazgeçti Schwartz.

Güz gelince, tarlalarda çalışmaya başlamıştı. Her şeyi o kadar kolay anlayıp öğreniyordu ki, hayret ederdi herkes. Hep aynıydı: Hiç yanılmıyordu. Tek bir açıklamadan sonra, en çapraşık makineleri bile, oyun oynar gibi öğreniyordu.

Beklediğinin aksine, kış soğukları gelmek bilmiyordu. Kışı toprağı işleyerek, gübreleyerek, bahar için tohum hazırlıkları yaparak geçirdi.

Grew'e sordu; kar ne demektir, anlatmayı denedi, ama o şaşkın şaşkın gözlerini açmakla yetindi.

— Yağmur gibi yağan donmuş su, öyle mi? Oh! Buna kar mı denir? Başka gezegenlerde de oluyormuş bu, ama Dünya'da olmaz!

Schwartz bundan sonra ısıyı denetlemeye başladı ve bir günden diğerine ancak değiştiğini fark etti. Ancak günler kısalıyordu ve kuzey yarı kürede bir bölgede bunun şaşılacak hiçbir yanı yoktu. Tıpkı Chicago gibi, kendi kendine ben dünyada mıyım diye soruyordu.

Grew'un kitap-filmlerinden birkaçını okumaya çalıştı, ama çabuk caydı, insanlar yine aynı insanlardı, ama gündelik yaşamda bazı küçük ayrıntılar, önceden bilinen bazı bilgiler, kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen tarihsel ve sosyolojik deyimler, canını sıkıyordu.

Esrarlı olaylar devam ediyordu. Yağmurlar hep sıcaktı. Bazı bölgelere kesinlikle yaklaşmaması emredilmişti. Örneğin güzel bir akşam vakti,

ufkun parlaklığının, güneydeki mavimsi aydınlığın pırıltılarının çekiciliğine dayanamayıp, akşam yemeğinden sonra ortadan kaybolmuştu. Bir kilometre kadar ancak gitmişti ki, birden ardından Arbin'in iki tekerlekli aracının sesini, sonra da kendi öfkeli sesini duydu. Schwartz durmuş, Arbin de kendisini alıp çiftliğe geri getirmişti.

— Geceleri parlayan aydınlıklara yaklaşmamak gerekir, demişti içeri girdikten sonra.

— Niçin?

— Yasak da ondan! demişti kısaca Arbin.

Uzun bir sessizlikten sonra, eklemişti:

Orada ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun?

Schwartz kollarını havaya kaldırmış, Çiftçi ise devam etmişti:

— Nereden geliyorsun Sen. Yoksa... Yabancı mısın?

— Nedir yabancı?

Arbin omuzlarını silkip, dışarı çıkmıştı.

Ama o gece Schwartz için büyük önem taşıyordu. Çünkü o kısa kaçamağı sırasında içindeki o garip korkular adeta kaynaşıp "akıl bütünleşmesi" dediği bir bütün oluşturmuştu. Ne o anda, ne de daha sonra bu olayı izah edememişti kendisine.

Giderek kararan gurupta, yalnızdı. Esnek zemin üzerindeki adım sesleri boğuktu. Ne kimseyi görmüş, ne bir ses işitmişti. Hiçbir şeye dokunmamıştı.

Ama tam değil: Bir temasa benzeyen bir şey algılamıştı, ama fizik bir şey değildi bu. Aklında meydana gelmişti olay. Temas da değil, daha çok bir varoluş. Yumuşak bir kaşıma gibi.

İki kere olmuştu bu. Belirgin, ayrı iki bütünleşme. İkincisi -nasıl ayırt edebiliyordu bunu?- daha şiddetli gibiydi... Hayır, şiddetli doğru sözcük değil... Daha net, daha sınırsız...

Sonra bunun Arbin olduğunu öğrenmişti. İki tekerlekli aracın gürültüsünü işitmeden yaklaşık beş dakika önce. Bakışlarını çiftçiye yöneltmeden de, yaklaşık on dakika önce.

Bu deneme, giderek daha sık tekrarlamaya başlamıştı.

Derken Arbin, Loa ya da Grew yanına otuz metre yaklaştıkları zaman, bilmesi için hiçbir sebep olmasa bile, bunu anladığını fark etmeye başladı. Kolay değildi, ama sonunda bunu da doğal karşılamaya başladı.

Denemeler yaptı ve Maren ailesinin bütün bireylerinin nerede olduklarını daima bildiğini de fark etti. Üstelik hepsinin ayrı ayrı kimliklerini de ayırt edebiliyordu, çünkü akıl bütünleşmesi, kişilere göre değişiyordu.

Bazen yolda hissettiği ilk temasın neye ait olduğunu kendi kendine soruyor, o zaman aydınlığa yöneliyordu. O zaman ne Arbin, ne Loa, ne de Grew söz konusuydu. Ya sonra? Bu farklı bir şey oluyordu.

Farklı olduğunu, daha sonra anladı. Bir başka akşam, hayvanları ağıla götürürken, hissetti bunu.

— Güneydeki tepelerin ardında uzanan küçük ormanda ne var? diye Arbin'e sordu.

— Hiç, diye homurdandı çiftçi. Bakanlığa ait arazi orası.

— Ne demek o?

Arbin, surat astı.

— Sana ne kuzum? Yüksek Bakan'a ait olduğundan, böyle derler işte!

— Neden orası ekilmiyor?

— Ekilmeye ayrılmış toprak değil de, ondan! diye sıçrayarak cevap verdi çiftçi. Eskiden orası büyük bir merkezdi. Kutsal bir alandır şimdi, kimse dokunamaz. Beni iyi dinle Schwartz: Burada kalıp huzur içinde yaşamak istiyorsan, meraklı olma ve yalnız işini yapmaya bak.

— Peki, o yer kutsalsa, hiç kimse oturamaz mı?

— Öyle!

— Emin misiniz?

— Yüzde yüz eminim. Sakın sen de gitme. Senin için her şeyin sonu olur bu.

— Gitmem.

Schwartz, düşünceli ve garip duygular içinde uzaklaştı. Akıl bütünleşmesi, o ormandan gelmişti. Aşırı derecede güçlü bir bütünleşmeydi bu. Cabadan bir şeyi daha vardı. Düşmanca bir temasa benzemişti. Tehdit doluydu.

Niçin? Niçin?

Ama bir türlü konuya temasa cesaret edemiyordu. Başkaları kendisine inanmayacak, bu da başına hoş olmayan işler açacaktı. Bunu da biliyordu. Aslında, gereğinden çok şey biliyordu.

Öte yandan, gençleşmişti de. Elbette, fizik yönden değil. Göbeği inmiş, omuzları genişlemiş, kasları gelişip, esnekleşmişti. Sindirimi de kolaylaşmıştı. Çünkü açık havada çalışıyordu. Ama asıl büyük değişiklik, düşünce tarzında gerçekleşmişti.

İhtiyarlar, gençlik yıllarında nasıl düşündüklerini genellikle unutma eğilimindedirler. Zihinsel süreçlerin çabukluğunu, gençliğin cüretli kavrama yeteneğini, gençlik zekâsının hareketsizliğini unuturlar. Ağır mantık kurma alışkanlığı edinir, deney birikimiyle ödüllendirilen bu durumu, yaşlılar gençlerden daha uslu oldukları şeklinde yorumlar.

Oysa Schwartz için deney devam ediyordu ve her şeyi çabuk algılama yeteneğinin devam ettiğini görmekten memnundu. Bu nedenle kendisini genç hissediyor, fizik formunun da bundan etkilendiğini biliyordu. Çünkü gençleştiğinin farkına varan bir o vardı.

Her şey iki ay sonunda, Grew'le karşılıklı satranç oynarlarken, birden aydınlanıverdi.

Satranç kuralları değişmemişti, ama taşlar hariç. Oyun, tıpkı hatırladığı gibi oynanıyordu ve bu içini rahatlattı. Hasta belleği, hiç olmazsa bu konuda yanılmıyordu.

Schwartz ile Grew arasındaki turnuva, beşinci partiye gelmişti. Başlangıçta Grew'e karşı sık sık yenilen Schwartz, şimdi hemen hep kazanıyordu. Grew de giderek daha ihtiyatlı olmaya başlamış, ağır oynamayı seçmişti. İki hamle arasında uzun uzun piposundan nefesler çekiyor, ateşin harı geçene kadar bekliyordu. Fakat sonunda yine suratını asarak yenilgiyi kabul ediyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Schwartz derin bir iç çekerek oturdu. Grew'un hamlelerini önceden kolaylıkla tahmin edebiliyor ve bu satranç partileri onun için giderek ilgisini yitiriyordu.

Geceleri kullanılmak üzere hazırlanmış bir satranç takımı kullanıyorlardı. Mavi ve turuncu kareler, gecenin karanlığında parıldıyordu. Kilden yapılma kaba satranç taşları da, gece renk değiştiriyordu. Yarısı porseleni andıran beyazımsı bir ışık saçıyor, diğer yarısı kırmızıya çalan ışıklar saçıyordu.

İlk hamleleri, hızla diğerleri izledi. Parlak taşlar, satranç tahtasının üzerinde esrarlı bir gücün etkisiyle ileri sürülmüş gibi yer değiştiriyordu. Onları iten eller karanlıkta kayboluyordu.

Schwartz'ın içini bir korku sarmaya başlamıştı. Belki de deliliği ortaya çıkacaktı, ama bunu bilmesi gerekiyordu.

— Neredeyim ben? diye sordu birden.

Atını ileri sürmeye hazırlanan Grew, başını kaldırdı.

— Nasıl?

"Ülke" ya da "ulus" sözcüklerinin karşılığını bilmeyen Schwartz, cevap verdi:

— Bu dünyanın adı ne?

— Yeryüzü, diyerek alaycı bir cevap veren Grew, rok yaptı.

Yanıt, Schwartz'i yine tatmin etmemişti. Grew'un "yeryüzü" demek için kullandığı deyimi, çevirmişti. Ama ne anlam ifade ediyordu bu? Bütün gezegenler, üzerinde yaşayan insanlar için birer "yeryüzü" ydü. Atıyla bir hamle yapınca, Grew kendi atını geri çekmek zorunda kaldı. Ardından iki oyuncu, biraz sonra merkezde kopacak savaşta hareket alanlarını genişletmek için, piyonlarını ileri sürerek hamlelerini devam ettirdiler.

— Peki, hangi yıldayız? diye rok yapan Schwartz da, kayıtsızca davranmaya çalışarak üsteledi.

Grew, şaşırdığını belli ederek, duraladı:

— Kuzum, sen ne diyorsun bugün? Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz? 827 yılındayız ve buna memnun olmalısın sen. 827 GÇ! diye ekledi.

Alnı kırışarak satranç tahtasını süzdü, sonra Vezir'ini çıktı. Bu taşın, ilk hamlesiydi henüz,

Schwartz telaşla toparlandı. Karşı saldırıya geçebilmek için o da Vezir'ini çıktı. Kapışma yaklaşıyordu. Grew'un atı, rakibinin piyonlarından birini aldı. Ama hemen ardından aynı At, kırmızı Vezir'in kurbanı oldu. Grew hücumdan cayıp, kalan tek atını korunabileceği bir kareye çekti. Ne var ki bu hareketsiz kalacaktı. Schwartz, aynı manevrayı yineledi. Atıyla piyonu aldı, ama kendisi de Kale'ye kaptırıldı.

Hamleyi izleyen sessizlikten yararlanıp, sordu yine:

— GÇ ne demek?

— Ha? diye homurdandı Grew. Yine tarih üzerine sorularına mı başladın? Ben çok sulanmış beyin gördüm... Evet, doğru söylüyorum... Ama konuşmaya başlayalı bir ay olduğunu unutmuştum. Kusura bakma. Yine de zeki adamsın. Gerçekten bilmiyor musun? Söyleyeyim, Galaktika Çağı'nın 827'nci yılındayız demek bu. Galaktika Çağı... GÇ. Anladın mı? Galaktika İmparatorluğu'nun kurulmasının üzerinden tam 827 yıl geçti yani. Frankenn Fin taç giymesinin üzerinden de. Haydi, lütfen, hamle sırası sende.

Ama Schwartz, elinde tuttuğu At'ı hemen bırakmadı. Müthiş bir kırgınlık vardı içinde.

— Bir dakika. (Taşı, Vezir'in yerine koydu.) Şu adlar, sana bir şey ifade ediyor mu, söyler misin? Amerika, Asya, Birleşik Devletler, Rusya, Avrupa...

Karanlıkta, Grew'un piposunun alevi parıldadı. Gövdesinin satranç taşı üzerine düşen gölgesi, şimdi daha hareketsizleşmiş gibiydi. Kupkuru bir edayla başını sallamış olmalıydı, ama Schwartz bunu görememişti. Ayrıca görmesine de değmezdi. Çünkü olumsuz yanıtı algılamıştı. Yeni bir girişimde daha bulundu:

— Kendime nereden bir harita bulabilirim, biliyor musunuz?

— Canınızı tehlikeye atmayı göze alıp Chica'ya gitmeden bulamazsın. Ben coğrafyacı değilim. Bu adları da hiç işitmedim. Nedir bunlar? İnsan mı?

Canını tehlikeye atmak mı? Niçin ama? Schwartz birden dondu kaldı. Bir suç mu işlemişti? Grew biliyor muydu bunu?

— Güneşin çevresinde dokuz gezegen var, değil mi? diye kuşkuyla sordu.

— On.

Cevap çok kesin ve netti.

Kararsız kaldı. Belki de kendisinin işitmediği bir onuncusu bulunmuştu. Peki, ama Grew nereden biliyordu? Schwartz parmaklarıyla saydı.

— Peki, altıncısının çevresinde halkalar var mı?

Grew, Şah'ın önündeki piyonunu ağır ağır iki kare ileri çıktı. Schwartz hemen aynı manevrayı yineledi.

— Satürn mü demek istiyorsun? Elbette halkaları var.

İhtiyar, hesaplıyordu: Ya fili, ya da piyonu alabilirdi.

Ancak bu hamlenin ne sonuçlar doğuracağını kestiremiyordu.

— Peki, Merih'le Jüpiter arasında bir yıldız kuşağı küçük gezegenler var mı? Yani dördüncü ve beşinci gezegenler arasında demek istiyorum...

— Evet, diye homurdandı. Grew.

Bütün kafasını kullanarak düşündü, bir yandan da piposunu yeniden yaktı. İçini kemiren kararsızlığı hisseden Schwartz, birden irkildi. Artık dünyayı belirlediği şu anda, satranç partisinin kendisi için ilginç hiçbir yönü kalmamıştı. Aklına sorular akın ediyordu. Birini tutamadı, sordu:

— Demek sizin film-kitapların anlattıkları doğru, değil mi? Yani başka dünyalar da mı var? Üzerinde insan yaşayan, ha?

Grew bu sefer başını kaldırdı, bakışları boşuna karanlığı delmeye çalıştı.

— Ciddi mi konuşuyorsun?

— Var mı?

— Galaktika aşkına! Sen gerçekten bir şey bilmiyorsun!

Schwartz, cehaletinden ölecek gibi oldu.

— Rica ediyorum...

— Elbette başka dünyalar da var! Milyonlarca hem de! Gördüğün bütün yıldızlar ve görmediklerinin çoğunun gezegenleri var ve bunların bütünü, imparatorluğu oluşturuyor.

Schwartz, Grew'un ağzından çıkan sözleri hemen yakalayıp beynine kaydediyor ve adeta titrediğini hissediyordu.

Ve ilk defa olarak belki de durumunun delilikten başka bir şeyle izah edilebileceği ihtimalini düşündü. Yoksa zaman içinde birden bir sıçrama mı yapmıştı? Örneğin, uykuya dalarak...

— Yalnız bir tek gezegenin var olduğu çağın üzerinden ne kadar zaman geçti, Grew? diye çatlak bir sesle sordu.

— Ne demek istiyorsun? diye ani şüpheye kapılan Grew sordu. Yoksa sen Eskiler'in üyelerinden misin?

— Neyin, neyin? Ben hiçbir şeyin üyesi filan değilim. Ama Dünya eskiden insanların yaşadığı tek gezegen değil miydi? Ha?

— Eskiler, öyle diyor, ama kim biliyor bunu? Benim bildiğim kadarıyla, şu yukardaki dünyalar tarihin başından beri var.

— Ne kadar zamandır yani?

— Sanırım binlerce yıldan beri. Elli bin, yüz bin... Ben bilmem ki.

Binlerce yıl ha! Schwartz, gırtlağından çıkan hırlamayı zor tuttu. Ayağının birini kaldırdığı ve yeniden yere koyduğu an arasında geçen binlerce yıl... Bir iç çekiş, bir göz kırpması kadarlık bir anda peki bir hamlede mi bu binlerce yılı aşıp gelmişti? İmkânsız! Kuşkusuz hafıza kaybı sebep oluyordu buna. Güneş sistemi hakkında biraz önceki doğrulamaları, mutlaka şekilsizlenen anılarından kaynaklanıyordu. Kafasındaki bulanıklık sebep oluyordu buna.

Grew, hamlesini oynamıştı. Fil'in önündeki piyonu almıştı ve Schwartz robot gibi birden yanlış strateji seçtiğini anladı. Şimdi hiçbir çaba göstermesine gerek kalmadan, bütün hamleler birbirini izliyordu. Bilinçli düşünmediği halde, oynuyordu. Kalesiyle yan yana duran iki piyonu aldı. Beyaz at 3'e gelince, Schwartz önündeki hareket alanını genişletmek için kendisininkini karşısına getirdi. Grew de filiyle 2'ye geldi.

Schwartz son saldırıya geçmeden önce bir ara daha verdi ve sordu:

— Dünya yönetiyor, değil mi?

— Kim, neyi yönetiyor?

— İmpa...

Fakat Grew öyle yüksek sesle bağırarak kesti ki sözünü, satranç tahtasının üzerindeki taşlar sallandı.

— Bıktım be senin sorularından! Sen deli misin, nesin be? Dünya'nın bir tarafı idare edecek hali var mı, görmüyor musun? (Sakat adamın koltuğu masanın çevresinde dolanıp, Schwartz'ın yanına geldi ve sinirli parmakları kollarına sarıldı.) Baksana! Şuraya bak! (İhtiyarın sesi, gıcırtılı bir hırlamaya dönüşmüştü.) Ufku görüyor musun? Şu aydınlığı?

— Evet.

— İyi. İşte Dünya bu. Baştan aşağı böyle. Bizde olduğu gibi, belirli bir kaç yer dışında hep böyle.

— Anlayamadım.

— Yer kabuğu tamamen radyoaktif. Toprak parlıyor, eskiden beri parlıyordu, hep böyle parlayacak. Üzerinde hiçbir şey bitmiyor. Kimse yaşayamaz üzerinde. Gerçekten bilmiyor muydun bunu? Böyle olmasaydı, hiç altmış yaş yasası konur muydu? Söyler misin bana?

Felçli adam sakinledi ve yerine döndü.

— Oynasana, sıra sende.

Altmış yaş yasası! Tehdit dolu tarifsiz bir kaynaktan taşan bir akıl bütünleşmesi daha. Schwartz yüreği daralarak düşünürken, taşları tek başlarına manevralar yapıyordu. At'ı, Fil'in piyonunu aldı. Grew, kendi atını sürdü. Kırmızı Kale, At'a doğru çekilerek sıyırdı. Beyaz At saldırıya geçti. Schwartz'ın atı savunmaya. Ama hemen sonra Kale'si hücuma kalktı. Grew, Vezir'ini diyagonal olarak sürmeden önce, uzun uzun düşündü. Schwartz'ın Fil'ini aldı.

Bir oh çekti. Rakibinin Kale'siyle mat tehlikesiyle karşı karşıya gelmişti. Vezir de bir hayli zarar vereceğe benziyordu. Memnun bir edayla:

— Oyun sırası sende, dedi.

— Şey nedir... Şu Altmış Yaş Yasası nedir? diye sordu Schwartz.

— Niçin bu soruyu bana soruyorsun? diye kötürüm ihtiyar cevap verdi. Nedir senin aradığın?

— Rica ediyorum... dedi giderek bunalan Josep Schwartz. Ben kimseye zarar verecek bir adam değilim. Kim olduğumu, başıma neler geldiğini bile bilmiyorum. Belki de hafızamı kaybettim.

— Öyleye benziyor, dedi kayıtsızca Grew. Sen Altmış Yaş Yasası'ndan sıyırdın mı? Bana açık cevap ver.

— Ama size bu yasanın ne olduğundan bile haberim yok dedim ya!

Bu son yanıt, diğerinin kuşkusunu sildi. Bitmek bilmeyen bir sessizlik çöktü. Sehwartz'ın algıladığı bütünleşmede kuşku verici bir yön vardı, ama çapraşık kelimeleri tam anlamıyla kavrayamıyordu.

— Bir insanın altmışıncı doğum yıl dönümüdür bu, dedi ağır ağır Grew. Dünya, ancak 20 milyon insanı besleyebilir, o kadar. Yaşamak için, üretmek gerekir. Üretemezsen, yaşayamazsın. İnsan da altmış yaşından sonra üretken değildir.

— O zaman...

— Tasfiye edilir. Acı çektirmeden.

— Yani sizi öldürüyorlar mı?

— Bu bir cinayet değil, diye buruk sesle cevap verdi Grew. Başka türlü olamaz ki. diğer Dünyalar bizi istemiyorlar. Eh, gençlere de şöyle veya böyle bir yer bulmak gerek.

— Peki, ya altmış yaşına geldiğini söylemezsen?

— Niçin? Vaktinden çok yaşamak, hoş bir şey değil. Ayrıca her on yılda bir, hile yapanları, dolap çevirenleri yakalamak için nüfus sayımı yapılıyor. Ayrıca, dosyanda yaşın da yazılı.

— Benimki değil, dedi patavasızca Schwartz. Ayrıca ben elli yaşındayım... Daha doğrusu gelecek doğum günümde elli yaşında olacağım, diye düzeltti.

— Bu hiçbir şeyi değiştirmez. İnsanların yaşını saptamak için kemiklerini incelemeleri yeterli. Bilmiyor muydun bunu? Hiçbir şekilde saklanamazsın. Beni de gelecek sefer alacaklar... Peki, sıra sende.

Ama Schwartz işitmemezlikten geldi.

— Yani demek istiyorsunuz ki...

— Yetti! Ben daha elli beş yaşındayım, ama baksana bacaklarıma! Çalışabilir miyim ben? Aile, kayıtlı üç bireyden meydana gelir. Bunların üretim kapasiteleri de, üç çalışan kişiye göre saptanır. Felç olduğum zaman, bunun bildirilmesi ve benim tasfiye edilmem gerekirdi. Böylece Altmış Yaş Yasası bana uygulanabilirdi. Ama Arbin'le Loa böyle yapmak istemediler. Aptallık elbette, çünkü üç kişilik üretim sağlamak için, olağanüstü çalışmak zorunda kaldılar... Sen gelene kadar! Ama her ne olursa olsun, gelecek yıl beni verecekler... Haydi, hamle sırası sende.

— Gelecek yıl nüfus sayımı yapılacağı için mi?

— Evet. Yap hamleni.

— Durun biraz. Herkes altmış yaşında tasfiye ediliyor mu peki? İstisna yok mu hiç?

— Senin, benim gibiler için yok. Yüksek Bakan, ömrünün sonuna kadar yaşayabilir. Eskiler Derneğinin üyeleri de... Aynı şekilde bazı bilginlerle, büyük hizmetleri görülenler de. Ama çok değildir bunlar. Belki yılda on kişiye yasa uygulanmaz. Ama haydi, sıra sende.

— Kim karar verir bunlara?

— Kim olacak, elbette Yüksek Bakan. Sen oynayacak mısın, oynamayacak mısın?

Fakat Schwartz ayağa kalktı.

— Değmez. Beş hamlede Şah ve Mat. Vezir, piyonunuzu alıyor, Şah! Şah'ınızı bir numaraya çekmek zorundasınız. Atımla R.2'ye geliyorum, Şah! F.2'ye gerilemek zorundasınız. Vezirim R.6'ya geliyor, Şah! C.2'ye çekiyorsunuz Şah'ınızı. Vezirim C.6'ya geliyor ve T.l'e sığındığınızda da, T.6'ya: Şah ve mat! İyi bir oyundu! diye ekledi.

Grew uzun uzun satranç tahtasını seyrettikten sonra, öfkeyle bağırdı, bir hamlede tahtayı fırlattı. Parlak satranç taşları çimlerin üzerine dağıldı.

— Gevezeliğinle dikkatimi dağıttın, dedi felçli ihtiyar.

Ama Schwartz onu işitmedi bile. Onun aklında bir tek düşünce vardı: Altmış Yaş Yasası'ndan her ne olursa olsun kaçmak!

"Birlikte yaşlanalım!"

"En iyisi, daha doğacak..."

Ama Browning bunu söylediği zaman, insanoğlu dünyaya egemendi ve besin rezervleri sınırsızdı. Şimdi ise "en iyisi", altmışıncı yaş ve ölümdü.

Schwartz, altmış iki yaşındaydı.

Altmış iki...

Onikinci Bölüm

ÖLDÜREN DÜŞÜNCE

SONUÇ, metodlu kafasında kusursuz bir netlikle şekillendi. Ölmek istemiyorsa, çiftliği terk etmeliydi. Aksi halde nüfus sayımı yapılacak ve ölecekti.

Öyleyse gitmek zorundaydı. Ama nereye?

Şu şey vardı... Neydi o? Hastane! Chica'daki hastaneye mi gitseydi acaba? Oraya kaldırılmıştı bir kere. Niçin acaba? Çünkü o zaman "tıbbî bir vaka" idi. Ama acaba şimdi değil miydi? Üstelik şimdi meramını ifade de edebiliyordu. Hastalık belirtilerini anlatabilirdi şimdi. Eskiden bunu beceremiyordu ki. Hatta şu akıl bütünleşmesinden bile söz edebilirdi.

Peki, bu evrensel yaygınlıkta bir durum olamaz mıydı? Nasıl bilebilecekti bunu? Başka hiç biri böyle bir deney yaşamamıştı. Ne Arbin, ne Loa, ne de Grew. Schwartz bundan emindi. Varlığından, onu ancak gördükleri ya da işittikleri zaman haberdar olabiliyorlardı. Acaba onda da olsaydı, Grew'u satrançta böyle yenilgiye uğratabilir miydi?

Dikkat! Satranç, halk arasında yaygın bir oyundu. İnsanların böyle bir yetenekleri olsaydı, oynayamazlardı. Gerektiği gibi yani.

Demek Schwartz, durumu gereği bir istisnaydı psikolojik bir olaydı. Bir olay olmak, elbette pek neşeli bir hayat demek değildi, ama hiç olmazsa hayatını garantiye almış olurdu. Ya bu aklına gelen durumunu incelemeyi kabul ederler, hafızasını yitirmiş biri değil de, gelip geçici bir yolcu olduğunu var sayarlarsa? Kendisindeki akıl bütünleşmesinden başka, o, geçmişten gelen biriydi. Tarihî bir örnek, arkeolojik bir tanıktı öldüremezlerdi onu.

Ama kendisine inanmaları koşuluyla...

Hımmm... İnanmaları koşuluyla...

Doktor inanırdı. Arbin'in kendisini Chica'ya götürdüğü gün, Schwartz tıraş olmak ihtiyacı duymuştu. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Daha sonra sakalı bir daha hiç bitmemişti. Demek ki kendisine bir şey yapmışlardı. Demek doktor bir zamanlar sakallarının bittiğini biliyordu. Yeterli miydi bu? Grew bir gün kendisine yalnız hayvanların yüzünde kıl çıktığını söylemişti.

Öyleyse doktorun yanına ulaşması gerekiyordu.

Neydi adı? Shekt mi? Evet, adı Shekt'ti.

Fakat bu korkunç dünyayı o kadar az tanıyordu ki... Gece kaçmaya ya da tarlalardan geçmeye kalkışsa, bilinmeyen bir âleme dalmış olacaktı. Hiç bilmediği öldürücü radyoaktif alanlara da girebilirdi. Bu nedenle yola bir gün öğleden hemen sonra çıktı. Başka yapacak hiçbir şeyi olmayan bir insanın cüretiyle. Maren'ler nasıl olsa onu yemeğe kadar bekleyeceklerdi. O zaman da Schwartz çok uzaklarda olacaktı.

İlk yarım saat içinde, bütün bunların başlamasından bu yana ilk defa içinde büyük bir coşku hissetti. En sonunda harekete geçmişti. Bir şeyler yapıyor, mücadele ediyordu. Amacı olan bir şey.

Doğrusu yaşlı bir insan olarak, iyi de savaş veriyordu. Gösterecekti onlara!

Sonra birden duruverdi. Yolun orta yerinde. Çünkü dikkati bir şeye saplanıvermişti. Unuttuğu bir şeye.

Aydınlık ufka doğru yürüdü ve Arbin'in ardından kendisine yetiştiği akşam ilk kez algıladığı o garip ve belirsiz akıl bütünleşmesi. Şu bakanlığa ait alandan geleni.

İşte Schwartz şimdi bunu ardında hissediyordu. Peşinde.

Daha da dikkatle dinledi daha doğrusu dinlemek gibi bir şeydi bu! Bütünleşme yaklaşmıyordu, ama ayrılmıyordu da peşinden.

Daha başka şeyler de algıladı. Schwartz'i izleyen şeyin kendisini gözden kaybetmesine de gerek yoktu. Silahlıydı üstelik.

Kaçak, ihtiyatla, robot gibi başını arkaya çevirip, ufku aç gözlerle süzdü.

Bütünleşme derhal değişti. Çekingenleşti. Her ne olursa olsun, girişimin başarısı ve güvenliği söz konusuymuş gibi bir hal aldı. Meçhul takipçinin

sahip olduğu silâhlar düşüncesi, ön plâna geçti. Bir tuzağa düşerse, nasıl kullanacağını düşünür gibi.

Silahı olmayan ve aciz duruma düşen Schwartz, peşindekinin kendisini gözden kaybetmektense, öldüreceğini anladı. İlk şüpheli hareketini bekliyor olmalıydı. Ama kimseyi göremiyordu ki.

Takipçisinin istediği zaman kendisini alaşağı edebileceği uzaklıktan geldiğini bile bile, yeniden yürümeye başladı. Bilmediği bir bekleyiş içinde, sırtının donduğunu hissediyordu... Acaba nasıl bir izlenimi vardı ölümün?

Kendisi için tek çıkar yol, bütünleşmeye dört elle sarılmaktı. Ani bir gerilim artışı, üzerine bir silahın çevrildiğini kendisine anlatabilirdi. Gerilim daha da artarsa, parmak tetiği çekmek üzere olacaktı. O zaman kendisini yere atacak... Ellerini ensesine koyacaktı.

Ama niçin? Altmış Yaş Yasası söz konusuysa, öteki neden kendisini sorgusuz sualsiz temize havale etmiyordu?

Zaman içinde bir sıçrayış yapma kuramı, geçersizliğini kaybediyordu. Galiba gerçekten hafıza kaybına uğramıştı. Kim bilir, belki de yakından izlenmesi gereken bir cani, bir hayduttu. Yargılanmadan temize havale edemedikleri ünlü bir kişi de olabilirdi.

Ve işte Schwartz, ıssız bir yolda, bilinmeyen bir hedefe doğru, peşinde ölüm, yürümeye devam ediyordu...

Hava kararmaya başlamış, serin bir rüzgâr çıkmıştı. Bu da anormaldi. Aralık ortasında olmaları gerekiyordu ve güneşin saat 4.30'da batması doğaldı. Ancak Midwest'te kış rüzgârı bu kadar yumuşak olmazdı. Bir süredir Schwartz, bu gezegenin ikliminin böylesine ılıman olması için, güneşten başka bir ısı kaynağı daha olduğunu düşünüyordu (gezegen, acaba Dünya mıydı?). Topraktaki radyoaktivite de karışıyordu bu işe. Bir metre kare üzerinde ısı yayılması önemli değildi, ama binlerce kilometrede büyük boyutlara erişiyordu.

Bütünleşme, gölgeler arasından yaklaşıyordu. Meçhul akıl, hep dikkatliydi ve bir yazı mı, tura mı'ya her an hazırdı. Gölgeler takip işini kolaylaştırıyordu. Adam, Schwartz'ın aydınlık yöreye gittiği gün de kendisini izlemişti. Aynı tehlikeye bir daha atılmaktan korkuyor muydu?

— Hey, arkadaş...

Ses, boğuk ve yüksekti. Schwartz durdu ve bir hamlede, yavaşça geri döndü. Kendisine doğru yavaş yavaş yaklaşan ufak tefek adamın yüz hatlarını net biçimde göremeyecek kadar kararmıştı hava. Kollarını salladığını fark etti. Schwartz bekledi.

— Ha! Sizi gördüğüme memnun oldum. Arkadaşsız yol aşmak pek hoş değil. Beraber yürüyebiliriz.

— İyi akşamlar, dedi heyecanla Schwartz.

Yine aynı bütünleşme. Takipçisiydi bu. Yüzünde de tanıdık bir ifade vardı. Chica'daki o karanlık saatleri anımsatıyordu.

Öbürü işte o zaman, kendinden emin bir edayla parladı:

— A, bakın hele şu işe! Ben tanıyorum sizi! Elbette... Beni tanımadınız mı?

Schwartz başka koşullar altında bu ufak tefek adamın samimiyetine inanıp inanmamak gerektiği konusunda belki bir şey diyemezdi, ama şu andaki akıl buluşması, delici bakışlı takipçisinin kiminle işi olduğunu bildiğinden onu emin kılıyordu. Ve gerekirse kendisini vuracağından da emindi, değil mi?

Başını salladı.

— Elbette, elbette, diye ısrar etti diğeri. Sizinle markette karşılaşmıştık. Sizi dışarı çıkartmıştım oradan. (Gülmekten iki kat oldu sahte bir gülüştü bu.) Sizde radyasyon humması olduğunu sanıyorlardı. Mutlaka hatırlamışsınızdır.

Gerçekten de hatırlıyordu. Hayal meyal da olsa. Buna benzeyen bir adam, önlerini kesen bir kalabalık, sonra da kendilerini dışarı çıkartmak için açılan kapılar...

— Evet. Memnun oldum karşılaştığımıza.

Doğru-dürüst konuşamamıştı, ama Schwartz'ın elinden gelecek başka bir şey yoktu. Küçük adam da zaten pek aldırmıyordu buna.

— Adım, Natter, diye tanıttı kendisini. Sizinle o koşullar altında elbette uzun boylu konuşacak vaktimiz olmadı. Başka işlerimiz vardı diyeceksiniz herhalde.

— Adım, Schwartz.

Kısaca bir el sıkıştılar.

— Nasıl oldu da yaya gidiyorsunuz? Nereye böyle? diye üsteledi küçük adam.

— Hiç, dolaşıyordum, diye omuzlarını silkerek cevap verdi Schwartz.

— Yürüyüş sever misiniz? Ben severim. Bütün yılı yollarda taban teperek geçiririm, insan açılıyor.

— Ne oluyor?

— Yaşadığını hissediyor yani. Soluyor, kanı daha hızlı dolaşmaya başlıyor. Ama bugün çok uzağa gittim. Akşam çöktükten sonra yalnız yürümeyi seviyorum ve bir arkadaşa rastlarsam, seviniyorum. Siz nereye?..

Bu soruyu ikinci defa yöneltiyordu ve bütünleşme, bu sorunun yanıtına büyük önem verdiğini söylüyordu. Schwartz, ne diyebileceğini düşündü. Yalan söylemeye gerek yoktu.

— Hastaneye gidiyorum, dedi.

— Hastaneye mi? Hangisine?

— Chica'da iken yattığım hastaneye.

— Enstitüye mi? Market olayından sonra sizi götürdüğüm yere mi yani?

— Doktor Shekt'i göreceğim. Tanır mısınız kendisini?

— Adım duydum. Büyük adamdır. Hasta mısınız?

— Hayır, ama arada sırada muayeneden geçmem gerekiyor.

Acaba geçerli miydi bu açıklama?

— Yaya mı gidiyorsunuz peki? Sizi aldırmak için bir araç göndermiyor mu?

Kıvıramamıştı işi. Schwartz, sessizliğin ardına sığınmayı denedi.

Ama Natter çeneye devam etti:

— Bak dostum, ilk rastladığımız ondofondan, bir taksi çağırtırım size.

— Ondofon mu?

— Evet. Yol boyunca her yerde vardır. İşte bakın. Karşıda biri duruyor.

Natter, aygıta doğru yürüdü ve Schwartz ardından canhıraş bir feryat bastı:

— Hayır, kımıldamayın!

Natter durup döndü. Bakışları çok soğuktu.

— Ne oluyor size dostum?

Schwartz'ın bu seferki söyledikleri, haline pek uymuyordu doğrusu:

— Bıktım artık bu maskaralıktan! Sizi tanıyorum ve ne yapacağınızı biliyorum. Doktor Shekt'in yanına gittiğimi birine ihbar edeceksiniz. Beni Chica'da karşılayacaklar bir araba gönderecekler. Kaçmaya çalışırsam da, beni öldüreceksiniz.

Natter alnını kırıştırıp, mırıldandı: "Bundan hiç şüpheniz olmasın..." Aslında sözü, Schwartz'ın işitmesi için söylememişti, zaten o da işitmedi, ama akıl bütünleşmesi, durumu kendisine yansıttı. Natter, yüksek sesle ekledi:

— Ne demek istediğinizi hiç anlayamadım!

Böyle derken, biraz uzaklaşıp elini de yavaşça kalçasına doğru kaydırdı.

Schwartz işte o zaman serinkanlılığını kaybetti.

— Beni rahat bırakın! diye haykırarak kollarıyla bir takım hareketler yaptı. Neden beni rahat bırakmıyorsunuz? Ben ne yaptım ki size? Defolun! Defolun!

Sesi kırıldı. Öfke ve korku, alnında birikmişti. Kendisini izleyen bu adamdan korkusu ve içinde biriken saldırganlık hissi. Onu harekete geçiren heyecanlar bir koç gibi akıl bütünleşmesinin saldırıya geçmesine yetti...

Ve birden temas kopuverdi. Çok kısa bir an için Schwartz dayanılmaz bir acının bilincini yaşadı. Ama kendisinde değil, karşısındakinde. Sonra... Her şey geçti. Akıl bütünleşmesi kaybolmuştu. Sıkılmış bir yumruğun gevşeyip açılması gibi.

Natter şosenin üzerinde iki büklüm olmuş, hareketsiz yatıyor ve giderek koyulaşan gölgenin içinde kayboluyordu. Schwartz yavaşça yanma sokuldu. Küçük yapılı, olduğundan, Joseph'in onu çevirmesi zor olmadı. Ölümün

korkunçluğu yüz hatlarında çok belliydi. Schwartz, işkence çekmiş suratın sahibinin göğsüne dokundu. Kalbi artık çarpmıyordu.

Dehşetle doğrulup kalktı.

Bir insan öldürmüştü!

Kapıldığı dehşetin yerini, müthiş bir hayret aldı...

Onu, kılma bile dokunmadan öldürmüştü! Sadece kinini üzerine kusarak, bütünleşmeyle vurmuştu onu.

Acaba başka daha ne gibi güçleri vardı?

Ani bir kararla Natter'in ceplerini karıştırdı, bir miktar para buldu, iyi! İşine yarayabilirdi para. Daha sonra cesedi yolun kenarındaki uzun otların arasına taşıdı.

İki saat daha, hiçbir zihinsel temas kurmadan yürüdü. O gece açık havada uyudu, sabah iki saat kadar daha yürüdükten sonra, Chica'nın kenar mahallelerine vardı.

Bildiği Chicago'nun yanında burası bir kasabadan farksızdı ve trafik pek seyrekti. Ancak ilk defa akıl bütünleşmeleri çok yoğunlaşmış, kendisini şaşırtacak kadar çoğalmıştı.

* * *

Önünden geçtiği yapıların içine bile sızdığına, köşelere kadar süzülen bir hayvan gibi içerilere süzüldüğüne, insanların en mahrem düşüncelerini bile okuyabildiğine dikkat etti.

Taş cepheli büyük bir yapının önünde durup, düşünmeye koyuldu. Kimlerin olduğunu bilemiyordu, ama kovalanıyordu. Takipçisini öldürmüştü, ama hiç kuşkusuz başkaları da vardı. Kurbanının haber vermek istediği kişiler. Belki de en iyisi, birkaç gün bir yere kımıldamamaktı. Ama nasıl? Yoksa iş mi bulsaydı?

Yapıyı süzüp, uzak bir bütünleşmenin burada bir iş bulabileceği uyarısını zaptetti. Dokuma işçisi arıyorlardı. Kendisi de terziydi zaten.

İçeri girdi. Kimse aldırmadı.

— İş için kime başvurmalıyım? diye sordu birine.

— Şu kapıdan geçin.

Akıl bütünleşmesi kuşkulu ve huzursuzdu.

Girdiği odada sivri çeneli, silik biri, onu soru yağmuruna tuttu. Bir klasör makinesinin klavyesindeki tuşlara basarak yanıtlarını kaydediyordu.

Schwartz gerçekleri ve yalanları fütursuzca peş peşe sıralıyor, personel şefi de kayıtsızca yanıtları not ediyordu: "Yaş?.. Elli iki mi?.. Hımm. Sağlık durumu?.. Aile durumu?.. Meslek deneyiminiz?.. Tekstilde çalıştınız mı?.. Hangi türünde?.. Termobitkilerde mi, elastometrede mi? Hepsinde mi? Ne demek istiyorsunuz?.. Son iş yeriniz hangisiydi?.. Adını heceler misiniz? Chica'lı değilsiniz, öyle mi?.. Kimliğiniz nerede?.. İşe alınmak istiyorsanız, belgelerinizi de getirmeniz gerek... Kayıt kartınız nerede?"

Shwartz ters yüz etti. Soruların böyle bir yön alacağını düşünmemişti. Karşısındakinin akıl bütünleşmesi giderek değişiyordu. Şüpheci oluyordu.

— Galiba ben bu işi yapamayacağım, dedi sinirli bir edayla Schwartz.

— Yaparsınız, yaparsınız... Gitmeyin, size göre bir işimiz var. Yalnız izin verin de arşivlere bir göz atayım.

Gülümsüyordu, ama asıl aklından geçenler, giderek daha düşmanca olmaya başlamıştı.

Adam, bir zilin düğmesine bastı.

Birden paniğe kapılan Schwartz, kapıya hamle etti.

— Tutun şunu! diye bağıran adam da, peşine düştü.

Schwartz'ın aklı şiddetle bütünleşti birden. Terzi arkasına doğru şöyle bir baktı ve bir hırıltı işitti: Yere oturan personel şefi, yüzü acıyla büzülmüş, şakaklarım tutuyordu. Biri üzerine eğildi, sonra hemen doğruldu ve daha fazla beklememeye kararlı Schwartz'a yürüdü.

Terzi sokaktaydı şimdi. Hakkında bir tutuklama emri çıkartılacağından, eşkalinin her yere gönderileceğinden, en azından personel şefinin kendisini tanıyacağından emindi.

Körü körüne kaçıyor ve dikkati çekiyordu bu telaşıyla. Hem giderek daha çok. Sokaklar şimdi daha kalabalıklaşmıştı ve her yanında şüphe seziyordu.

Çünkü koşmaya başlamıştı, giysileri bumburuşuktu ve üzerinden dökülüyordu..

Akıl temaslarının çokluğu, zihnindeki karmaşa, umutsuzluk ve korkuyla karışınca, meraklılarla gerçek düşmanlarını ayırt etmeyi beceremez hale geldi. O kadar ki, kendisini pek gafil avladı nöronik cop.

Bir kırbaç yemiş gibi müthiş bir acı hissetti. Ama sadece bir an için. Üzerine koca bir kaya inmiş gibi oldu. Birkaç saniye ıstırap uçurumunda yuvarlandıktan sonra, gecenin karanlıklarına battı.

Onüçüncü Bölüm

ÖRÜMCEK AĞINI ÖRÜYOR

WASHENN'de, Eskiler Koleji'nin atmosferinin sakin olduğu söylenebilir. Buraya en yakışacak kelime de, ciddiyettir. Eskiler'den başka hiç kimsenin aşamayacağı Tetragon'un ağaçlan altında da, gençler akşam gezintisi için küçük gruplar halinde dolaşıyorlar. Arada sırada da selam verenlere sevimli bir el hareketiyle karşılık veren yeşil giysili bir yönetici geçiyor.

Bazan Yüksek Bakan'ın da geçtiği görülür, ama pek ender olarak.

Oysa şimdi olduğu gibi, birisinin böyle adeta koşar adım, kan ter içinde, saygıyla uzanan ellere bile aldırmadan, ihtiyatlı bakışlara dikkat bile etmeden geçtiği, asla görülmemiştir.

Yasama Meclisi'nin özel kapısından içeri dalıp, boş sıraların önünden süzüldü. Tıklattığı kapı, öbür taraftan bir pedalla açıldı ve Yüksek Bakan girdi.

Mütevazi bir masanın ardında oturan sekreteri, başını kaldıracak zamanı ancak bulabildi. Minyatür bir TV ekranından, dikkatle bir şeyler dinliyordu.

Yüksek Bakan, masanın üzerine vurdu:

— Neler oluyor?

Sekreter, buz gibi bir bakışla süzüp, ekranı itti.

— Size hürmetlerimi sunarım, ekselans.

— Geçelim, dedi telaşla Yüksek Bakan. Olup bitenleri öğrenmek istiyorum.

— Tek kelimeyle söyleyeyim: Adamımız kaçtı.

— Shekt'in sinaptik amplifikatörle tedavi ettiği adamdan mı bahsediyorsunuz?.. Yabancı'dan... Casustan... Çiftlikteki adamdan...

Sekreteri, "Evet efendim" sözüyle lafını yarıda kesmeseydi, kim bilir Yüksek Bakan daha ne kadar sıfat yakıştıracaktı. ..

— Niçin bana haber verilmedi? Niçin bana hiçbir şey haber verilmiyor?

— Derhal duruma müdahale gerekiyordu ve sizin başka randevularınız vardı. Ben de elimden geldiği kadarıyla sizin yerinize hareket ettim.

— Evet, benden kurtulmak istediğiniz zaman, nedense randevularıma titizlikle saygılısınız. Ama bu sefer ben yokum. Bu sefer beni devre dışı bırakamayacaksınız. Asla kabul edemem...

— Zaman kaybediyoruz boşuna, diye sesini hiç yükseltmeden cevap veren sekreter, Yüksek Bakan'ın sövüp saymalarını bir anda adeta gırtlağına dayadı.

Öksürdü, ne diyeceğini pek bilemeden, sindi ve sordu:

— Bana ayrıntıları anlat, Balkis.

— Yok ki. İki ay hiç kimseyi şüphelendirmeden ve sabırla bekleyen adamımız Schwartz, birden kaçıverdi. Peşi izlendi. Ama kayboldu.

— Kayıp mı oldu? Nasıl?

— Kesin bilmiyoruz, ancak başka bir veri var elimizde. Bu gece ajanımız Natter, beklenen üç raporunu vermedi. Yedeği, onu aramaya gitti. Şafağa doğru, onu Chica yolunda, bir çukurda buldu. Ölü olarak.

Yüksek Bakan sapsarı kesildi.

— Onu yabancı mı öldürdü?

— Böyle denebilir, ama şimdilik kesin diyemiyoruz. Cesedin üzerinde hiçbir yara-bere izi yok. Cesetteki korkunç acı ifadesinden başka. Elbette otopsi yapılacak. Belki de kritik bir anda bir kalp krizi geçirmiştir.

— Böyle bir rastlantıya inanmak güç.

— Bence de, ancak onu eğer Schwartz tasfiye ettiyse, bunu izleyen olaylar daha da ürkütücü. Ekselans, öyle anlaşılıyor ki

Schwartz Chica'ya Dr. Shekt'i görmeye gidiyordu. Çünkü Natter'in cesedi, Maren çiftliğiyle Chica arasında bulundu. Bunun üzerine şehri uyardık ve adam saptandı.

— Schwartz mı? diye merakla sordu Yüksek Bakan.

— Elbette.

— Niçin hemen söylemediniz?

Balkis omuzlarını silkti.

— Ekselans, bundan daha önemli şeyler var. Tekrar ediyorum. Schwartz elimizde. Çabuk ele geçirildi ve güç de olmadı. Ancak bu, Natter'i ortadan kaldırmasıyla pek bağdaşmıyor. Ustalığı inkâr edilemeyecek Natter gibi bir ajanı nasıl ortaya çıkartıp, tasfiye edebildi? Sonra da aptalca hemen ertesi gün Chica'da bir fabrikaya iş için nasıl başvurdu?

— Öyle mi yapmış?

— Öyle yapmış. Bu durumda iki açıklaması var olayın: Ya elindeki bilgileri Shekt veya Arvardan'a aktardı, sonra da izleri iyice karıştırmak için, kendisini kasten ele verdi ya da henüz keşfedemediğimiz başka yardakçıları var. Onları korumak istiyor. Her iki durumda da ihtiyatlı olmalıyız.

— Hiçbir şey anlayamıyorum, diyerek derin bir iç çekti Yüksek Bakan. Bu beni aşıyor.

Balkis küçümseyici bir gülümsemeden sonra, devam etti:

— Bir çeyrek saat sonra Dr. Bel Arvardan'la randevunuz var.

— Benim mi? Niçin? Ne diyeceğim ona? Görmek istemiyorum onu.

— Sakin olun, Ekselans. Görmeniz gerek. Yapacağı sözde araştırmaların tarihi iyice yaklaştığına göre, yasak bölgelerde araştırma yapma yetkisi isteyeceği apaçık belli. Enniyus da bu istekte bulunacağını söylemişti bize. Senaryonun ipleri elinde. Onu alt edeceğinizi ve ondan daha yalancı çıkacağınızı umarım.

Yüksek Bakan, başını öne eğdi.

— Deneyeceğim.

Bel Arvardan erken gelerek, çevreyi gözlemlemek fırsatı buldu. Galaktika'nın mimarlık şaheserlerini iyi bilen biri için Eskiler Koleji'nin yapısı, eski tarz bir granit bloktan başka bir şey değildi. İlkel görüntüsü bile, çok eski bir çağı anımsatıyordu.

Arvardan'ın düşünceleri bir kere daha ikiye bölünmüştü. Dünya'nın Batı kıtalarında iki ay süren turnesi, doğrusu pek... eğlendirici geçmemişti. İlk gün başına gelenler, gezinin bütününü berbat etmişti.

Chica'da geçirdiği o günü aklına getirdiği için kendi kendine kızdı. Genç kız kendisine karşı kaba davranmıştı. Şımarık bir nankördü o. Bayağı bir Dünyalı kadın. Ne diye kendisini suçlu hissedecekti ki? Ama yine de...

Acaba genç kızın kendisinin bir Yabancı olduğunu öğrendiği zaman geçirdiği şoku dikkate almış mıydı? Kabalığı yüzünden kolunu kırarak cezalandırdığı subay gibi, o da çok şaşırmış olamaz mıydı? Hem önceden kızın Yabancılar yüzünden neler çektiğini biliyor muydu? Sonra birden bire, hiç hazırlıksız onun da bir Yabancı olduğunu öğrenince...

Keşke biraz daha sabır gösterseydi... Niçin hemen davranmıştı öyle? Kızın adını bile doğru dürüst hatırlamıyordu artık. Pola bilmem ne. Garip! Genellikle hafızası kuvvetliydi. Yoksa bilinçsizce unutmaya mı çalışıyordu adını?

Aslında, ne diye unutmayacaktı ki? Unutmak! Ayrıca hatırlayacak ne vardı ki? Dünyalı bir kız. Sıradan bir Dünyalı kız işte.

Hastabakıcıydı ve bir hastanede çalışıyordu. Acaba hangi hastane olduğunu saptamayı denese miydi? Onu terk ettiğinde, gece karanlığında bir beton yığınından farksız görünmüştü gözüne. Her neyse, lokantadan pek uzakta olmamalıydı.

Öfkeyle bu düşünceyi de zihninden kovaladı. Deli miydi ne? Dünyalı bir kızdı o. Güzel, nazik, oldukça da çekici...

Ama Dünyalı bir kızdı.

Yüksek Bakan salona girdi ve Arvardan sevindi doğrusu buna. Böylece Chica olaylarını zihninden kovabilecekti. Ama bunun sadece geçici bir ara olduğunu çok iyi biliyordu. Bu anı kendisini hiç bir zaman rahat bırakmayacaktı.

Yüksek Bakan giysilerini değiştirmişti ve pırıl pırıldı. Aslında ne bir kuşku ya da telaş belirtisi vardı. Sıkıntıdan terliyor gibi filan da değildi. Çok nazik davrandı. Arvardan, imparatorluğun önde gelen bazı kişilerinin Dünya halkına gönderdikleri iyi niyet mesajlarını nakletmekle söze başladı. Yüksek Bakan da Dünya halkının ve kendisinin, imparatorluk hükümetinin

gösterdiği cömertlik karşısındaki minnet duygularını dile getirerek yanıt verdi.

Konuk, imparatorluğun felsefesi içinde arkeolojinin önemi üzerinde durdu, Galaktika'yı oluşturan gezegenlerde yaşayan bütün insanların, hayata başladıkları gezegen hangisi olursa olsun, kardeş sayılacakları ilkesi üzerinde ısrar etti. Ekselansları da bunu onayladı. Bu kuramın uygulamaya geçileceği saatin yakın olmasını diledi.

Bu sözler üzerine, Arvardan gülümsedi:

— Ekselans, ben de bu amaçla sizden bu görüşme talebinde bulundum zaten. Dünya ile komşusu bazı imparatorluk dominyonları arasındaki görüş ayrılıkları, belki de daha çok düşünce biçimleri arasındaki farklılıklardan kaynaklanmaktadır. Oysa Dünyalıların etnolojik açıdan Galaktika'daki diğer insanlardan farklı olmadıklarını kanıtlayabilirsek, belki de bu anlaşmazlıkların çoğu ortadan kalkar.

— Peki, bunu nasıl kanıtlamayı düşünüyorsunuz? Öneriniz ne?

— Bunu birkaç kelimeyle açıklamak kolay değil. Ekselansları sanıyorum arkeolojik düşüncede başlıca iki akımın ağır bastığını ve bunlara kaynaşmacılık ve yayılmacılık kuramı dendiğini biliyorlardır.

— Bu konuda bilgim yok, ama bu ekolleri biliyorum.

— Güzel. Kaynaşma kuramı, doğal olarak çeşitli insan tiplerinin bağımsız bir evrim izledikten sonra, çok uzak bir geçmişe, uzayda kahramanca gerçekleştirilen gezilere kadar dayanan zamanlarda karıştıklarını ileri sürmektedir. Ne yazık ki bu döneme ait belgelerden yoksunuz. İnsanlığın bugünkü morfolojik yapı birliğini açıklayabilmek için, bu kuram gereklidir.

— Evet, diye kuru bir şekilde onayladı Yüksek Bakan, Ve bu kavram, birkaç yüz ya da bir kaç bin insana benzer yaratığın varlığını, kimyasal ve biyolojik açıdan karma birleşmeleri mümkün kılacak biçimde, bağımsız olarak bir evrim gösterdiklerini de öngörüyor.

— Tamamen, diye memnuniyetle onayladı Arvardan. Bu kuramın zayıf noktasının üzerine parmak bastınız. Ancak arkeologların çoğunluğu bu boşluğu görmeyi reddederek, kaynaşmacılığın taraftarlığını yapıyorlar.

Bunun sonunda da Galaktika'nın bazı ücra köşelerinde özgünlüklerini korumuş, karışmamış alt-türler olabileceği olasılığı ortaya çıkıyor.

— Dünyayı mı düşünüyorsunuz böyle derken?

— Dünya, sadece bir örnek. Buna karşılık, yayılmacılık kuramı...

— Hepimizin tek ve aynı gezegenin insanlarından geldiğimizi öğretiyor.

— Tamamiyle.

— Benim halkım tarihsel kanıtlara ve kutsal sayıp asla Yabancılar'a açıklayamayacağımız bazı metinlere dayanarak, Dünya'nın, insanlığın beşiği olduğuna inanıyor.

— Ben de bu inancı paylaşıyorum ve bu gerçeği bütün Galaktika'ya kabul ettirebilmek için bana yardım etmenizi talep ediyorum.

— Çok iyimsersiniz. Biraz açıklar mısınız?

— Bugün ne yazık ki radyoaktivite tarafından maskelenmiş olan gezegeninizin bazı bölgelerinde, çeşitli eşya ve yapı kalıntılarının bulunabileceğine ben inanıyorum. Geçmişin bu tanıklarının yaşını kesinlikle saptamak mümkündür ve radyoaktif çöküntüye kadar ki durumlarını ortaya çıkartarak...

— Böyle bir şey söz konusu olamaz.

— Niçin? diye hayrete düşen ve alnı kırışan Arvardan sordu.

— Her şeyden önce, ne bulmayı umuyorsunuz? Tezinizin doğruluğunu kanıtladığınızı varsayalım, hatta bütün Galaktika'nın bunu kabul ettiğini öngörelim. Bir milyon yıl önce hepinizin Dünyalı olduğunuzun ortaya çıkmasının ne önemi var? Eninde sonunda hepimiz birkaç milyar yıl önce maymun değil miydik? Ama biz çağdaş maymunlar olmak istemiyoruz, kabul etmiyoruz bunu.

— Ekselans, rica ederim... Bu benzetme abartma olmuyor mu biraz?

— Katiyyen! Dünyalıların uzun yalnızlıkları sırasında, başka gezegenlere göç eden torunlarından, özellikle radyoaktivitenin de etkisiyle çok çok değiştikleri ve başka bir ırk oluşturduklarını düşünmek, mantıklı değil mi?

Arvardan dudaklarını ısırıp, cevap verdi:

— Siz, düşmanınızın iyi avukatlığını yapıyorsunuz.

— Çünkü düşmanımın ne diyeceğini soruyorum kendi kendime. Hiç bir yere varamayacağınızı ve rakiplerimizin kinini daha da törpüleyeceğinizi anlasanıza.

— Ama bir de yalnız bilim adına yapılacak işi düşünün... Bilgilerimizin ilerleyeceğini...

Yüksek Bakan ciddiyetle çenesini salladı:

— Reddetmek zorunda olduğum için üzgünüm. Şimdi sizinle imparatorluğun bir efendisinin, imparatorluğun bir başka efendisine konuşacağı gibi sesleneceğim. Şahsen, size yardımcı olmayı seve seve kabul ederdim. Ama dünyalılar inatçı ve boyun eğmeyen insanlardır. Yüzyıllar boyunca içlerine kapanmış ve şey yüzünden... Yani... Galaktika'nın bazı bölgelerinin teessüf edilecek davranışları karşısında kabuklarına çekilmişlerdir. Bir takım tabuları, asla değişmeyecek adetler'i vardır ve bunlara ben bile karşı çıkamam.

— Ve radyoaktif alanlar...

— Tabuların en önemlilerindendir. Size istediğiniz izni versem, ki inanın, içimden vermek geliyor, emin olun, sizin ve beraberinizdeki keşif heyetinin hayatını dahi tehlikeye atabilecek karışıklıklar çıkabilir ve bunu önlemek için girişilecek bastırma hareketi de Dünyalılara zarar getirir sonunda. Böyle davranmakla görevime ve vatandaşlarımın güvenine ihanet etmiş olurum.

— Ama ben mümkün olan bütün önlemleri almaya hazırım. Dilerseniz yanıma gözlemciler verebilirsiniz... Hatta elde edeceğim bilgileri yayınlamadan önce size danışmayı, onayınızı almayı da önerebilirim.

— Beni heveslendiriyorsunuz. Tasarı çok ilginç elbette ama siz benim yetkilerimi büyütüyorsunuz gözünüzde. Ben mutlak bir hakim değilim. Aslında yetkilerim çok sınırlıdır. Bütün sorunlar bir karara varmadan önce Eskiler Derneği'nin onayına sunulmalıdır.

— İşte bu kötü, dedi başını sallayarak Arvardan. Vali, bana güçlüklerle karşılaşacağımı söylemişti, ama ben yine de umuyordum ki... Ekselans, Meclis'in görüşünü ne zaman alabilirsiniz?

— Eskiler Derneği Prezidyumu, üç güne kadar toplanacak. Ancak ben gündemi değiştirmeye yetkili olmadığımdan, bu sorun bir haftadan önce ele

alınamaz.

Arvardan belirsizce baş salladı.

— Eh, başka yol yoksa, peki... Ekselans, bu arada ayrıca...

— Evet?

— Bilginlerinizden biriyle, Dr. Shekt ile bir görüşme yaparsam, mutlu olurum. Chica'ya uğradım, ancak çabuk ayrılmak zorunda kaldığım için, görüşemedim kendisiyle. Bunu telafi etmek istiyorum. Kendisi kuşkusuz çok işi başından aşkın biri olmalı. Eğer sizden ona sunacağım bir tavsiye mektubu istersem, çizmeyi aşmış olmam, değil mi?

Birden kasılan Yüksek Bakan, cevap vermeden önce biraz bekledi.

— Kendisiyle niçin görüşmek istediğinizi öğrenebilir miyim?

— Elbette. Galiba sinaptik bir amplifikatörün söz konusu edildiği bir yazı okumuştum. Bunun beynin nöroşimisiyle ilgisi vardı. Benim tasarılarımdan birine de çok yararlı ve ilginç gelebilir. Ben gerçekten de insan tiplerini ansefalografik gruplanna göre sınıflandırmayı denedim... Bunda da beyinsel dalgalardan yararlandım. Ne demek istediğimi anlayabildiniz mi?

— Hımm... Bu aygıttan şöyle bir söz edildiğini işittim ben de. Ama sanıyorum pek başarılı olmamış.

— Kuşkusuz. Ama Dr. Shekt bu konuda büyük bir uzman. Bana çok yararı dokunacağından eminim.

— Anlıyorum. Öyleyse size derhal bir takdim mektubu sunayım. Elbette yasak bölgelerle ilgili niyetleriniz hakkında ona bir açıklamada bulunmazsınız.

— Ekselans, bana güvenebilirsiniz. (Arvardan ayağa kalktı.) Gösterdiğiniz ilgi ve yakınlık için teşekkür ederim. Benim için artık Eskiler Konseyi'nin tasarıma karşı anlayışlı davranmasını dilemekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

Arvardan izin alıp çıktıktan sonra, sekreter hemen içeri girdi. Dudaklarında soğuk ve acımasız bir gülümseme görülüyordu.

— Mükemmel, dedi. Ekselansları övgüye layık bir biçimde davrandı.

Yüksek Bakan, adamı karanlık bir bakışla süzdü.

— Nedir Shekt'le ilgili bu masal?

— Sizi kuşkulandırdı mı? Oysa kuşkulanacak hiçbir şey yok. İşler tıkırında. Talebini reddetmeniz karşısındaki tepkisinin ne kadar gevşek olduğuna dikkat ettiniz mi?

İşine yürekten bağlı bir bilim adamı, üstün körü bir sebeple reddedilirse, böyle mi davranır? Yine garip bir rastlantıyla karşı karşıyayız. Schwartz kaçıp, Chica'ya gidiyor. Hemen ertesi gün Arvardan, Washenn'de bitip, keşif gezisi hakkında baştan savma taleplerden sonra, size Shekt'i görmek üzere Chica'ya gideceğini haber veriyor.

— Peki, niçin söyledi bunu bana, Balkis? Bana patavasızca bir davranış gibi geldi.

— Çünkü sizde hesap kafası yok. Kendinizi onun yerine koyun. Bizim bir şeyden haberimiz olmadığını sanıyor. Bu durumda, cüretleniyor. Shekt'i görmeye gidiyor! Güzel! Bunu açıkça itiraf ediyor. Hatta sizden bir tavsiye mektubu istiyor. Masumiyeti ve niyetlerinin iyiliği hakkında ne güvenilir bir garanti, değil mi? Schwartz belki de gözlendiğini anlamıştır. Belki de Natter'i o öldürdü. Ama diğerlerine haber verecek zaman bulamadı. Yoksa senaryo böyle cereyan etmeyecekti. (Ağını böyle örerken, sekreterin göz kapakları yarı kapanmıştı.) Schwartz'ın kaybolduğundan ne zaman şüphelenmeye başlayacaklarını bilemeyiz. Ama hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan, Arvardan'ın Shekt'le buluşmasını sağlayabiliriz. Onları birlikte kıstırırız. Hiç olmazsa bu inkâr edemeyecekleri bir şey olur.

— Ne kadar zamanımız var?

— Takvim, esnektir. Shekt'in ihanetini ortaya çıkardığımızdan beri, ekipler artık çift lokma atıyorlar, işler yolunda. Sadece yörünge hesaplarını bekliyoruz. Yalnız bilgisayarların yetersiz verimi bizi geciktiriyor. Fakat belki de artık birkaç gün söz konusu.

— Gün ha! diye tekrarladı Yüksek Bakan, garip ve dehşet dolu bir ses tonuyla.

— Evet, günler! diye yineledi sekreteri. Ama unutmayın ki, kararlaştırılan saatten iki saniye önce bile, bizi durdurmak için bir bomba yeterlidir. Bunu da bir ile altı ay arasında sürecek bir bastırma harekâtı izler. Tehlike hiç yok değil.

Gün meselesi ha! Ve o zaman tarihin hiçbir zaman kaydetmediği, inanılmayacak kadar eşitlikten uzak bir savaş başlayacaktı: Dünya, bütün Galaktika'ya saldıracaktı.

Yüksek Bakan'ın elleri hafifçe titredi.

* * *

Arvardan yine bir stratosfer uçağındaydı. Gözü kara görüyordu doğrusu. Yüksek Bakan'ın ve yönettiği sinir hastası halkın radyoaktif bölgelere girmesi için gerekli izni vermelerine hiçbir sebep görmüyordu

Madem resmî izin kopartamayacaktı, varsın kopartamasın! O da yasa dışı yollardan girerdi. Keşif gemisini silahlandırır ve gerekirse ateş de açardı. Hem de nasıl!

Bahtsız budalalar!

Kendilerini ne sanıyorlardı bunlar?

Evet, evet, biliyordu. İnsanın kökenleri olduklarını, GEZEGEN'in halkı olduklarını...

İşin en berbat yanı, Arvardan'ın haklı olduklarını bilmesiydi.

Uçağı havalandı ve arkeolog başını arkaya yasladı. Bir saatten kısa bir zamanda, Chica'da olacaktı.

Aslında dönmekte pek hevesli değildi, ama bu sinaptik amplifikatör önemli olabilirdi ve Dünyayı ziyaretinden yararlanıp bir avantajı kaçırmak, akıl kârı değildi.

Fare yuvası Dünya!

Enniyus doğru söylemişti.

Ama şu Dr. Shekt... Yüksek Bakan'ın verdiği ve protokol sözleriyle dolu tavsiye mektubunu parmağıyla okşadı.

Sonra birden olduğu yerden fırlayıp dikildi daha doğrusu yerçekiminden kurtulup dikilmeyi denedi.

Kızın adını hatırlamıştı: Pola Shekt!

Neden unutmuştu peki? Öfke içindeydi. Aklı, kendisine karşı komplo düzenliyordu.

Ama yine içinde sevindiği bir şeyler vardı...

Ondördüncü Bölüm

İKİNCİ KARŞILAŞMA

JOSEPH SCHWARTZ'ı tedavi etmesinin üzerinden geçen iki ay içinde, Dr. Shekt çok değişmişti. Fizik yönden değil de, daha çok varoluşunda görülüyordu bu. Dalgın, ürkek bir hali vardı. İçine kapanmış, dış dünyayla ilişkisini kesmiş, en yakın meslektaşlarından bile uzak durmaya başlamıştı.

Ancak kızı Pola ile sırdaşlık edebiliyordu. O da kuşkusuz, Pola'nın da iki aydan beri aynı fildişi kuleye kapanmasından kaynaklanıyordu.

— Beni izliyorlar, diyordu kızına. Sezinliyorum bunu. Bu duygu neye benziyor, biliyor musun? Enstitü'de birkaç haftadır personelde büyük değişiklikler yapılıyor. Nedense hep sevdiğim, güvendiğim kişiler başka yerlere gönderiliyor. Kendime ayırabildiğim bir tek dakikam bile yok. Sırtımda hep birinin varlığını hissediyorum. Rapor yazarken bile beni rahat bırakmıyorlar.

Pola bazen kendisine anlayış gösteriyor, bazen de onunla alay edip, şöyle diyordu: "Ama ne diye böyle davransınlar? Tamam, Schwartz denemesi yapıldı, ama bu öyle müthiş bir suç değil ki. Sadece bir fırçalarlar seni, o kadar."

Ama o gün Shekt, bitkin bir yüzle şöyle mırıldandı:

— Beni yaşatmayacaklar! Altmış yaşına yaklaşıyorum ve beni hayatta bırakmayacaklar.

— Bütün yaptıklarından sonra mı? Aptalca şeyler söyleme baba.

— Çok şey biliyorum ben. İnan Pola, bana güvenmiyorlar.

— Peki, ne biliyorsun sen?

O gece kendisini o kadar bitkin hissediyordu ki, öylesine dertleşmeye ihtiyacı vardı ki, bütün kalbini açtı kızına. Önce Pola ona inanmadı, ama

babasının mantığa dönmesi gerektiğinde, genç kız dehşetten dili tutulmuş gibi oldu.

Ertesi gün, Pola şehrin öbür ucundaki bir ondofona kadar gidip, aygıtı açtı. Mikrofona bir mendil yerleştirerek, Dr. Bel Arvardan'ı istedi.

Yerinde yoktu arkeolog. Belki de Chica'dan dokuz bin kilometre uzaktaki Bonair'deydi... Evet, Chica'ya dönecekti, ama ne zaman bilmiyorlardı. Adını bırakabilir miydi?

Pola aygıtı kapatıp, yanağını soğuk cama yapıştırdı, biraz ferahlar gibi oldu. Gözleri yaşla dolmuş, bakışları uğradığı hayal kırıklığını ele vermişti.

Aptal kız! Koca aptal!

Adam yardımına koşmuş, o ise kendisini terslemişti. Bir Yabancı'nın hakaret ettiği zavallı bir Dünyalı kızı korumak için nöronik copa, daha beterine razı olmuş, oysa Pola onu sepetlemişti.

Ertesi sabah gönderdiği yüz kredi, hemen ve yanında hiçbir not olmadan kendisine iade edilmişti. O gün gidip kendisinden özür dilemek geçmişti içinden, ama cesaret edememişti. Çünkü kaldığı yer, yalnız Yabancılar'a mahsustu. Nasıl girebilirdi ki içeri? Onu ancak uzaktan görebilmişti.

Ve şimdi... Şimdi onu görebilmek için Vali'nin sarayına kadar gitmesi gerekiyordu.

Bundan böyle kendilerine ancak Arvardan yardım edebilirdi. Yalnız O. Dünyalılarla eşit olarak tartışabilen tek Yabancı.

Birinin gerçeği mutlaka öğrenmesi gerekiyordu. Yoksa bütün Galaktika yok olup çökecekti.

Hiç kuşkusuz Galaktika'dakilerin büyük çoğunluğu böyle bir kadere layıktı. Ama hepsi layık mıydı? Ya kadınlar ve çocuklar? İhtiyarlar ve hastalar? İyiler ve kötüler de mi? Arvardan'lar da mı? Dünya'nın adını bile işitmeyenler de mi? Eninde sonunda onlar da insandı. Böylesine amansız bir intikam, Dünya'nın meşru davasını da uçsuz bucaksız bir kan ve kokmuş leş denizinde boğacaktı.

Derken Arvardan birden çıkıverdi ortaya.

Dr. Shekt başını salladı.

— Ona söyleyemem.

— Söylemelisin, dedi canavar gibi bir sesle Pola.

— Burada mı? İmkânsız! Bu ikimizin de idam hükmü olur.

— Peki, gönder öyleyse onu; gerisiyle ben ilgilenirim.

Kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sadece ve sadece bunun milyarlarca ve milyarlarca insan hayatını kurtarmak için tek yol olduğunu bildiğinden. Pola, onun geniş ve aydınlık gülümsemesini hatırlıyordu. Sükûnetini hiç yitirmeden, imparatorluğun albayını nasıl dize getirdiğini anımsıyordu. Dünyalı bir kızdan nasıl özür dilettiği geliyordu gözlerinin önüne.

Bel Arvardan her şeyi yapabilirdi.

Elbette, Arvardan'ın bütün bunlardan hiç bir haberi yoktu. O da Shekt'in tutumunu seçmişti: Yani Bütün Dünyalılarda gözlemlediği gibi, o da kaba ve aksi bir tutum içine girmeyi yeğlemişti.

Bekleme salonunda otururken, kendisini istenmeyen bir konuk gibi hissediyordu. Konuşmasına da aynı hava içinde başladı:

— Dr. Shekt, eğer amplifikatörünüzle meslek açısından ilgilenmeseydim, sizi ziyaret ederek rahatsız etmek, aklımın ucundan bile geçmezdi. Ancak diğer Dünyalıların aksine, sizin Galaktikalı insanlara karşı düşmanlığınız olmadığını biliyorum sanıyorum.

Dr. Shekt birden yerinden sıçradı:

— Bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum, ama muhbiriniz Yabancılarca karşı dostça duygular beslediğim konusunda herhalde yanılmış olmalı. Ben ne sempati, ne de antipati besliyorum onlara. Ben bir Dünyalıyım...

Arvardan dişlerini gıcırdatarak, ayağa kalkar gibi yaptı.

— Size karşı kibar davranmadığım için üzgünüm, Dr. Arvardan, diye ses tonunu indiren fizikçi telaşla atıldı. Ama

anlarsınız, benim için mümkün...

— Çok iyi anlıyorum diye kuru bir yanıt veren Arvardan, aslında hiçbir şey anlamıyordu... Hürmetlerimle.

Dr. Shekt, gülümser gibi oldu.

— İşim başımdan aşkın da...

— Benim de işim başımdan aşkın, Dr. Shekt.

Arkeolog, küçüğünden büyüğüne bütün Dünyalılara içinden söverek kapıya yöneldi.

Çoktan elini kaldırmış, kapıyı otomatik olarak açacak fotoelektrik hücreyi harekete geçiriyordu ki, birden ardında telaşlı ayak sesleri duydu. "Hişt" diye kulağına seslenen biri, eline bir de kâğıt parçası tutuşturdu. Arkasını dönünce, kırmızı giysili bir siluetin kayboluverdiğini fark etti.

Ancak kiraladığı araca binince, eline tutuşturulan kâğıdı açıp, şu karalanmış kelimeleri okudu: "Bu akşam saat 8'de Büyük Tiyatro önünde bulunun. Sizi izlemeyeceklerinden emin olun."

Kaşlarını çatarak notu beş kez üst üste okudu. Sonra birden dönüp sokağı süzdü. Kimseler yoktu. Bu saçma sapan pusulayı fırlatıp atmaya hazırlanıyordu ki, birden caydı, cebine indirdi.

O akşam yapılacak en ufak bir işi olsa, bu çağrıya uymayacaktı ve belki de birkaç trilyon insan, bu yüzden hayattan ölüme geçecekti. Ama o akşam için hiçbir projesi yoktu.

Ayrıca bu pusulayı gönderenin biri olup olmadığı sorusu da aklına takılmıştı...

Saat sekizde, Büyük Tiyatro'ya giden yoldaki uzun araç kuyruğunu seyrederek, ağır ağır ilerliyordu. Yalnız bir kere geçenlerden birine yolunu sormuş, o da kendisini şüpheci bir tavırla süzdükten sonra (anlaşılan şüphecilik, bütün Dünyalılara özgü, evrensel bir nitelikti), biraz da alaycı bir sesle, "Diğer araçları izleyin, yeter!" cevabını vermişti.

Anlaşılan bütün araçlar Büyük Tiyatroya gidiyordu, çünkü Arvardan vardığında, hemen hepsinin dev bir yeraltı otoparkının ağzında kaybolduklarını gördü. Kuyruktan ayrılıp ağır adımlarla binanın yanında yürümeye başladı. Ne beklediğini de pek bilmeden.

İnce, uzun bir siluet yaya geçidini aşıp kapıya tutundu. Şaşıran arkeolog gözlerini hayretle açarken, yabancı çoktan açıp içeri girmişti bile.

— Özür dilerim, ama...

— Hişt! (Zoraki yolcusu koltuğa büzülüp sinmişti.) İzlendiniz mi?

— İzlenecek miydim yani?

— Şaka etmeyin. Dosdoğru devam edin yola. Ben ne zaman sapmanız gerektiğini söylerim size. Ne bekliyorsunuz kuzum?

Arvardan bu sesi tanıyordu. Genç kadının omuzlarına kadar inen kapüşonunun altından çıkan saçları, açık kahverengiydi. Kara gözleri, üzerine dikilmişti.

— Sürmeye devam etseniz, daha iyi olur, dedi.

Arvardan söyleneni yaptı. Bir çeyrek saat boyunca, sadece gidecekleri yönü tarif etmek için açtı ağzını, başka bir şey söylemedi. Arkeolog, genç kadının aklında kaldığından daha güzel olduğunu göz ucuyla süzüp, sevindi adeta. Garip, ama şimdi hiç öfke beslemiyordu ona.

Durdular -daha doğrusu kadın yolcusunun emri üzerine Arvardan durdu- ve ıssız bir mahallede önce çevresini dikkatle süzen genç kız yeniden hareket etmesini işaret etti. Araç, tatlı meyilli bir ağaçlı yoldan özel bir garaja doğru süzüldü. Kapısı üzerlerine kapandı. Arabanın tavanındaki ışıktan başka bir aydınlık yoktu içerde.

Pola, ciddi bir tavırla arkeoloğun yüzüne bakıp, konuştu:

— Sizinle tanık huzurunda olmadan konuşmak için bu yolu seçtiğimden dolayı üzgünüm, Dr. Arvardan. Bana saygınız olmadığını biliyorum, ama...

— Aldırmayın, dedi bilgin, acemice.

— Mecburum buna. İlk rastlaşmamız sırasında size karşı ne kadar şımarıkça ve kötü davrandığımı anladığımı bilmenizi isterim. Özür dileyecek kelime dahi bulmakta güçlük çekiyorum.

— Yalvarırım size! (Ona doğru döndü.) Ben de her halde biraz daha diplomatça davranmalıydım.

— Sözün kısası... (Pola olanca soğukkanlılığını toplayabilmek için önce biraz duraladı.) Sizi aslında bunun için çağırmadım buraya. Siz, iyilik ve soyluluk gösterecek tanıdığım tek Yabancı'sınız ve yardımınıza ihtiyacım var.

Arvardan'ın kalbi, soğuk bir kılıfa kapatılmış gibi oldu. Demek buydu ha?

— Oh! dedi soğuk bir edayla.

— Hayır! diye bağırdı genç kız. Benim için bir şey istemeyeceğim, Dr. Arvardan. Bütün Galaktika için bir talepte bulunacağım. Şahsen ben hiçbir şey istemiyorum.

— Nedir sorun?

— Önce... Bizi izlediklerini sanmıyorum ama en ufak bir gürültü işitirseniz, lütfen... lütfen... (Gözlerini önüne eğdi.) Beni kollarınızın arasına alıp... Ve... Anlıyorsunuz, değil mi?

Sertçe başını salladı.

— Güçlük çekmeden yapabilirim sanıyorum bunu. Ama bunun için ille de gürültü işitmek şart mı?

Pola kızardı.

— Rica ederim benimle alay etmeyin ve niyetlerimi kötüye çekmeyin. Burada bulunuşumuzun gerçek nedenini saklamak için başka çıkar yolumuz yok.

— Durum o kadar ciddi mi?

Merakla genç kızın yüzüne baktı. Öylesine genç ve zayıf görünüyordu ki. İnsan ister istemez onu korumak ihtiyacını hissediyordu.

— Evet, çok ciddi. Size bazı şeyler anlatacağım ve eminim önce bana inanmayacaksınız. Yine de inanmanızı istiyorum sizden, içtenliğimi kabul etmenizi bekliyorum. Özellikle de öğrendikten sonra bizimle birlikte olmanızı istiyorum. Denemeyi kabul ediyor musunuz? Size bir çeyrek saat süre tanıyorum. Bu sürenin sonunda, bana güvenilmeyeceğine karar verirseniz, ya da bu işe karışmaya niyetiniz yoksa, ben de çeker giderim, bundan da bir daha bahsetmeyiz.

— Bir çeyrek saat ha? (İstemeyerek gülümsedi, saatini çıkarıp önüne koydu.) Anlaştık.

Pola ellerini dizlerinin üzerine koyup, aracın ön camından tek görülen yer olan garajın çıplak duvarına dikti bakışlarını.

Arvardan, dalgın, kızı ayrıntılarıyla seyre daldı çenesinin ince çizgisi, takındığı sert tavırla tezat oluşturuyordu, ince ve biçimli burnu, düzgün, parlak dişleri vardı: Dünyalılara özgü... Kızın kaçamak bakışını yakalayınca, hızla başını çevirip, sordu: "Ne var?"

Kız yüzüne bakıp, dudaklarını ısırdı.

— Sizi gözlüyordum.

— Evet, fark ettim. Burnumun üzerinde bir leke vardır.

— Hayır. (Arabaya girdiğinden beri ilk defa gülümsedi genç kız.) Yalnız düşünmeden edemiyorum. Geçen günkü inatçılığımdan sonra bana hâlâ kızmadığınız için şaşıyorum. Üstelik siz bir Yabancısınız. Anlayamıyorum. Genellikle Yabancılar patates çuvalına benzer.

— Ben benzemiyor muyum?

— Yo, hayır! (Pola'nın sesinde birden bir heyecan titreşimi belirmişti.) Siz şeye benziyorsunuz... Bir antik çağ heykeline. Yalnız siz hayat dolusunuz, mermerin soğukluğu yok üzerinizde. Özür dilerim, çok patavasızım.

— Yani ben sizin yerinde durmasını bilmeyen bir Dünyalı kız olduğunuzu mu düşünüyorum demek istiyorsunuz? Gerçekten dost olmamızı istiyorsanız, beni böyle görmekten vazgeçmeniz gerekecek... Ben radyoaktivite hakkındaki batıl inançlara inanmıyorum. Dünya atmosferinin radyoaktivitesini ölçtüm, laboratuvar hayvanları üzerinde deneyler yaptım ve normal koşullar altında radyoaktiviteden çekinmem için bir sebep olmadığı sonucuna vardım. İki aydır Dünya'dayım ve hiçbir rahatsızlık duymadım. Saçlarım dökülmüyor (bir tutam saçını kopartacakmış gibi bir jest yaptı.), belim ağrımıyor ve döl bereketimin etkilendiğini de sanmıyorum. Yalnız itiraf edeyim, bu konuda bazı önlemler aldım. Ancak kurşun külotlar fark edilmiyor.

Arvardan bunları çok ciddi bir tavırla söylemişti ve Pola gülümsemekten alamadı kendisini.

— Sanırım siz biraz delisiniz.

— Sahi mi? Pek çok ünlü ve zeki arkeoloğun da aynı şeyi söylediğini bilseydiniz, çok şaşırırdınız.

— Şimdi beni dinlemeye hazır mısınız? Bir çeyrek saat geçti bile.

— Siz ne dersiniz?

— Hiç kuşkusuz beni dinleyeceksiniz. Yoksa buraya gelmezdiniz. Hele o davranışımdan sonra...

— Yanınızda oturup beklemek için büyük çaba gösterdiğimi filan mı düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse, yanılıyorsunuz. Pola, sizin kadar büyüleyici bir kızı hiç, ama hiç görmediğimi açıkça söylemek isterim.

Genç kız, gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle birden başını kaldırdı.

— Yo, rica ederim! Benim aradığım şey bu değil. Bana inanmıyor musunuz?

— Evet, size inanıyorum. Bana istediğinizi söyleyin, yapayım. Size inanacağım ve yardım da edeceğim.

İçten konuşuyordu. O anda İmparatoru bile iktidardan düşürmeye kalkışabilirdi. Şimdiye kadar asla sevmemiş, âşık olmamıştı. Birden donup kaldı. Bu sözcüğü ilk kez kullanıyordu.

Aşık olmak mı? Dünyalı bir kıza mı?

— Babamı gördünüz mü, Bay Arvardan?

— Dr. Shekt, babanız mı?.. Bana lütfen Bel diye seslenin. Ben de size Pola diyeceğim.

— İstiyorsanız, denerim. Ona biraz kızıyorsunuz değil mi?

— Bana pek nazik davranmadı.

— Davranamazdı ki. Gözetleniyor. Aslında ikimiz sizi kapı dışarı atması, sonradan da benim burada sizinle buluşmamız için önceden anlaşmıştık. Burası bizim ev, biliyor musunuz? Beni dinleyin... (Sesi, bir fısıltıya dönüşmüştü.) Dünya, isyana hazırlanıyor.

Arvardan bir an için aklından alay etmeyi geçirdi.

— Yok canım? diye bağırdı, gözlerini iri iri açarak. Bütün Dünya mı?

Fakat alaycılığı, Pola'nın birden boşanmasına yetti:

— Benimle alay etmeyin! Bana, beni dinleyeceğinizi ve bana inanacağınızı söylemiştiniz. Dünya ayaklanacak ve durum çok ciddi, çünkü

bütün imparatorluğu yıkabilir.

— Mümkündür. (Arvardan deliler gibi gülmemek için kendisini zor tuttu.) Pola, iyi galaktografya bilir misiniz?

— Herkes kadar iyi bilirim, bay Profesör. Ama ilişkiyi anlayamadım.

— Açıklayayım. Galaktika'nın hacmi, birçok milyon ışık yılı küptür, içinde iki yüz milyon hayat olan gezegen vardır. Nüfusu da yaklaşık beş yüz katrilyona yakındır. Tamam mı?

— Siz söylediğinize göre, öyledir.

— Doğruyu söylüyorum. Bana güvenin. Dünyaya gelince, yirmi milyon nüfusu olan tek bir gezegendir ve kaynaklardan yoksundur. Başka bir deyimle, her Dünyalıya karşı, yirmi beş milyar Galaktikalı vardır. Avantajı bire yirmi beş milyar olan bir imparatorluğa karşı Dünya ne kötülük edebilir ki?

Pola bir an bu mantığa inanacak gibi oldu, ama bu kararsızlığı kısa sürdü.

— Bunu inkâr edemem elbette Bel, ama babam edebilir. Hayatımın tehlikede olabileceğini düşünerek, bana can alıcı ayrıntıları açıklamadı. Ama şimdi bunu yapmaya hazır, elbette benimle gelirseniz. Bana yalnız Dünya'nın elinde Dış Dünyalar'daki bütün hayatı yok edecek imkânlar olduğunu söyledi ve bu konuda yanıldığını da sanmıyorum. O hiçbir zaman yanılmamıştır.

O kadar heyecanlıydı ki, yanakları al al olmuştu ve Arvardan bunları okşamak için çıldırıyordu. (Oysa ilk ona dokunduğunda, dehşet içinde kalmıştı. Ne oluyordu böyle?)

— Saat onu geçti mi? diye sordu Pola.

— Evet.

— Öyleyse babam yukardadır... Eğer tutuklamadılarsa. (İstemeyerek, endişeyle çevresini süzdü.) Garajdan doğru eve geçebiliriz ve benimle gelmek isterseniz...

Eli, kapı tokmağına uzanmıştı bile. Birden kaskatı kesilip durdu, çatlak bir sesle konuştu:

— Gelen biri var... Oh! Çabuk...

Fakat çok uzaklaşamadı. Arvardan, böyle bir durumda kızın ne yapması gerektiğini söylediğini hemen hatırlamıştı. Ona kollarıyla sarılıp, ılık ve yumuşak vücudunu kendi bedenine yapıştırdı. Genç kızın dudakları şimdi Arvardan'ın dudakları karşısında titriyordu.

On saniyeyi aşkın bir süre, Arvardan lambanın ışığını görene dek gözlerini çevirdi durdu. İlk adım seslerini işitmek için kulak kabarttı. Fakat kalbinin atışları karşısında adeta mest olup, her şeyi unuttu.

Pola, dudaklarını uzaklaştırdı, ama genç bilgin hiç çekinmeden yine yapıştırdı dudaklarını. Sıkı sıkı sarılınca, genç kız da ona ayak uydurdu ve kucaklaşmaları, kalpleri aynı heyecanla atmaya başlayana dek sürdü.

Uzun bir süre sarmaş dolaş kaldılar. En sonunda ayrıldılar, ama yanakları hâlâ yapışıktı birbirine.

Arvardan o zamana kadar hiç âşık olmamıştı. Ama bu sefer kelimeyi anımsayınca, sıçramadı. İster Dünyalı olsun ister olmasın, Pola'nın bütün Galaktika'da bir eşi daha olamazdı.

— Herhalde trafik gürültüsüydü, dedi mutlu ve huzurlu bir sesle.

— Hayır, diye cevap verdi genç kız, bir nefeste. Ben hiçbir şey işitmemiştim ki.

Arkeolog, Pola'yı omuzlarından yakalayarak geriye yatırdı, ama genç kızın bakışları hiç sarsılmadı.

— Küçük şeytan! Ciddi mi söylüyorsun?

Pola'nın gözlerinde kıvılcımlar yandı.

— Beni öpmenizi istemiştim. Pişman da değilim.

— İyi, iyi, siz beni ne zannettiniz? Bu zahmetim için, ben yine öpeceksiniz şimdi. Çünkü bu sefer de ben istiyorum.

İkinci öpüşmeleri uzun, çok uzun sürdü. Sonra Pola birden kollarından sıyrıldı. Saçlarını düzeltti, kesin jestlerle giysilerine çeki düzen verdi.

— Sanırım artık çıksak iyi olacak. Lambayı söndürün. Benim bir kalem fenerim var.

Arvardan, onun ardından araçtan çıktı.

— Elimi tutun, Bel. İlerde bir merdiven var.

— Sizi seviyorum, Pola, diye fısıldadı arkeolog.

Kelimeler ağzından öylesine dökülüvermişti ve içtenlik doluydu. Yineledi:

— Sizi seviyorum.

— Beni tanımıyorsunuz bile, alçak sesle cevap verdi Pola.

— Ne münasebet! Sizi ezelden beri tanıyorum, Pola. Yemin ederim. İki aydır yalnız sizi düşünüyorum. Sizi hayal ediyorum. Yemin ederim.

— Ben bir Dünyalı kızım, efendim.

— Bütün sorun bu olsun! Ben de dünyalı olurum. İstersen sına beni.

Durup, tatlılıkla elindeki fenerle yüzünü aydınlatmaya zorladı. Yüzü kızarmış ve gözyaşları içindeydi Pola'nın.

— Niçin ağlıyorsunuz?

— Çünkü babam size her şeyi anlattığı zaman, bir Dünyalı kızı sevemeyeceğinizi anlayacaksınız da, ondan!

— Bu konuda da sınanmaya hazırım.

Onbeşinci Bölüm

DÜNYA'NIN SİLAHLARI

SHEKT, Arvardan'ı birinci katın dip tarafındaki bütün pencereleri karartılmış bir odasına buyur etti. Pola zemin katındaki bir koltuğa oturmuş, ıssız sokağı gözlüyordu.

Biyofizikçinin kambur silueti, on saat önce gördüğünün aynı değildi artık. Yüz ifadesi hâlâ dalgın alabildiğine bitkindi, ama Arvardan önceden sezinlediği kararsızlık ve endişeden eser görmüyordu şimdi. Hatta meydan okuyan bir hali vardı.

— Bu sabah size gösterdiğim soğuk karşılama için özür dilerim, Dr. Arvardan, dedi emin bir sesle.

Shekt oturdu ve elini masadaki şarap şişesine uzattı. Fakat arkeolog eliyle reddetti.

— Bir sakıncası yoksa, ben şu meyvalardan rica edeceğim. Nedir bunlar? Şimdiye kadar benzerini gördüğümü hiç sanmıyorum.

— Bir tür portakal. Dünya'dan başka bir gezegende yetiştiğini sanmıyorum. Kabuğu da çok kolay soyulur.

Soyup uzattığı portakalı Arvardan aldı, kokladıktan sonra ısırdı ve hayretle bağırdı:

— Nefis bir şey bu, Dr. Shekt. Dünya, bu meyvayı ihraç etmeyi hiç düşünmedi mi?

— Eskiler, Dış Dünya ile ticaretten yana değil, dedi asık bir suratla Shekt. Komşu gezegenler de bizimle ticaret yapmayı pek sevmiyorlar. Bu, karşılaştığımız güçlüklerin yalnız bir yüzü.

— Aptallık bu! İnsan aklının bazan ne marifetleri olduğunu görüyorum da, insan zekâsına olan inancım sarsılıyor.

Shekt, tevekkülle omuzlarını silkti.

— Korkarım bu Dünya düşmanlığının çeşitli yüzlerinden yalnız biri. Bu düşmanlığın çözümü de imkânsız.

— Bence kimse bir çözüm aramadığı için sorun çözülmez gibi görünüyor. Kine kin duygusu, galiba evrensel bir felaket. Dünyalılar gerçekten karşılıklı eşitlik ve hoşgörü istiyorlar mı? Hayır! Büyük çoğunluğu sadece dorukta olmanın peşinde.

— Söylediklerinizde büyük gerçek payı var, bunu inkâr edemem, dedi üzüntüyle Shekt. Ancak bu olayların bir görüntüsü. Bize sadece imkân verin, gelecek Dünya kuşakları bütün kalbiyle insanoğlunun tekliğine, birliğine inanacaktır. Sindirimciler, hoşgörüden yana ve anlaşmaya taraftar kişiler olarak, birden çok defa hesaba katılacak bir güç haline gelmeyi başarmışlardır. Ben de onlardan biriyim, daha doğrusu idim. Oysa bugün Dünyayı sultalarına alanlar, kendilerinin bir şey olduğunu sanan sersemler. Aşırı milliyetçiler olarak, geçmiş ve gelecekteki egemenliklerinin rüyasında yaşıyorlar, imparatorluğu onlardan korumak gerek.

Arvardan'ın kaşları çatıldı.

— Pola'nın bana bahsettiği şu ayaklanmadan mı söz ediyorsunuz?

— Galaktika'nın Dünya tarafından fethedileceğine birini inandırmak, kolay şey değil Dr. Arvardan, dedi asık bir suratla Shekt. Ancak bu gerçeğin ifadesidir. Fizik cesaret benim işim değil ve ben yaşamayı çok istiyorum. Beni şu anda bir ihanete zorladığına göre, durumun ne kadar ciddi olduğunu takdir edebilir misiniz? Üstelik bunun tehlikesini de göz önüne getirin: Çünkü otoritenin gözleri, benim üzerimde.

— Durum bu kadar ciddiyse, sizi önceden uyarmam daha yerinde olur. Size yardım edeceğim, ama bunu basit bir Galaktika vatandaşı olarak yapabilirim. Benim resmî hiçbir sıfatım yok ve saray, hatta vali çevrelerinde de etkili olabilecek hiç kimseyi tanımıyorum. Ben, tam göründüğüm adamım işte. Bilimsel bir keşif heyetinin başında olan bir arkeolog. Amacımız da tamamen kişisel bir düşünceye dayalı gerçekleri ortaya çıkartmak. Siz bir ihanetin söz konusu olduğunu ifade ettiğinize göre, acaba Valiye başvursanız, daha yerinde olmaz mı? O gerçekten bir şeyler yapabilir.

— İşte ben de bunu yapamam. Eskiler, zaten böyle bir olasılığa karşı beni gözetliyorlar. Bu sabah beni ziyarete geldiğinizde, bir aralık sizin bir aracı bile olduğunuzu düşündüm. Enniyus'un kuşkulandığını sandım.

— Belki de şüphelenmiştir, ama size temin edemem bunu. Her neyse, ben aracı da değilim. Tek başımayım. Bana gerçekten sırrınızı vermek niyetindeyseniz, seve seve onu görmeye gidebilirim.

— Teşekkür ederim. Benim bütün istediğim de bu. Bir de Dünyaya karşı girişilecek cezalandırma hareketinde, sertliğe kaçılmaması.

— Bana güvenebilirsiniz.

Arvardan rahatsız olmuştu. Paranoyaya müptela, garip ve beyni sulanmış bir ihtiyarla tartıştığı inancı vardı içinde. Ancak başka seçeneği yoktu. Kalıp dinlemek ve adamın bu zararsız abuk-sabukluğunu teskin etmek zorundaydı Pola için.

— Bana bu sabah sinaptik amplifikatörün varlığından haberiniz olduğunu söylemiştiniz, Bay Arvardan.

— Evet. "Fizik Dergisi"nde çıkan makalenizi okudum. Ayrıca buluşunuz hakkında Vali ve Yüksek Bakan'la da konuştum.

— Yüksek Bakan'la mı?

— Elbette. Sizinle görüşme izni alabilmek için beni tavsiye eden mektubu almak için onu ziyarete gitmiştim. Ama siz mektuba bakmayı reddettiniz.

— Tekrar özür dilerim. Ama keşke ona hiç... Neyse, bu aygıt hakkında aslında ne biliyorsunuz?

— İlginç bir başarısızlık olduğunu biliyorum. Amacı, insanın öğrenme yeteneğini geliştirmek. Fareler üzerinde olumlu sonuçlar vermiş, ancak insanlar üzerinde denendiğinde, fiyaskoyla bitmiş.

— Evet. O yazıdan başka bir sonuca varamazdınız zaten, dedi asık suratla Dr. Shekt. Bunun bir başarısızlık olduğu söylentisi yayıldı ve kasten olumlu sonuçları hasır altı edildi.

— Hımmm... İşte bilimsel doğruluğa karşı ender bir davranış, Dr. Shekt.

— Kabul ediyorum. Ama ben elli altı yaşındayım ve Dünya'da geçerli âdetleri biliyorsunuz, fazla ömrüm kalmadığını anlarsınız...

— Altmış Yaş Yasası mı? Evet, bana bundan bahsettiler istemediğimden fazlasını dinledim. Ancak bildiğim kadarıyla bazen istisnalar uygulanıyormuş. Özellikle ünlü bilginlere.

— Öyle, ama buna itirazsız Eskiler Konseyi ve Yüksek Bakan karar veriyor. Bu konuda İmparator bile yetkisiz. Hayatıma karşılık fiyat olarak benden amplifikatörü bir sır olarak saklamam ve geliştirmek için çok çalışmamı istediler. (İhtiyar, aciz bir edayla kollarını yukarı kaldırdı.) Makinemin hangi amaçla kullanılacağını nereden bilebilirdim ki?

— Hangi amaç için?

Arvardan bir sigara aldı, Shekt ise uzattığı sigarayı reddetti.

— Sizden birkaç saniye daha sabretmenizi rica ediyorum. Deneylerin sonunda insanların da bu aygıtla tehlikesizce tedavi edilebileceğine kanaat getirince, Dünyalı bazı biyoloji bilginleri, amplifikatörden geçtiler. Yalnız yeteneksiz kişiler olduklarını bildiğim kişiler. Aşırı milliyetçiler. Hepsi de yaşadılar, ancak bir süre sonra bazılarında yan etkileri görüldü. Bunlardan birini tedavi etmem için bana getirdiler. Onu kurtarmayı başaramadım, ama can çekişirken hezeyan şeklindeki konuşmaları sırasında, bana her şeyi anlattı.

Gece yarısı yaklaşıyordu. Gün uzun sürmüş ve olaylarla dolu geçmişti. Ancak Arvardan'ı kışkırtan bir şey vardı ve gerilimli bir sesle sordu:

— Gerçek olayı anlatırsanız, memnun olurum.

— Yalvarırım sabırlı olun. Bana inanmanız için olayların köküne inmem şart. Elbette Dünya'nın çok özel bir çevresi olduğunu biliyorsunuz radyoaktivitesi...

— Evet, bu sorunu iyi biliyorum.

— Peki, bu radyoaktivitenin gezegenle onun ekonomisi üzerindeki etkisini?

— Elbette.

— Bu durumda, bu konu üzerinde durmayacağım. Sadece değişikliklerin gelişinin Dünya'da Galaktika'nın diğer yörelerinden daha kuvvetli olduğunu

belirtmekle yetineceğim. Örneğin düşmanlarımız Dünyalıların farklı olduklarını ileri sürdükleri zaman, bu hakaret bir bakıma bilimsel bir gerçek sayılıyor. Aslında değişiklikler ufak çaplı ve genellikle de yaşama savaşı için meydana gelmiş şeyler. Örneğin Dünyalıların kimyasal yapıları, onları çevrelerine karşı daha dirençli hale getirmiş. Radyasyona karşı daha az duyarlılar. Yanan dokuları daha çabuk kabuk bağlıyor.

— Bütün bunları biliyorum, Dr. Shekt.

— Peki, bu değişim sürecinin Dünya'da insandan başka yaratıklar için de geçerli olduğunu biliyor musunuz?

— Doğrusu söylemek gerekirse, hayır, dedi kısa bir sessizlikten sonra Arvardan. Ama siz şimdi söyledikten sonra, bu da bana kaçınılmaz gibi geldi.

— Evet, öyle. Galaktika'da hayatın var olduğu herhangi bir gezegene kıyasla, bizim canlıların çeşitliliği, daha zengindir. Biraz önce yediğimiz portakal, başka hiçbir yerde bulunmayan bir çeşittir. Bu meyvanın ihracını engelleyen de bu işte. Yabancılar bizden çekindikleri için, bu değişikliklerden de korkuyorlar. Biz de buna karşılık özelliklerimizi kıskançça kendimize saklıyoruz. Hayvanlar ve bitkiler için geçerli olan uygulama, elbette mikroskopik yaşam için de geçerli.

Bu kez Arvardan'ın içinden bir korku dalgası yükseldi.

— Yani... Bakterileri mi düşündünüz?

— İlkel yaşamın her türünü. Protozoerler, bakteriler ve bazılarının virüs dedikleri kendi kendilerine üreyen proteinler.

— Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?

— Yanılmıyorsam, şimdi bir fikir sahibi oldunuz Dr. Arvardan. Birden pek ilgilenmiş görünüyorsunuz. Dünyalı olmayanlarda, Dünyalıların ölüm taşıdıkları, onlarla ilişkide olmanın intihar sayılacağı, kısacası Dünyalılara kötü gözle bakmak gerektiği inancı yaygın...

— Biliyorum, ama batıl bir inanç bu.

— Tamamiyle değil, asıl dram da burada. Bütün halk inançları gibi, bunda da bir parçacık olsun gerçek payı var. Bir Dünyalının organizmasında, bazen Yabancıların duyarlı olabildiği, ama diğerlerinden

çok farklı bir mikroskopik parazit bulunabiliyor. Bundan sonrası, tamamen biyolojik bir olay, Dr. Arvardan.

Arkeolog ses çıkartmayınca, Shekt devam etti:

— Doğal olarak, bazan biz de yakalanıyoruz. Radyoaktif sislerden kopan yeni tür bir mikrop, gezegende salgınlara sebep oluyor. Ama Dünyalılar buna yanıt verebiliyorlar. Kuşaklar boyunca, her tür mikrop ve virüse karşı savunma önlemleri geliştirdik ve gördüğünüz gibi hayatta kalabildik. Yabancılar ise buna fırsat bulamadılar.

— Yani demek istiyorsunuz ki... diye birden kendisini çok zayıf hisseden Arvardan konuştu, yani şu anda sizinle temasta bulunmamız, sizce...

İskemlesini itti. Pola ile öpüşmelerini hatırladı.

— Hayır efendim, dedi başını sallayan Shekt. Elbette hayır. Hastalıkları yaratmıyoruz. Yalnız aracıyız. Hatta taşıyıcı bile ender oluyoruz. Ben sizin dünyanızda yaşasaydım, artık mikrop taşıyıcı olmayacaktım. Tıpkı sizler gibi. Çünkü bir yatkınlığım olmayacaktı. Burada bile katrilyon kere katrilyon mikrop arasında ancak bir teki tehlikeli çıkıyor. Sizin mikrop kapma ihtimaliniz, bu evin damını bir meteoritin delip geçmesinden bile zayıf. Elbette söz konusu tehlikeli mikropları bulup, kasıtlı olarak üretmek koşuluyla.

Yine bir sessizlik çöktü odaya, ilkinden daha uzun süren bir sessizlik. En sonunda Arvardan boğuk bir sesle sordu:

— Dünyalılar yaptılar mı bunu?

Karşısındakini paranoyaya kapılmış biri gibi görmekten vazgeçmişti artık, inanmaya hazırdı.

— Evet, ama başlangıçta bunu masum amaçlar için gerçekleştirdiler. Biyoloji bilginlerimiz, doğal olarak özellikle Dünya'daki yaşamın niteliklerini araştırıyorlardı ve son olarak da, hummanın virüsünü izole ettiler.

— Nedir o?

— Basit bir deri hastalığı. Daha doğrusu, bizim için basit. Dünyalıların çoğu çocukluklarında bu hastalığı geçirir, belirtileri de pek ciddi değildir. Biraz ateş, deride sonradan geçen kabarcıklar, eklemlerde iltihap ve bunlara

eşlik eden, rahatsız edici bir susama. Hastalık dört ile altı gün arasında geçer, hasta bağışıklık kazanır. Ben de geçirdim. Pola da. Hastalığın bir de daha şiddetli türü vardır. Bazan ortaya çıkar, Büyük bir olasılıkla virüsün biraz değişik bir türünün eseridir. Buna radyasyon humması denir.

— Radyasyon humması mı? Bunu işittimdi.

— Sahi mi? Yanlış olarak bu hastalığa, radyoaktif alanlara girildiği zaman yakalanıldığı inancı vardır.

— Aslında hastalık bu bölgelerin karşısında çok kalındığı zaman ortaya çıkar, ama bu virüsün bu ortamda daha şiddetli seyreden türüne zemin hazırlamasından kaynaklanır. Ama hastalığa sebep olan, yine virüstür, radyasyonlar değil. Hastalığın belirtileri iki saat içinde ortaya çıkar. En çok dudaklar etkilendiğinden, hasta konuşamaz, birkaç gün içinde de ölür.

— Şimdi en önemli noktaya geliyorum, Dr. Arvardan. Dünyalılar, hummaya karşı bağışıklık kazanmışlardır, ama Yabancılar, asla. Zaman zaman imparatorluk Muhafız Birliği'nden biri hastalığa yakalanır, o zaman hastalığa karşı, bir Dünyalının radyasyon hummasına yakalanması gibi tepki gösterir. Genellikle hasta, ilk on iki saat içinde ölür. Ceset, Dünyalılar tarafından yakılır. Çünkü diğer askerler cesede yaklaşırlarsa, ölüm onlar için de kaçınılmazdır.

"Size önceden de dediğim gibi, bu virüs yaklaşık on yıl önce izole edildi. Bir nüleprotein olan bu virüs, dikkati çekecek kadar çok radyoaktif karbon, kükürt ve fosfor içermek özelliğine sahiptir. Dikkati çekecek kadar diyorum, çünkü radyoaktif karbon, kükürt ve fosforun oranı, yüzde ellidir. Girdiği organizmadaki etkileri, virüsün toksinlerinden çok, bu cisimlerin yayılmasından kaynaklanıp. Gamma ışınlarına karşı ayak uydurabilmiş olan Dünyalıların virüsten hafif çapta etkilenmeleri, mantığa uygun geliyordu. Bu virüs üzerinde yapılan ilk araştırmalar, radyoaktif izotopların yoğunlaşma mekanizmasını saptamayı amaçlıyordu. Bildiğiniz gibi bu izotopları çok uzun ve ağır bir yöntemle kimyasal olarak ayırmak, imkânsızdır. Bu virüsten başka hiçbir organizma, bunu başaramamaktadır. Ancak çalışmalar zamanla amacından saptı.

"Kısa keseceğim, Dr. Arvardan. Sanırım bundan sonrasını siz de tahmin edebiliyorsunuz. Deney ancak dünya dışı kökenli hayvanlar üzerinde yapılabiliyordu, ama Yabancılar üzerinde değil. Bunların yok olduklarının

fark edilmesi de doğaldı, çünkü sayıları çok azdı. Ayrıca tasarı erkenden açıklanamazdı. Bu nedenle sinaptik amplifikatörde tedavi edilmek üzere bana bir grup bakteriyolog gönderildi. Bu sayede bunların zihnî süreçleri umulmadık biçimde geliştirildi, işte proteinlerin kimyasını ve bağışıklığı yeni bir matematik saldırıyla gerçekleştirenler onlar oldu. Böylece yalnız Yabancılara karşı etkili olan yeni bir virüs türü yaratıldı. Bugün bu virüslerden billur halinde tonlarcası depolanmış durumda.

Arvardan dehşet içindeydi. Şakaklarından ve alnından aşağı terler akıyordu.

— Eğer yanlış anlamıyorsam, diye kekeledi, Dünya bu virüsü Galaktika'ya salmak ve dev bir bakteriyolojik savaş başlatmak niyetinde...

— Ve biz bu savaşı kaybedemeyiz, siz de kazanamazsınız. Salgın başlar başlamaz, her gün milyonlarca insan ölmeye başlayacak ve hiçbir şey bunu durduramayacak. Paniğe kapılıp uzaya kaçanlar, bagajlarında virüsü taşıyacaklar, siz de insanların yaşadığı gezegenleri bütünüyle ortadan kaldırmaya teşebbüs etseniz bile, hastalık diğer yerleşme merkezlerinde yeniden ortaya çıkacak. Bu salgının ardında Dünya'nın parmağı olduğuna inanmak için de hiçbir sebep yok. Biz hastalığa yakalanmadığımız için şüphelenecek olsalar bile, salgının verdiği zarar o kadar büyük boyutlara ulaşmış olacak ki, Yabancılar'ın içine düştüğü umutsuzluk ve korku, hiç bir şeye yaramayacak.

— Hepimiz ölecek miyiz?

— Belki hayır. Yeni bakteriyoloji, iki yönde çalışıyor. Virüsün antitoksini de var ve bunu üretme imkânlarına sahibiz. Galaktika'nın çabuk teslim olması halinde, belki kullanılabilir. Ayrıca çok uzak ve ıssız bölgelerdeki bazı gezegenlerin salgından etkilenmemesi, hatta bazılarında doğal bir bağışıklığın olması bile mümkündür.

Shekt'in sesi titrek ve kısık çıkıyordu. Üzerine inme inmişe dönen Arvardan ise, sözlerinin doğruluğundan hiç şüphe etmiyordu artık.

— Bu girişim aslında Dünyaya ait değil, diye devam etti fizikçi, ama kendilerini Galaktika'nın adeta dışında bırakanlara karşı bir avuç fanatik yöneticinin kininden kaynaklanıyor.

— Onlar bu işi başlatınca, bütün Dünya da peşlerinden gitmek zorunda kalacak. Başka ne yapabilir ki? Cürmün boyutları öylesine inanılmaz

boyutlara erişecek ki, daha sonra cezalandırılmak korkusu içinde, Galaktika'nın en ücra yerlerini bile ortadan kaldırmak isteyeceklerdir.

Bununla birlikte, ben bir, Dünyalı olmaktan da önce, bir insanım. Birkaç milyon insan uğruna, trilyonlarca insanın ölmesi gerekir mi? Bütün bir Galaktika'ya yayılmış olan bir uygarlığın, ne kadar meşru olursa olsun, bir gezegenin kindarlığı uğruna yıkılması gerekir mi? Hem sonra, sanki daha mı iyi olacağız? Kudret, yine zengin dünyaların elinde olmaya devam edecek, bizim ise gerekli kaynaklarımız yok. Dünyalılar belki Trantor'da bir kuşak boyu iktidarda kalacaklar, ama onların çocukları da Trantorlu olacak ve sıraları gelince, onlar da Dünyalılara küçümseyerek bakacaklar. Ayrıca, Galaktika'nın zulmü yerine, Dünya'nın zulmünün egemen olması, insanlığa ne kazandıracak? Hayır... Hayır... insanlar için adalet ve özgürlüğü sağlayacak çok daha iyi bir şey olabilmeli...

Shekt, yüzünü ellerinin arasında sakladı, ağır ağır öne, arkaya doğru sallanmaya başladı.

Onu bir sis perdesinin ardındaymış gibi dinleyen Arvardan, mırıldandı:

— Sizin bu yaptığınız bir ihanet değil, Dr. Shekt. Ben derhal Everest'e gidiyorum. Vali, bana inanacaktır. İnanması gerek.

O bunları söylerken, telaşlı adım sesleri duyuldu ve Pola, korkudan bütün yüz hatları gerilmiş halde, kapıyı açık bırakarak içeri daldı.

— Baba... Adamlar geliyor... Bahçedeler...

Fizikçi bembeyaz oldu.

— Çabuk, Dr. Arvardan! Garajdan! (Hızla itti adamı.) Pola'yı da götürün ve benim için endişe etmeyin. Ben onları durdururum.

Ancak arkalarını döndüklerinde, sırtında yeşil bir giysi, dudaklarında sinsi bir tebessümle duran ve elindeki nöronik copu kayıtsızca sallayan bir adamla karşılaştılar. Giriş kapısı yumruklandı, merdivenler ayak sesleriyle çatırdadı.

— Kimsiniz siz? diye yeşil elbiseli adama sordu Arvardan.

— Ben mi? Ben Ekselans Yüksek Bakan'ın alçak gönüllü sekreteriyim. (İlerledi.) Adeta biraz fazla bekledim. Adeta! Bak hele! Bir de kadın var! Ne ihtiyatsızlık.

— Ben Galaktika vatandaşıyım, dedi Arvardan. Beni tutuklamanıza, hatta arama emri olmadan, yasa dışı yollardan bu eve girmenize itiraz ediyorum.

Sekreter, boş eliyle göğsüne vurdu.

— Ben bu gezegende kanun ve nizamı temsil ediyorum, kısa bir süre sonra da bütün Galaktika'da edeceğim. Schwartz dahil, hepinizi tespit ettiğimizi bilin.

— Schwartz mı? diye Shekt ve Pola hemen aynı anda bağırdılar.

— Şaşırdınız mı? Gelin, sizi onun yanına götüreyim.

Copun yıldırımdan farksız etkisi, Arvardan'ı ıstırabın kızıllığına sürüklemeden önce son gördüğü şey, yeşil elbiseli adamın yüzündeki tebessümün genişlediğiydi.

Onaltıncı Bölüm

KAMPINIZI SEÇİN

AYNI saatlerde Schwartz, "İslah Sarayı" nın yer altı odalarından birinde, rahatsız bir sıraya oturmuş, sabırsızlanıyordu.

Kısaca "Saray" diye adlandırılan yapı, kayalık bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve Yüksek Bakan'la çevresinin otoritesini temsil ediyordu. İmparatorluk otoritesine karşı çıkan suçlu Dünyalılar da buraya kapatılırdı.

Yüzyıllar boyunca, birçok Dünyalı ömürlerinden çok yaşamaya kalkıştıkları, sahte belge düzenledikleri için bu binanın duvarları arkasına atılıp, yargılanmalarını beklemişti. Konsey tarafından verilen ölüm cezaları da yine bu uğursuz görünüşlü binada infaz edilirdi.

Elbette Schwartz'ın bütün bunlardan haberi bile yoktu. Saçsız başını kaşıdı. Firar girişimi kıyameti kopartmış, sonunda burada bulmuştu kendisini.

Neyse ki oyalanmak için akıl bütünleşmesi yeteneği vardı hâlâ.

Bu da iyi miydi? Yoksa kötü mü?

Çiftlikte, aslını bilmediği ürkütücü ve garip bir yetenek niteliğindeydi. Şimdi ise, incelenmesi gereken pratik bir ilgi uygulaması halini almıştı.

Hapse atılmasını sindirmekten başka yapacak hiçbir şeyi olmadığı şu son yirmi dört saat içinde, aklını yitirebilirdi de. Aslında, gelip geçen gardiyanlarla temas kurabiliyor, bitişik koridorlarda gelip geçen muhafızlara ulaşabiliyor, sarayın uzaktaki kumandan odasına zihnî dalgalar gönderebiliyordu. Kitap karıştırır gibi kafalarının içini okuyabiliyor, kuru ceviz gibi ikiye ayırdığı beyinlerinin içinden geçenleri inceliyordu.

Bu sayede Dünya ve imparatorluk hakkında çok şeyler öğrenebilmişti. Çiftlikte geçirdiği iki ay içinde daha çok şey de öğrenebilirdi. Bütün bunlar

arasında bir ayrıntıya dönüp dolaşıp geliyordu hep: Ölüme mahkûm edilmişti.

Bu apaçık ortadaydı.

Belki bugün, belki yarın idam edeceklerdi kendisini, ama öleceği muhakkaktı.

Kaderini kabul ettikten sonra, Schwartz adeta rahatlamıştı biraz.

Kapı açılınca, dehşetle ayağa fırladı. İnsanın aklı ölüme razı olabilir, ama vahşi bir hayvandan farksız bedeni, akla karşı çıkar hep. Vakit gelmişti demek!

Hayır. Henüz değil. Schwartz'ın algıladığı bütünleşmede, ölüme yer yoktu. Gelen, bir muhafızdı. Elindeki maden çubuğu sıkı sıkı tutuyordu. Eski terzi, bunun ne olduğunu iyi biliyordu.

— Beni izleyin, dedi kuru bir sesle muhafız.

Schwartz, sahip olduğu garip gücü düşüne düşüne adamın peşinden seyirtti. Çıt çıkarmadan bu muhafızı yok edebilirdi. Adamın aklı, kendi aklının avucu içindeydi. Biraz sıkacak olsa, muhafızın işi bitikti.

Ama neye yarardı ki? Başkaları vardı. Acaba bir anda kaç düşmanını birden yok edebilirdi? Aklının kaç eli vardı acaba?

Uslu uslu muhafızın peşinden yürüyordu.

Kendisini bu kez aldıkları oda, çok genişti. İki erkekle bir kadın, ceset gibi yüksek sıralara boylu boyunca yatırılmıştı. Ancak beyinlerinin faaliyetinden ceset olmadıklarını anladı.

Felç olmuşlardı! Tanıdık bir tarafları da var mıydı acaba?

Schwartz onları tanımak için düşünecekti ki, muhafız omuzundan sarstı.

— Uzanın.

Dördüncü bir sıra daha vardı ve boştu. Schwartz denileni yaptı. Kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Muhafız, elindeki çubukla kendisine dokundu. Eski terzi kollarında ve bacaklarında bir karıncalanma hissetti. Kol ve bacaklarını hissetmez oldu. Bir hiçlik denizinde yüzen bir kafadan farksızdı artık.

Boynunu büktü.

Ve bağırdı:

— Pola! Siz Pola'sınız, değil mi? Şu şeydeki genç kız...

Kız onayladı. Bütünleşmesini iki ay önce böyle algılayamamıştı onun. İki ay önce bu yeteneğinden yoksundu.

Genç kızın yanında yatan adam da, Dr. Shekt'ti. Onun da yanında Dr. Bel Arvardan vardı... Schwartz onların adlarını kaydediyor, umutsuzluklarını sezinliyor, genç kızın beynindeki umutsuzluk ve korkuyu çok iyi anlıyordu.

Acıdığını belli edecek gibi bir hareket yaptı ama kim olduklarını anımsayınca, zayıflıklarına birden kızdı.

Üçünün de canı cehenneme!

Üç diğer tutuklu da yaklaşık bir saattir buradaydı. Kendilerini tıktıkları yer, yüzlerce tutukluyu barındırmak için hazırlanmış olmalıydı. Genişliğiyle hepsini ezsin diye. Söylenecek bir şey de yoktu. Arvardan boğazı kupkuru ve yanarak, başını bir sağa, bir sola çevirip duruyordu sinirli sinirli. Bir bunu yapmak geliyordu elinden.

Shekt'in gözleri yumuluydu. Kanı çekilmiş dudakları da sımsıkı kapalı.

— Shekt! diye hırsla fısıldadı Arvardan. Shekt, cevap verin bana!

— Ha? Ne?

— Ne yapıyorsunuz? uyuyor musunuz? Düşünmek gerek, dostum!

— Niçin? Ve neyi?

— Kim bu Joseph Schwartz?

Pola'nın boğuk ve bitkin sesi işitildi:

— Hatırlamadın mı, Bel? İlk karşılaştığımız marketi... O kadar zaman geçti ki...

Arvardan büyük çaba göstererek başını ancak beş santimetre kadar kaldırabildi. Böylece Pola'nın yüzünün bir bölümünü görebiliyordu.

— Pola! Pola! "

Genç kızın yüzünde soluk bir tebessüm belirdi.

— Sonunda oyunu biz kazanacağız, Pola. Göreceksiniz...

Ama genç kız çenesiyle olumsuz bir işaret yaptı ve boynunun kaslan kopacak hale gelen Arvardan'ın başı yeniden düştü.

— Shekt! diye seslendi yeniden. Beni dinleyin. Bu Schwartz'ı nasıl tanıdınız? Hastalarınızdan biri mi?

— Sinaptik amplifikatör için gönüllü olarak başvurmuştu.

— Tedavi ettiniz mi onu da?

— Evet.

Arvardan bu yanıt üzerine biraz düşündü.

— Niçin sizi görmeye gelmişti?

— Bilmem.

— Ama... Belki de bir imparatorluk ajanıdır.

(Schwartz, Arvardan'ın düşüncelerini aynen izleyebiliyordu. İçin için gülümsedi, ama ses etmedi. Susmaya da kararlıydı.)

Fizikçi başını kıpırdattı.

— İmparatorluk ajanı mı? Büyük rahibin sekreteri öyle dedi diye söylüyorsunuz bunu. Ama saçma. Zaten neyi değiştirir ki bu? O da bizim kadar âciz durumda. Dinleyin beni Arvardan. Onlara bir masal anlatırsak, zaman kazanabiliriz. Kim bilebilir bu zaman zarfında da...

Arvardan boğazını yırtacak gibi olan bir kahkaha attı.

— Bu zaman zarfında da canımızı mı kurtarırız demek istiyorsunuz? Bu arada Galaktika ölecek, uygarlık yok olacak ha? Ben ölümü tercih ederim.

— Pola'yı düşünüyorum.

— Ben de. Öyleyse ona sorun! Pola, pes edip, yaşamaya mı bakalım dersin?

— Ben kendi kampımı seçtim, diye cevap verdi genç kız, kesin bir sesle. Ölmek istemiyorum, ama benim kampımdan olanlar ölürse, ben de ölümü yeğlerim.

Arvardan birden içinde bir zafer duygusu hissetti. Onu Siriyus'a götürdüğü zaman, belki vatandaşları kendisini "Dünyalı Kadın" diye küçümseyeceklerdi, ama Pola onlara eşitti ve buna cüret edenin bir yumrukta dişlerini...

Sonra onu Siriyus'a götürmesi ihtimalinin çok az olduğunu düşündü. Onu ya da bir başkasını. Siriyus herhalde Galaktika haritasından silinecekti.

Bunu daha fazla düşünmemek için bir ulur gibi bağırdı:

— Hey, siz! Neydi adınız?.. Schwartz!

Çağrılan adam bir an başını kaldırıp göz ucuyla baktı, ama ağzını açmadı.

— Kimsiniz siz? diye devam etti Arvardan. Nasıl karıştınız bütün bu işlere? Sizin rolünüz ne?

Bu soru karşısında Schwartz birden kaderinin adaletsizliği altında ezilir gibi oldu. Geçmişinin masumiyetiyle bugünün dayanıksız dehşeti arasındaki zıtlık, adeta birden infilak etti ve öfkeyle yanıtladı soruyu:

— Ben mi? Ben mi nasıl karıştım bu işe? Anlatayım size. Ben eskiden sıradan bir adamdım. Namuslu ve çalışkan bir terzi. Kimseye kötülük etmez, kimsenin canını sıkmaz, yalnız ailemle ilgilenirdim. Sonra ortada hiçbir sebep yokken, buraya çıkageldim.

— Chica'ya mı? diye güçlükle izleyen Arvardan sordu.

— Hayır, hayır! Chica'ya değil. Şu deli dünyadan söz ediyorum. ister inanın, ister inanmayın, umurumda bile değil. Benim dünyam geçmişteydi. Toprağı, türlü besinleri vardı ve iki milyar insan yaşıyordu üstünde. Ve insanların yaşadığı tek dünyaydı.

Bu inanılmaz açıklama karşısında afallayan Arvardan, Shekt'e döndü.

— Bu adamın anlattıklarından bir şey çıkartabiliyor musunuz?

— Siz onda sekiz santimetre uzunluğunda bir bağırsak apandisiti olduğunu biliyor musunuz? diye adeta hayranlıkla sordu yaşlı bilgin. Hatırlıyor musun Pola? Bir de yirmi yaş dişi vardı. Yüzü de sakallıydı.

— Evet! diye meydan okurcasına bağırdı Schwartz. Size bir kuyruğum da olduğunu gösteremediğim için pişmanım. Ben, maziden geldim. Zamanı aştım. Ama nedenini, niçinini bilemiyorum. Şimdi beni artık rahat bırakın.

(Ama hemen ardından ekledi:) Biraz sonra bizi almaya gelecekler. Bu bizi bekletişleri var ya, bizi yıkmak için hep.

— Nereden biliyorsunuz? diye kurcaladı Arvardan. Kim dedi size?

Schwartz cevap vermeyince de, üstelemedi:

— Sekreter mi Şu güdük, basık burunlu adam mı?

Schwartz'ın akıl yoluyla ilişki kurduğu kişilerin fizik yapılarını bilmesi imkânsızdı, ama sekreter sözcüğü... Güçlü biriyle kısa, ama yeğin bir ilişki kurmuştu ve onun sekreter görevi yüklendiğini biliyordu.

— Balkis mi? diye merakla sordu.

— Ne?

Ama Shekt, Arvardan'ı durdurdu.

— Sekreter'in adı bu?

— Ya? Ne dedi size?

— Bana bir şey demedi, diye kestirip attı Schwartz. Hepimiz öleceğiz ve kurtuluş yok bundan.

— Bu herif deli, öyle mi? diye alçak sesle sordu arkeolog.

— Bilmem ki... Kafatası kemiği eklemleri ilkeldi... Çok ilkel.

Arvardan yine şaşırdı:

— Yani, şey mi demek istiyorsunuz?.. Ama imkânsız bir şey bu!

— Hep aklıma geldiydi bu.

Shekt bilimsel bir araştırma yürütüyormuş gibi normal bir ses tonuyla konuşmuştu.

— Zaman ekseni üzerinde maddenin yerini değiştirmek için gerekli olan enerji miktarı ölçülmüş ve elde edilen değerin sonsuzdan yüksek olduğu saptanarak, böyle bir tasarının ütopya sayılması gerektiği sonucuna varılmıştı. Ama araştırmacılar, tıpkı "jeolojik faylar" a benzeyen "zaman fayları" olabileceği varsayımını ortaya atmışlardır. Bir kere tanıkların önünde adeta yok olan uzay gemileri var. Çok eski bir çağda, bir gün evine girip, bir daha buradan asla çıkmayan Hor Devallow olayı var. Adam içerde yoktu... Bir de geçen yüzyılda galaktrografı kitaplarının bahsettiği kaybolan

gezegen olayı var ki, yerini bulmak için üç sefer düzenlendiği halde, hiçbir izine rastlanmamış... Bir daha da görülmemiş.

Zaten nükleer kimyanın aldığı bazı yönler, enerji-kitle arasındaki ilişkinin muhafazası yasasını yalanlar gibi. Bu anormallik, kitlenin zaman ekseni üzerinde bir takım kayıplara uğramasıyla açıklanmak istenmiştir. Örneğin hafif bir gamma ışınlamasının etkisiyle çok küçük miktarlar halinde birleşen uranyum çekirdekleri, bir titreşim sistemi yaratmaktadır... Birleşme bakır ve baryumla olmaktadır...

— Baba, rica ederim! Bu bir şeye yaramıyor ki!

Fakat Arvardan genç kızın sözünü kesiverdi:

— Durun. Bırakın biraz düşüneyim. Bu olayda en serinkanlı düşünebilecek benim. Schwartz, size birkaç soru sormak istiyorum.

Schwartz, adama baktı.

— Samanyolunda, sizinkinden başka dünya yok muydu?

— Hayır, yoktu, diye aksi bir cevap verdi terzi.

— Ama elinizde delil, kanıt yoktu ki. Uzay seyahatleri bulunmadığından, doğrulayamazdınız bunu. Belki de insanların

yaşadığı başka gezegenler vardı.

— Ben nereden bileyim?

— Doğru. Yazık. Ya atom enerjisi?

— Bir atom bombamız vardı. Uranyumlu. Sonra plütonyumlusunu yaptık. Sanırım bu dünyayı radyoaktif hale getiren de bu oldu. Sanırım sonra yeniden bir savaş çıktı... Benim gidişimden sonra... Atom bombalarıyla bombardımanlar yapıldı.

Schwartz yeniden Chicago'da, eski evrenindeydi. Bomba çağındaki önceki dünyada. Ve üzülüyordu. Kendisi için değil de, şu harika dünya hesabına...

— Elbette, bir lisanınız da vardı, ha?

— Birçok lisan vardı.

— Siz hangisini konuşuyordunuz?

— İngilizce. Ama ben bu dili öğrendiğimde, yetişkin olmuştum.

— İngilizce bir şeyler söylesenize.

Schwartz iki aydan beri tek İngilizce laf etmemişti. Bu nedenle içtenlikle konuştu:

— Yuvama dönüp, çağdaşlarımı bulmak istiyorum.

— Kendisini tedavi ettiğiniz zaman, bu dili mi kullanıyordu, Dr. Shekt?

— Bunu onaylamam mümkün değil, dedi iyice şaşkına dönen fizikçi. Vurgular böylesine garipti ama. Ama aynı dil olup olmadığım nasıl bilebilirim?

— Ziyanı yok. Sizin dilde nasıl "anne" dersiniz, Schwartz?

Schwartz, söyledi.

— Hımmm... Peki, "kardeş... baba... bir..." Rakamlar yani: "İki... Üç... Ev... Erkek... Kadın..."?

Bu sorgu-sual bir hayli sürdü ve sonunda Arvardan soluk almak için durduğunda, büyük bir şaşkınlık içinde olduğunu açıkça belli etti.

— Doktor Shekt, bu adam ya bir dahi, ya da ben akla hayale gelebilecek kâbusların en büyüğünü görüyorum. Konuştuğu dil, Siriyus, Arkturus, Alfa Centaure yörelerinde elli bin yıllık yazıtlarda kullanılan dilin hemen aynı.

Bu dili konuşabiliyor! Bu yazılar bir kuşak önce çözülebildi. Benden başka da bütün Galaktika'da bu yazıları okuyabilenlerin sayısı onu aşmaz.

— Emin misiniz ?

— Arkeoloğum ben! Bunu bilmek, mesleğim benim.

Bir anda, Schwartz'ın çevresindeki ölüm zırhı çatladı.

İlk defa kaybettiği kişiliğini buluyordu. Sırrı çözülmüştü. O maziye ait bir adamdı ve diğerleri de bunu, kabul ediyordu. Bu, aklının başında olduğunu, zihnini kemiren şüpheyi yıktığını kanıtlıyordu. Bundan dolayı da mutluydu.

— Bu adam bana çok lazım, diye bilim ateşiyle tutuşan Arvardan atıldı. Bunun bir arkeolog için ne anlam ifade ettiğini düşünebiliyor musunuz? Maziden gelen bir insan, Shekt! Uzay aşkına dinleyin! Şimdi bir pazarlık

yapma imkânımız doğdu. Bu adam, Dünyalıların iddiasının canlı kanıtı! Dünyalılar, bu adam sayesinde artık...

Schwartz, sinirli bir sesle sözünü kesti:

— Ne düşündüğünüzü biliyorum. Dünya benim sayemde uygarlığın beşiği olduğunu kanıtlasın ve size minnettar kalsın. Müsaadenizle sizi üzeceğim. Bu fikir, benim de aklıma geldi, hayatımı kurtarmak için aynı pazarlığı yapmaya ben de hazırdım. Ama bana inanmazlar ki... Size de tabii...

— Elimizde kesin kanıt var.

— Dinlemezler. Niçin? Çünkü onlar mazi hakkında hiç değişmeyen bazı fikirlere sahipler. Bunlarda yapılacak en küçük bir değişiklik bile, onlarca kutsala hakaret sayılır. Hatta bu gerçek bile olsa. Onlar gerçekleri değil geleneklerinin sürdürülmesini istiyorlar.

— Galiba haklı adam, dedi Pola.

Arvardan dişlerini gıcırdattı.

— Yine de deneyebiliriz.

— Başaramayacağız, diye ısrar etti Schwartz.

— Nereden biliyorsunuz?

— Biliyorum işte!

Bunu öylesine inançlı bir biçimde söylemişti ki, Arvardan ses çıkartamadı. Şimdi de Shekt, bakışlarında garip bir parıltıyla adamı süzüyordu.

— Sinaptik amplifikatörden geçmeniz, sıkıcı sonuçlar doğurdu mu? diye sordu, yavaşça.

Schwartz, sinaptik amplifikatörün ne olduğunu bilmiyordu, ama ne sorulduğunu anlamıştı. Beynine bir ameliyat uygulamışlardı. Neler öğreniyordu şimdi.

— Can sıkıcı bir sonucu olmadı, dedi.

— Ama lisanımızı çabuk kavradınız. Çok iyi konuşuyorsunuz. Bu sizi şaşırtmıyor mu?

— Hafızam her zaman iyiydi, diye kuru bir cevap verdi Schwartz.

— Tedaviden sonra bir fark hissettiniz mi?

— Hayır.

Shekt'in bakışları sertleşti.

— Niçin yalan söylüyorsunuz? Ne düşündüğümü bildiğinizden eminim.

— Yani insanların çevremde neler düşündüklerini okuyor muyum diyorsunuz? diyerek sırıttı Schwartz. Eee... Ne olmuş?

Fakat Shekt, soluk ve ümitsiz yüzünü Arvardan'a çevirdi:

— Düşünceleri zaptediyor, Arvardan. Onunla çok büyük işler başarabilirim. Ve böyle eli kolu bağlı kalmak...

— Na... Nasıl yani? diye şaşkınlıkla kekeledi arkeolog.

— Sahi mi? diye ani bir ilgiyle sordu Pola.

Schwartz başıyla onayladı. Genç kız kendisiyle ilgilenmişti ve şimdi onu da öldüreceklerdi. Oysa o da bir haindi.

Shekt aldı sözü:

— Arvardan, size bahsettiğim şu bakteriyoloğu hatırladınız mı?.. Hani tedavi edildikten sonra öleni? Zihnî çöküntü belirtilerinin ilki, başkalarının düşüncelerini okumak olduğunu söylemişti. Ve başarıyordu bunu. Bunu ölümünden önce saptamış ve sır diye saklamıştım. Kimseye söylememiştim. Fakat bu mümkün Arvardan, pekâlâ mümkün. Beyin hücrelerinin direnci düşünce, beyin başkalarının düşüncelerinin mikro-akımlarını zaptedebilir.

Bunları yeniden benzer titreşimlere dönüştürebilir. Klasik kayıt işleminin prensibi de budur. İşte o zaman kelimenin tam anlamıyla bir telepati işlemi olur bu.

Arvardan, düşmanca bir sessizliğe gömülen Schwartz'a çevirdi başını.

— Öyleyse bundan bir yarar sağlayabiliriz, Dr. Shekt. (Çılgınca bir hızla, mümkün olanı ve olmayanı aklından geçiriyordu.) Bir çıkar yol olmalı... Olması gerek. Bizim ve Galaktika için.

Fakat Schwartz, büyük bir gürültüyle kaydettiği akıl bütünleşmesi karşısında kayıtsız, kılını kıpırdatmadan duruyordu.

— Onların düşüncelerimi okuyabileceğimi ve bundan nasıl yararlanabileceğinizi düşünüyorsunuz, değil mi? Daha iyisini de yapabilirim. Örneğin, şunu...

Çok ani ve hafif bir şoktu, ama acısı Arvardan'ı acıyla bağırttı.

— Ben yaptım. Tekrarlayayım mı?

— Aynı şeyi muhafızlara da yapabilir misiniz? diye boğuk bir sesle sordu arkeolog. Sekreterine? Neden sizi tutuklamalarına izin verdiniz? Artık sorun kalmadı, Shekt. Beni dinleyin, Schwartz!

— Hayır, asıl siz beni dinleyeceksiniz. Neden kaçmaya çalışacağım ben? Nereye gideceğim? Ben hep bu ölü dünyada kalacağım. Ben evime dönmek istiyorum, ama imkânsız bu. Ben kendi dünyamı, çağdaşlarımı istiyorum, ama kavuşamıyorum onlara. Ölmek istiyorum ben...

— Fakat söz konusu olan bütün Galaktika, Schwartz. Yalnız kendinizi düşünemezsiniz.

— Sahi mi? Niçin? Sizin Galaktika'nız için ben ne diye üzüleyim? Dilerim çürüyüp çatlar Galaktika'nız! Dünya'nın ne tasarladığını biliyorum ve memnunum bundan. Şu genç hanım biraz önce kampını seçtiğini söylüyordu. Pekâlâ, ben de seçtim öyleyse. Benim kampım da, Dünya!

— Ne yani?

— Elbette! Ben bir Dünyalıyım!

Onyedinci Bölüm

KAMP DEĞİŞTİRİN

ARVARDAN'ın bilinçsizce yere serilip, kurbanlık gibi yatar vaziyette kendisine gelmesinin üzerinden bir saat geçmişti. Ve hiçbir şey olmamıştı bu sürede. Şu sonuçsuz konuşmadan başka.

Bekleyiş içindeydiler. Her ne bahasına olursa olsun, sessizliği bozmak gerekiyordu.

— Sanınm her tarafta casus ışınlar var, dedi Arvardan. Bu kadar konuşmasaydık keşke.

— Yok, diye kayıtsız bir sesle yanıtladı Schwartz. Kimse dinlemiyor bizi.

Arkeolog hemen dudağının ucuna gelen "Nereden biliyorsunuz?" sorusunu zor tuttu.

Böyle bir güce sahip olduğunu bilmek! Ama bundan kendisi değil, maziden gelmiş ve Dünyalı olduğunu söyleyen biri yararlanıyordu ve de ölmek istiyordu bu adam!

Arvardan'ın görüş alanı, tavanın ancak bir parçasını kapsıyordu. Başını bir yana çevirince, Shekt'in köşeli yüzünü, öbür yana çevirince de Pola'nın solgun ve perişan simasını görüyordu.

Bazen içi yanar gibi oluyordu: Kendisi İmparatorluğun bir vatandaşıydı. Galaktika vatandaşıydı! Dünyalılar tarafından bu duruma düşürülmek, çok canını sıkıyordu.

Kendisini Pola'nm yanına koyabilirlerdi... Yok, böylesi daha iyiydi. Hiç heyecan uyandıracak bir görünüşü yoktu.

— Bel?

Titrek bir sesle söylenen adı, kulaklarına pek tatlı geldi, tam ölümle pençeleşirken.

— Efendim, Pola?

— Daha uzun zaman gecikeceklerini düşünüyor musunuz?

— Belki gecikmeyeceklerdir, sevgilim... Ne yazık! Boşuna iki ay kaybettik, değil mi?

— Benim yüzümden, diye fısıldadı. Hiç olmazsa şu son dakikaları kendimize ayırabilseydik... O kadar... Gereksiz ki...

Arvardan cevap veremedi. Aklı, iyi yağlanmış bir tekerlek gibi hızla dönüp duruyordu. Hayal kurma gücünün esiri mi olmuştu, yoksa üzerinde serili yattığı plastiğin temasını hissediyor muydu? Bu felç hali, ne kadar sürecekti?

Schwartz'i kendilerine yardım etmesi için mutlaka ikna etmeliydi. Düşüncelerini saklamaya çalışarak ve bunu boşuna olduğunu bile bile, seslendi:

— Schwartz...

Schwartz da kendisi gibi aynı güçsüzlük içindeyse, çektiği herhalde çok daha nazik bir ıstıraptı: Çünkü o bir akılda, dört akıl demekti. O da kavga vermeliydi. Başkalarının ıstırabını anlayabilmesi için kavga vermesine gerek var mıydı acaba? O kendi hayatını yaşamak, kendisi için ölmek istiyordu.

Arvardan adını seslenir seslenmez, Schwartz kendilerini kurtarmasını isteyeceklerini bildi. Niçin kurtaracaktı? Neden?

— Schwartz, diye ısrarla yineledi arkeolog, Schwartz! Pekâlâ yaşayan bir kahraman olabilirsin. Burada ölmene hiç gerek yok. Bu adamlara değmez!

Ancak Schwartz'ın kararsız aklı, delicesine gençlik anılarına sarılıyordu. Geçmişin garip çalkantıları, şimdiki zamanla karışıyordu. Sonunda içinde ani bir öfke patlaması oldu. Fakat sakin ve ölçülü bir sesle cevap verdi:

— Evet, bir kahraman kalıbı içinde yaşayabilirim... Ya da bir hainin. Belirttiğiniz gibi, bu adamlar beni öldürmek istiyorlar. Onlara insan diye sesleniyorsunuz, ama bu dudaklarınızın ucunda böyle. İçinizden, anlayamadığım sıfatlar yakıştırıyorsunuz onlara. Kötü sıfatlar. Onları aşağılık görüyorsunuz, çünkü Dünyalı olduklarını biliyorsunuz. ..

— Yalan bu! diye öfkeyle cevap verdi Arvardan.

— Hayır, yalan değil. Burada herkes biliyor bunu. Beni öldürmek istiyorlar, doğru, çünkü benim sizlerle birlik olduğumu sanıyorlar: Öyleyse beni karıştırmadan kendinizi savunmaya bakın. Sinekten daha çok değer vermediğiniz onlardan birine yalvarıp yardım istemeyin.

— Aptalca konuşuyorsunuz, dedi hayretle Arvardan. Niçin siz acı çektiniz mi? Geniş ve bağımsız bir gezegene ait olduğunuzu söylüyorsunuz. Siz, Dünya hayatın tek var olduğu yer iken bir Dünyalıydınız. Ama bugün siz de bizlerdensiniz, efendilerden yanasınız. Neden mazinin bu zavallı artıklarından yana çıkıyorsunuz? Bu gezegen, sizin anılarınızda yaşayan gezegen değil. İnanın, benim dünyam, sizin eski dünyanıza bundan daha çok benziyor.

Schwartz bastı kahkahayı.

— Demek ben de efendilerdenim, öyle mi? Bu konuda ısrar etmeyeceğim, boşuna olur. Ama sizi ele alalım örneğin. Siz Galaktika'nın bize gönderdiği kusursuz bir eşantiyonsunuz. Hoşgörü sahibisiniz, mangal gibi yüreğiniz var ve kendinize karşı da hayranlık duyuyorsunuz, çünkü Dr. Shekt'e eşit muamele ediyorsunuz. Ama yine de onun karşısında pek rahat değilsiniz. Ne lisanını, ne de görünüşünü takdir ediyorsunuz. Sizin lehinize Dünyaya ihanet ettiği halde, ona karşı bir sempati duymuyorsunuz... Evet, geçenlerde Dünyalı bir genç kızı öptünüz ve bundan dolayı da kendinizle pek iftihar etmiyorsunuz. Zaaf kabul ediyorsunuz davranışınızı. Utanıyorsunuz...

— Yıldızlar üzerine yemin ederim ki, ben... Ona inanmayın, Pola! diye umutsuzca bağırdı Arvardan. Dinlemeyin onu.

— İnkâr etmeyin ve bunun için de üzülmeyin, diye cevap verdi Pola. Sizin yüzeyinizde gördüğü şey, aslında sizin çocukluğunuzdan kaynaklanıyor. Bende de aynı şeyi görebilir. Bizim aklımız kadar, kendi aklını da eşeleyebilseydi, aynı şeyleri kendisinde keşfedebilirdi.

Schwartz kızardığım hissetti.

Pola doğrudan doğruya ona seslenerek, aynı serin kanlı tonla devam etti konuşmaya:

— İnsan aklını keşfettiğinize göre, benimkini de araştırın Schwartz. Söyleyin bana, ihanete niyetli miyim ben? Babamı sınayın. Galaktika'yı yok etmeye hazırlanan çılgınlarla işbirliğine razı olsaydı, Altmış Yaş Yasası'nın

dışında bırakılmayacak mıydı, söyleyin. Ne kazandı onlara ihanet ederek? Bir daha bakın ve içimizden hangisinin Dünyaya ve Dünyalılara zarar vermek niyetinde olduğunu söyleyin.

— Balkis'in düşüncesini yarı yarıya gördüğünüzü, okuduğunuzu söylediniz. İçinden neler geçirdiğini okuyacak zaman bulup bulamadığınızı bilmiyorum, ama yine gelince, ki o zaman çok geç olacak, düşünceleri hele şöyle bir ince eleyip, sık dokuyun bakalım. O zaman deli olduğunu keşfedeceksiniz. Ve öleceksiniz!

Schwartz cevap vermedi ve Arvardan telaşla patladı:

— Haydi bakalım, öyle olsun! Benim düşüncelerimi okuyun. Dilediğiniz kadar derine inin. Ben Baronn'da, Siriyus bölgesinde dünyaya geldim. Öğrenim yıllarımı dünya düşmanlığının beslendiği bir çevrede geçirdim. Aptalca kin ve düşmanlıklar, bilinçaltıma yerleşti. Ama iyi bakın ve yetişkin olduktan sonra içimdeki fanatik düşüncelerle savaşıp savaşmadığımı da söyleyin. Başkalarıyla değil, kendimle savaştım. Olanca gücümle.

— Siz bizim tarihimizi bilmiyorsunuz, Schwartz. İnsanoğlunun Galaktika'ya yayıldığı binlerce, on binlerce yıldan haberiniz bile yok. Savaş ve umutsuzluk yılları. İmparatorluğun ilk yüzyıllarından haberiniz bile yok: Diktatörlükler, yerlerini ancak kaosa bırakıyordu. Galaktika hükümeti ancak iki yüzyıldan beri bütün gezegenleri temsil eder hale gelebildi. Onun yönetiminde İmparatorluğu oluşturan gezegenler ekonomik, kültürel özerkliklerine kavuştular, egemenliklerini ilân ettiler, birlikte çalışmayı öğrendiler.

— İnsanlık tarihinde bugünkü gibi insanlar hiçbir zaman savaş belâsından ve sefaletten böylesine yakalarını kurtaramamışlardı. Galaktika ekonomisi akıllıca düzenlendi.

Gelecek hakkındaki tahminler, hiç böylesine parlak olmadı. Her şeye sıfırdan başlamak üzere, bütün bunların yıkılmasına göz yumacak mısınız? Hem hangi temellere dayalı olarak? Sağlıksız bir kin ve kuşkunun egemen olduğu bir diktatörlüğün yönetiminde.

— Dünya'nın burukluğu meşru ve Dünyaya verilen zarar, bir gün mutlaka düzeltilecek, ancak yeter ki Galaktika yaşasın. Ama bu insanların

yapmak istedikleri şey, bir çözüm değil. Niyetlerinin ne olduğunu biliyor musunuz? .

Schwartz'ın yetenekleri Arvardan'da olsaydı, o anda adamın aklından geçen savaşın ne müthiş bir şey olduğunu çok iyi anlayabilirdi. Yine de bir ara vermek gerektiğini içgüdüsüyle anladı.

Schwartz şaşalamıştı. Ölüme mahkûm bütün bu dünyalar... Korkunç bir felaketin pençesinde çürüyüp yok olacak hayatlar... Hem kendisi Dünyalı mıydı? Gençliğinde, Avrupa'yı terk edip, Amerika'ya göç etmişti. Ama yine aynı insan olarak kalmamış mıydı? Bütün Galaktika, kendinin sayılmaz mıydı? Galaktika insanları, bütün Galaktikalılar, kendi torunları, kardeşlerinin torunları değil miydi?

— Anlaştık, dedi ciddiyetle. Sizlerle beraberim. Nasıl yardım edebilirim size?

— Ne kadar mesafeye kadar düşünceleri zaptedebiliyorsunuz? diye kısık sesle sordu. Schwartz'ın yeniden fikir değiştirmesinden korkarcasına, Arvardan.

— Bilmiyorum. Sokağa kadar inebiliyorum, ama ne kadar uzak olursa, kayıt o kadar netleşiyor.

— Elbette. Peki ya sekreter? Onun aklını okumanız mümkün mü?

— Bilemem.

Bitmek bilmeyen birkaç dakika geçti.

— Düşünceleriniz beni rahatsız ediyor. Yüzüme bakmayın. Başka şey düşünün.

Yeni bir sessizlik oldu. Derken Schwartz konuştu:

— Hayır... Olmuyor... Beceremiyorum...

— Kahretsin! diye öfkeyle bağırdı birden Arvardan. Biraz kıpırdanmaya başladım. Ayağımı oynatıyorum... Uff! (Her hareketi, büyük acı veriyordu.) Demin canımı acıtmanızdan daha büyük bir ıstırap.

— Ben böyle bir adam öldürdüm.

— Sahi mi? Peki, nasıl becerdiniz bunu?

— Bilmem... Kendi kendine oluverdi işte. Şeydi... Yani...

İzah edilmeyecek bir şeyi sözcüklerle açıklamaya kalkışmak, gülünç denecek bir durumdu.

— Bir seferinde birden çok düşmana birden saldırabilir misiniz?

— Hiç denemedim, ama sanmıyorum. Çünkü iki düşünceyi bir arada okuyamıyorum.

Pola, sözlerini keşti:

— Ondan sekreteri öldürmesini isteme Bel, bu bir işe yaramaz.

— Niçin?

— Buradan nasıl çıkacağız? Onu yalnız kıstırsak ve öldürsek bile, bizi dışarda bekleyen yüzlercesiyle karşılaşacağız, anlamıyor musunuz?

Fakat Schwartz çatlak bir sesle konuştu:

— Yakaladım onu!

— Kimi? diye hep bir ağızdan sordular.

Shekt bile deli gibi ona bakıyordu.

— Sekreteri. Akıl bütünleşmesini tanır gibi oldum.

— Bırakma sakın!

Arvardan o kadar heyecanlanmıştı ki, yuvarlandı, yuvarlanıp yere düştü. Boşuna felçli ayaklarının üzerine doğrulup kalkmayı denedi.

— Yaralandınız! diye bağırdı Pola.

Dirseğinin üzerinde doğrulduğunda, o da eklemlerinin hareket ettiğini gördü.

— Hayır, bir şeyim yok! İyi yokla, Schwartz. Ne kadar bilgi toplayabilirsen topla.

Schwartz öylesine derinden dinliyordu ki, uğuldayan başı ağrımaya başladı. Eskiden, yalnız beynine ulaşanlara kulak verirdi. Şimdi ise arıyor, arıyordu...

Düşünceler, beynine akın etmeye başlamıştı.

— Zafer! Sonuçtan çok emn... Uzay füzeleriyle ilgili bir şeyler... Fırlattı. Hayır, fırlatmadı... Bu başka bir şey. Ama fırlatacak.

— Bunlar virüsleri barındıran otomatik yönetimli füzeler, Arvardan, diye inledi Shekt. Çeşitli gezegenlere yöneltilmiş.

— Peki, ama nerede üstlenmişler Schwartz? diye ısrar etti Arvardan. Arasana!

— Bir uzay gemisi var... Pek... algılayamıyorum. Beş nokta... Bir yıldız... Bir ad. Belki de Sloo...

— Tamam, o! diye bağırdı Shekt. Tam buldun! Senloo tapınağı. Buranın her yanı radyoaktif ceplerle kuşatılmıştır, Eskiler'den başka kimseler girmeye cesaret edemez. İki nehrin döküldüğü bir yerde mi, Schwartz?

— Şey, pek... Evet! Evet!

— Ne zaman? Füzeler ne zaman ateşlenecek?

— Gününü fark edemiyorum, ama yakında... Çok yakında... Bu düşünce beyninde adeta patlayacak gibi... Çok yakın bir zamanda.

O kadar yeğin düşünüyordu ki, adeta kendi beyninin patlayacağını sandı.

Ağzı kuruyan Arvardan dört ayak üzerine gelmeyi başarmıştı. Hem de kol ve bacakları pek kendine itaat etmediği halde.

— Geliyor mu?

— Evet, kapının ardında.

Kapı açılırken, Schwartz da sustu.

— Dr. Arvardan, acaba yerinize geçseniz, daha iyi olmaz mı?

Balkis'in soğuk alaycı sesi, zafer heyecanıyla titriyordu. Arvardan yüzüne baktı adamın, ama konuşmadı. Cevap verecek bir şey yoktu ki. Istırapla büzülen kasları çöktü ve yere yığıldı. Hırlayarak nefes alıp, beklemeye başladı. Gücü yerine gelse bir hamlede sıçrayıp, karşısındakinin silâhlarını kapabilirdi...

Bu sefer sekreterin giysisinin kemerinden aşağı bir nöronik cop değil, insanı göz açıp kapayıncaya kadar geçecek bir zamanda atomcuklara bölecek bir tahrip silâhı sarkıyordu.

Sekreter, esirleri memnun bir ifadeyle süzdü. Kız önemli değildi, ama diğerleri büyük balıktı. Hain bir Dünyalı, İmparatorluk ajanı ve iki aydan beri gözlenen esrarlı bir kişi. Hepsi bu kadar mıydı?

Elbette bir de Enniyus'la İmparatorluk vardı. Bu casusların ve hainlerin elleri, kolları bağlanmıştı, ama asıl beyin duruyordu ve ilerde başka dallar salabilirdi yine.

Sekreter, alabildiğine rahat, ani silah çekmek gibi bir durum hiç çıkmayacakmış gibi, elleri arkasında, serinkanlı bir sesle konuştu:

— Şimdi artık her şeyin aydınlığa kavuşması gerekiyor. Dünya ile İmparatorluk arasında savaş hâli var. Bu ilân edilmiş bir savaş değil, ama yine de savaş işte. Sizler, esirlerimizsiniz ve şartlara uygun muamele göreceksiniz. Casusların ve hainlerin cezasının ölüm olduğunu hatırlatmak gereksiz.

— Ancak meşru ve ilân edilmiş bir savaş hâlinde, diye öfkeyle hırladı Arvardan.

— Meşru savaş mı? diye küçümseyici bir edayla devam etti Balkis. Nedir o meşru savaş? Biz bunu nazikçe ifade etmiş olsak da, olmasak da, Dünya Galaktika ile devamlı savaş halindeydi zaten.

Balkis sinsi sinsi gülümseyerek telaşsızca Arvardan'a yaklaştı, elini bastırmadan arkeoloğun göğsüne koydu ve itti.

Istıraplı kasları hareket etmesine fırsat vermediğinden sümüklüböcek kadar ağır hareket edebilen Arvardan, yığılıverdi birden. Boğuk bir hırıltı çıktı Pola'nın boğazından. Kasları ve kemikleri kendisine isyan ettiği halde, serildiği yerden aşağı inanılmaz bir yavaşlıkla kaydı.

Balkis, genç kızın Arvardan'a doğru sürüklenmesine karışmadı.

— Ne müthiş bir âşık! Güzel sevgili ve güçlü Yabancı! Koş sevgilinin yanma, hain kız! Niçin bekliyorsun? Kahramanını kollarının arasına alıp bağrına bas! Damarlarında dolaşan milyonlarca dünyalının kanından çıkan ter kokusunu içine sindir ve unut. İyi bak gururlu ve yiğit kahramanına! Ona toprağın tozunu yalatmak için, bir Dünyalının darbesi yetti!

Arvardan'ın önünde diz çöken Pola, saçlarını okşuyor, kan ya da bir kafatası kemiği kırığıyla karşılaşmak korkusuyla ürperiyordu. Yabancı'nın gözleri yavaşça açıldı ve dudaklarıyla sessiz bir cümle mırıldandı:

— Bir şeyim yok.

— Felçli bir adama saldırıp, zafer çığlıkları atan biri, korkağın tekidir. İnan bana sevgilim, bu hamurdan yoğrulmuş Dünyalıların sayısı çok değil.

— Biliyorum, yoksa siz de Dünyalı olmazdınız.

Balkis birden kasıldı.

— Dediğim gibi, sizin hayatlarınız kaymış. Ama yine de kurtarabilirsiniz. Ne pahasına kurtarabileceğinizi öğrenmek ilgilendirir mi sizleri?

— Bizim yerimizde siz olsaydınız, cankurtaran simidi gibi sarılırdınız buna, diye gururla cevap verdi Pola. Hiç şüphem yok.

— Pola, hişt! diye fısıldadı Arvardan. Hâlâ doğru dürüst soluk alamıyordu.

— Bak hele! Demek kendinizi satmaya hazırsınız! Yani benim gibi, aşağılık Bir Dünyalı gibi, ha?

— Siz ne olduğunuzu benden daha iyi bilirsiniz. Dedik ya, ben kendimi satmıyorum, satın alıyorum hayatımı.

— Satılmayı reddediyorum ben, diye itiraz etti genç kız.

— Ah, ne dokunaklı manzara! diye alay etti sekreter. Kadınlarımızın önünde iki büklüm oluyor, kendini feda eden soylu ruh rolü kesme fırsatı buluyor hâlâ!

— Nedir önerileriniz?

— Söyleyeyim. Bir takım haber sızmaları olduğu belli. Dr. Shekt'in planlarımızdan nasıl haberdar olduğunu tahmin etmek de güç değil. Fakat imparatorluğa nasıl haber verildi? İşte bu şaşılacak bir şey. Öyleyse biz sizden İmparatorluğun tam olarak ne bildiğini bize söylemenizi istiyoruz. Sizin öğrendikleriniz değil, Arvardan, ama İmparatorluğun şu anda bildiği ne?

— Ben casus değilim, arkeoloğum, dedi ısırır gibi bir sesle Arvardan. İmparatorluğun neyi bildiğinden hiç haberim yok. Ama dilerim her şeyi biliyordur.

— Hiç şüphem yok. Ama belki fikrinizi değiştirirsiniz. İyi düşünün... Hepiniz!

O ana kadar Schwartz ağzını hiç açmamıştı. Bakışlarını bile kaldırmamıştı.

Balkis bir an durup, kin ve öfke dolu bir sesle ekledi:

— Madem öyle, bizimle işbirliği yapmayı reddetmenizin size neye mal olacağını da söyleyeyim. Bu yalnız ölüm olmayacak, çünkü anladığım kadarıyla buna hepiniz hazırsınız. Suç ortağı olduğu için o da ölüme mahkûm olan Dr. Shekt'le kızı, birer Dünyalı. Bu nitelikleri nedeniyle de, ikisi de sinaptik amplifikatöre bağlanacaklar. Anladınız mı beni, Dr. Shekt?

Fizikçinin bakışları dehşet içindeydi.

— Evet, anladığınızı görüyorum. Büyük bir olasılıkla aygıt beyin hücrelerini zarara uğratacak ve ikiniz de iğrenç birer yaratık haline dönüşeceksiniz. Böyle biri beslenmezse, açlıktan ölür. Temizlenmezse, iğrenç derecede bir pislik yuvası olur. Bir yere kapatılmazsa, herkesin nazarlarında açık bir canavar haline dönüşür. Yaklaşan büyük günün arifesinde, böylece başkalarına bir ders yerine geçer bu manzara.

"Size gelince (Sekreter, Arvardan'a döndü.), size ve arkadaşınız Schwartz'a, sizler imparatorluk vatandaşısınız ve bu sıfatla da ilginç bir deney için seçildiniz. Konsantre virüsümüzü şimdiye dek siz Galaktikalı köpeklerin üzerinde hiç denemedik. Hesaplarımızın doğruluğunu görmek için bundan iyi bir fırsat çıkamazdı. Küçücük bir doz, değil mi? Çok çabuk gebermeyesiniz diye. Yeterince sulandırıldığında, hastalık ölümle noktalanana dek, bir hafta kadar sürebilir. Büyük acılar içinde geçecek bir hafta...

Balkis susup, gözlerini kısarak esirleri süzdü.

— İşte bu kadar. Ya bu kaderinize razı olacak, ya da birkaç küçük soruyu cevaplayacaksınız. Seçmek size ait. İmparatorluk, kesin olarak neyi biliyor? Hâlâ faaliyette olan ajanlar var mı? Karşı-saldırı planları mevcut mu ne varsa, bunlar nelerdir?

— İstediklerinizi bizden öğrendikten sonra sözünüzü tutup tutmayacağınızı nasıl bileceğiz? diye mırıldandı Dr. Shekt.

— Cevap vermezseniz, korkunç acılar içinde öleceğinizi size garanti edebilirim. Bir bahis bu. Ne dersiniz?

— Biraz zaman verebilir misiniz bize?

— Zaman mı? Verdim ya size zaman. Buraya girmemin üzerinden dakikalar geçti ve hâlâ sizleri dinliyorum. Haydi, ne cevap vereceksiniz? Nasıl? Hiç mi vermeyeceksiniz? Sabrımın sınırsız olmadığının farkında mısınız? Kaslarınızı oğusturuyorsunuz, Arvardan... Belki de silahımı çekmeye fırsat bulamadan, üzerime atılmayı düşünüyorsunuz. Diyelim ki bunu başardınız. Ama şu kapının ardında yüzlerce Dünyalı var ve onlar bu işe bensiz de devam ederler. Size ayrıntılarıyla anlattığım alın yazınız, yine aynen çizilir alnınıza. Ya siz, Schwartz? Siz bir de ajanımızı öldürdünüz. Sizdiniz onu öldüren, değil mi? Belki beni de öldürmeyi düşünüyorsunuzdur, değil mi?

Schwartz, ilk kez Balkis'in yüzüne bakıp, kuru bir sesle cevap verdi:

— Öldürebilirdim, ama yapmayacağım.

— Ne kadar iyi kalplisiniz!

— Bunun iyilikle hiçbir ilgisi yok. Aksine, çok acımasız bir karar. Basit bir ölümden daha korkunç şeyler de var dediniz bizzat kendiniz, unuttunuz mu?

Arvardan, birden yüreği büyük bir umutla dolarak, Schwartz'in yüzüne baktı.

Onsekizinci Bölüm

DÜELLO

SCHWARTZ'ın aklı, bir girdaptan farksızdı. Garip ve inanılmaz bir rahatlık duygusuna kapılmıştı. Benliğinin bir bölümü, durumu tamamen kontrolü altına alabilmişti, ama daha geniş bir başka bölümü, buna inanmayı başaramıyordu. O, diğerlerinden daha sonra felçli hale getirilmişti Dr. Shekt bile kalkıp artık oturduğu halde, o hâlâ yalnız bir kolunu oynatabiliyordu.

Balkis'in alabildiğine mide bulandırıcı ve alabildiğine şeytanî aklına sızarak, düelloyu başlattı.

— Başlangıçta, beni öldürmeye kararlı olduğunuz halde, sizden yanaydım. Duygularınızı ve niyetlerinizi anladığımı sanıyordum. Ancak diğerlerinin aklı ne kadar saf ve masumsa, sizinki tarife sığmayacak kadar aşağılık ve iğrenç. Siz Dünyalılar için değil, bencilce tutkularınızı gerçekleştirmek için savaşıyorsunuz. Düşlerinizde özgürlüğüne kavuşmuş bir Dünya değil, yeniden prangaya vurulmuş bir Dünya görüyorum. Parçalanmış bir imparatorluk değil, onun yerini alan şahsî bir diktatörlük görüyorum.

— Siz hayal görüyorsunuz! Pekâlâ, boşuna rahatsız olmayın, sıkmayın kendinizi! Dilediğinizi görün bakalım. Ayrıca sizin bilgilerinize ihtiyacım yok. Küstahlığınızı sineye çekecek derecede yok. Hücum saatini öne aldık, bunu tahmin etmiş miydiniz? Senin gibi sirk kâhini, bunu da gördün mü?

— Hayır, dedi Schwartz. Ben bunu aramıyordum, bu yüzden kaçırmış olmalıyım. Ama şimdi saptayabilirim saati... İki gün... Daha bile az... Bekleyin...! Salı günü, sabah saat 6'da!

Sekreter silahını çekmişti bile. İleri doğru birkaç adım atıp, Schwartz'ın karşısına dikildi:

— Nereden biliyorsunuz?

Schwartz kasıldı. Akıl hücreleri, çakmaya hazır, toparlandılar. Çeneleri gerildi, kaşları çatıldı. Aslında bunlar kapıldığı gerçek dehşetin bilinçsiz fizik belirtileriydi. Beyni, Sekreterinkini sultasına almıştı.

Arvardan açısından, bu sahne hiçbir anlam ifade etmiyordu. Balkis'in ani hareketsizliği ve sessizliği hiçbir şey anlatmıyordu ona, bu nedenle de çok değerli saniyeler yitirdi.

— Avucumda... diyebildi soluk soluğa Schwartz. Alın elinden silahını. Onu daha uzun süre böyle tutamam...

Cümleyi güç tamamladı.

Arvardan, o anda anladı. Güçlükle, el ve ayaklarının üzerinde sürüklenerek ilerledi, güç bela ayağa kalktı. Pola da onu izlemek istedi, ama başaramadı. Shekt, sırasından aşağı kayıp, dizlerinin üzerine çöktü. Yalnız yüzü ihtilaçla kasılan Schwartz hâlâ uzanmış, yatıyordu.

Balkis, Medusa'yı görüp taş kesilmiş gibiydi. Hiç kınşıksız alnından boncuk boncuk terler akıyor, hiçbir ifade taşımayan yüzü, heyecanlarını yansıtmıyordu bile. Yalnız silahı tutan eli, hayat belirtileri gösteriyordu. Dikkatle bakılırsa, işaret parmağının tetiğe etkili olamayacak kadar hafif bir baskı yaptığı görülebilirdi. Ama inatla sürdürüyordu çabasını.

— Yanına varana kadar onu iyi tut! diye dehşet dolu bir sesle hırladı Arvardan. (Bir sandalyenin arkasına tutunup soluklandı.) İyi tut!

Ayaklarını sürükleyerek ilerledi. Tıpkı bir kâbustaki gibi. Ayakları balçığa, katrana, ağdaya saplanmıştı sanki. Kasları korkunç kramplarla kıvranıyor, korkunç yavaş ilerliyordu.

Gözlerinin önünde cereyan eden düellonun bilincinde değildi, olamazdı da.

Sekreterin aklında tek bir düşünce vardı: İşaret parmağını tetiğe basmaya razı etmek! 85 gramlık bir basınç, silâhı harekete geçirmek için yeterliydi. Parmağının temas etmekte olduğu tetiğe hafifçe bir bastırabilmek... bastırabilmek...

Schwartz'ın tek düşüncesi de, bu basıncı engellemekti. Fakat Balkis'in akıl bütünleşmesinin kargaşası içinde, işaret parmağının zihnindeki karşılığını bir türlü bulamıyor, bu yüzden de bütün gücünü, onu genel hareketsizlik içinde tutmakta kullanıyordu.

Bütünleşme, bu baskıdan kurtulmak için çırpınıyordu sanki. Adamın zekâsı, Schwartz'ınkinden çok daha hızlı ve çılgınca sivri bir zekâydı, ancak deneyimsiz olduğundan çok şey beceremiyordu. Birkaç saniye süreyle, Sekreterin aklı, dinleniyordu. Bekleyiş içinde. Sonra birden şu ya da bu kasına, dehşetengiz bir emir veriyordu.

Rakibinin ölçüsüz ve çılgın çırpınışları karşısında, Schwartz her ne bahasına olursa olsun onu hareketsiz bırakmak zorunluluğunda gibiydi. Fakat dışardan hiçbir şey belli olmuyor, dış belirtiler olup bitenleri diğerlerine anlatmaya yetmiyordu.

Arvardan, dinlenmek için durdu. İstemiyordu, ama başka çaresi yoktu. Gerilen parmaklarıyla Balkis'in giysilerine dokunabiliyor, fakat başkası gelmiyordu elinden. Yanan ciğerleri, kaslarına ihtiyaçları olan oksijeni göndermeyi beceremiyordu. Öylesine bir çaba harcıyordu ki, gözyaşları görmesini engelliyor, çektiği acı da beynini sislendiriyordu.

— Birkaç dakika daha, Schwartz, diye kekeledi. Yalnızca birkaç dakika... Tut onu... Tut...

Schwartz yavaşça, çok yavaşça başını salladı.

— Yapa... Yapamıyorum...

Gerçekten de bütün dünya karmakarışık ve kıyameti andıran bir sisin içinde batar gibiydi. Beyin hücreleri sertleşiyor, esnekliğini yitiriyordu.

Sekreterin işaret parmağı, yeniden tetiğe değdi. Gerilim azalmadı. Belirli bir biçimde, giderek arttı.

Schwartz, gözlerinin yuvalarından fırlayacakmış şakak damarlarının çatlayacakmış gibi olduğunu hissediyordu. Balkis'in aklından geçen dehşet dolu zafer duygusunu algılıyordu...

İşte o anda Arvardan ileri atıldı. Gergin kolları ve kasılmış parmaklarıyla hamle etti. Ancak kireçlenmiş bedeni kendisine ihanet edince, yere yuvarlandı.

Bilinci çakılı kalan Sekreter de onunla birlikte yere düşünce, silahı elinden kurtuldu, uzağa yuvarlandı. Hemen aynı anda, Schwartz'in zihinsel baskısından kurtulup, davrandı. Schwartz ise, beyni bozgun halinde, serilip kaldı.

Balkis, Arvardan'ın vücudunun ezici ağırlığından kurtulmak için çılgınca bir enerjiyle davrandı. Arkeoloğun karnının altına acımasız bir diz darbesi indirdi. Aynı anda da yumruğunu yanlamasına çenesine salladı. Sonra da bir hamlede fırlayıp kalktı yerinden. Arvardan ise, tarifsiz acılar içinde, bez bir bebek gibi serilip kaldı yerde.

Saçı başı darmadağınık, soluk soluğa, Sekreter ileri atılmak için davrandı, fakat aynı anda çakılıp kaldı yerine.

Yüzü koyun yerde yatan Shekt, silahı kendisine yöneltmişti. Sağ elinde tutuyordu ve öbür kolundan destek aldığı halde eli titrese bile, namlunun ucu Balkis'in üzerine yönelikti.

— Sersemler! Ne umuyorsunuz yani? diye öfkeden boğuklaşan sesiyle gürledi Sekreter. Dışardakileri çağırmam yeter!

— Bu da senin ölüm emrini imzalaman demek olur, dedi titrek sesiyle Shekt.

— Beni öldürmek bir işinize yaramaz, biliyorsunuz siz de bunu. Bize teslim ettiğiniz imparatorluğu da, kendinizi de kurtaramayacaksınız. Verin o silahı bana, buradan özgür olarak çıkıp gidin.

Elini uzattı, ama Shekt hazin bir gülüşle cevap vermekle yetindi.

— Size inanacak kadar sersem değilim.

— Belki, ama yarı felçlisiniz.

Ve sekreter sağa doğru kaçtı. Halsiz ve mecalsiz bilginin bileğinin kendisini izleyemeyeceği kadar çabuk.

Fakat Balkis saldırıya hazırlandığından, artık silahın etki alanından uzakta kalmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Son bir saldın için Schwartz bunu fırsat bildi işte. Aklıyla indirdi darbesini. Sekreter sendeledi, kafasına bir darbe indirilmiş gibi ileri doğru devrildi.

Arvardan da bin bir güçlükle ayağa kalkmayı başarmıştı. Yanağı mosmordu ve şişmişti. Sendeleyerek yürüyebiliyordu.

— Hareket edebiliyor musun, Schwartz? diye sordu.

— Biraz, diyebilen terzi, uzatıldığı sıradan aşağı kayıp indi.

— Gelen var mı?

— Hiçbir şey saptayamadım.

Arvardan bakışlarını indirip, Pola'ya buruk bir biçimde gülümsedi. Kendisini yaşlı gözlerle süzen genç kızın yumuşak saçlarını uzattığı tek eliyle okşadı. İki saattir, kaç defa bu saçlara bir daha dokunamayacağım düşünmüştü. Bir daha onu göremeyeceğini getirmişti aklına.

— Belki bir umut bu, Pola, dedi.

Genç kız ancak başını sallayıp cevap verebildi:

— Yeterince zaman yok. Salı günü saat 6'ya kadar sadece. ..

— Yeterince zaman yok mu? Neyse, göreceğiz. (Arvardan serili yatan Balkis'in üzerine eğilip, sertçe kafasını tuttu, kaldırdı.) Yaşıyor mu? (Mecalsiz parmaklarıyla Balkis'in nabzını bulmayı denedi, sonra elini göğsüne yapıştırdı.) Kalbi atıyor. Çok ender bir kudretiniz var, Schwartz. Onu neden daha önce bu hale getirmediniz peki?

— Çünkü onu sadece hareketsiz kılmak istiyordum.

(Schwartz'ın allak-bullk yüzü, çektiği işkencenin ne denli müthiş olduğuna tanıktı.) Onu hareketsiz hale getirirsem, kendisini paravan gibi kullanıp, peşinden çıkarak kurtulacağımızı düşünüyordum.

— Bu mümkün, diye birden canlanan Shekt, seslendi. İmparatorluk garnizonunun üslendiği Dibburn kalesi var. Buradan yaklaşık yarım mil uzakta. Kapağı oraya atarsak, hem kendimizi güven altına alabilir, hem de Enniyus'a haber verebiliriz.

— Oraya kapağı atmak mı Bu binada yüzlerce muhafız vardır. Ayrıca burasıyla üs arasında daha yüzlercesi bulunuyordur. Hem bu önemli kişiyle ne yapabileceğimizi düşünüyorsunuz? Sırtımızda mı taşıyalım? Yoksa küçük bir arabaya mı atalım?

Arvardan neşesizce güldü.

Schwartz da ardından ekledi:

— Zaten onu daha uzun bir süre böyle tutamam. Gördünüz siz de... Beceremedim.

— Tecrübeniz yoktu da, ondan, dedi fizikçi. Şimdi beni iyi dinleyin, Schwartz. Nasıl davrandığınızı anladığımı sanıyorum. Aklınız, beynin

elektromanyetik alanlarını zapteden bir alıcı gibi çalışıyor. Sanırım yayın da yapabilirsiniz. Anlatabildim mi?

Schwartz kararsız görünüyordu.

— Anlamanız gerek, diye ısrar etti Shekt. Bizim ona yaptırtmak istediğimiz şeyi zorla yaptırmak için kullanacaksınız beyninizi. Başlangıç olarak da silahını geri vereceğiz.

— Ne? diye aynı anda diğer üçü birden itiraz etti.

— Bizi buradan çıkartıp, yolumuzu açması gerek, diye ses tonunu yükselten yaşlı bilgin devam etti sözüne. Başka çıkar yol yok, değil mi? Eh, silahlı olduktan sonra da, kim durumdan şüphe edebilir ki?

— Ama onu avucumda tutamam dedim ya. (Schwartz koluna darbeler indiriyor, esnekliğini kazandırmak için bir kaldırıp, bir indiriyordu.) Sizin kuramlarınız umurumda değil, Dr. Shekt. Bunun ne pahasına olduğunu bilmiyorsunuz. Hakimiyeti sürdürmek güç. Istırap verici. Kolay iş değil.

— Biliyorum. Tehlikeyi göze alacağız. Deneyin, Schwartz. Kendine gelince, kolunu oynatın.

Sekreter inledi ve Schwartz akıl bütünleşmesinin yeniden doğduğunu algıladı. Çıt çıkarmadan gücünü toplamasını, adeta dehşet içinde izledi. Sonra konuştu onunla. Çektiği nutuk, sözcüklere dayanmıyordu. Oynatmak istediği zaman, koluna nasıl hareket edeceğini gösterecek bir formül-emirdi bu. Öylesine sessiz bir emir ki, insan bilincine bile varmıyordu.

Ama kendi kolu değil, Balkis'inki kıpırdandı. Maziden gelen Dünyalı, bitkin bir edayla gülümsedi, ama diğerleri bakışlarını yerde serili yatan sekreterden ayıramıyorlardı. Gözbebeklerine hayat gelmiş, kolu ihtilaç içinde kalkıp, bedeniyle 90 derecelik bir açı oluşturmuştu.

Schwartz yeniden işe koyuldu.

Sekreter, kesik kesik hareketlerle yerinden kalktı. Devrilecek gibi oldu, ama dengesini korudu, inanılmayacak kadar garip mekanik hareketlerle kımıldanmaya başladı.

Adımlarının Shekt için ne ritm, ne estetik açısından bir değeri vardı. Pola ve Arvardan onun bedenini görüyorlardı, ama hem bedenini, hem de aklını görebilen Schwartz, onlar için olağanüstü etkileyici bir görüntüydü. Çünkü

Balkis'in vücudu şu anda maddi olarak bağlantılı olmadığı bir beynin kontrolü altındaydı.

Shekt, bir bakıma robot haline dönüştürülen adamın yanına yaklaştı ve kabzasından tutarak silahını kendisine uzattı.

— Alsın silahını, Schwartz!

Balkis de elini uzatıp, acemice silahı kavradı. Bir an parçası kadar zaman içinde, gözbebeklerinde insanı kemirip kahreden bir aydınlık okundu, ama hemen aynı anda da sönüverdi. Kaskatı bir tavırla silahını beline yerleştirdi, kolu yana düştü.

— Az daha kendisini kurtarıyordu, dedi Schwartz.

Sinirli bir tavırla güldü, ama yüzü sapsarıydı.

— Ona hakim olabiliyor musun?

— Şeytancasına debeleniyor yine, ama deminkinden daha az zor.

— Çünkü ne yaptığınızı biliyorsunuz da, ondan, dedi elden geldiğince güven vermek isteyen Shekt. Onu tutmaya çalışmayın. Kendiniz davranıyormuş gibi hareket edin.

— Onu konuşturabilir misiniz? diye üsteledi Arvardan.

Sessiz bir an geçti. Ardından Sekreter'in gırtlağından boğuk ve diş gıcırtısı gibi bir ses çıktı. Bir ara. Yeni bir homurtu.

— Bu kadar, diye kekeledi Schwartz.

— Niçin beceremiyorsunuz? diye sordu Pola, endişeyle.

Babası, omuzlarını silkti.

— Konuşmak son derece nazik ve karışık kasların çalışmasını gerektirir. Kol ve bacakların uzun kaslarını hareket ettirmeye benzemez. Endişelenmeyin, Schwartz. Böyle de hallederiz...

Bunu izleyen garip efsanenin kahramanlarından hiçbiri, iki saat boyunca süregelen olayları asla bütün ayrıntılarıyla hatırlayamadı. Örneğin Dr. Shekt ender rastlanan bir değişikliğe uğramıştı. Bütün korkularından arınmış bir halde, Schwartz'ın sürdürdüğü iç savaşa karşı garip ve güçsüz bir sempati duygusu besliyordu. Gözleri, harcadığı çabayla yüzü türlü şekillere giren

maziden gelen insanın üzerinden ayrılmıyordu. Diğerlerine gelince, onların bakacak vakitleri bile yoktu.

Kapının ardındaki muhafız birliği, Sekreter'in otoritesinin simgesi olan yeşil giysilerini görünce, duruşlarını düzelttiler. Balkis acemice selamlarına karşılık verdi ve hiç sorun çıkmadan hepsinin geçmelerine müsaade ettiler.

Ancak saraydan çıkacakları sırada, Arvardan gerçekten ne kadar çılgınca bir serüvene atıldıklarının bilincine varabildi. Bir yanda, Galaktika'yı bekleyen muazzam, akıl almaz tehlike, öte yanda da pamuk ipliğine bağlı denecek kadar zayıf kurtuluş girişimleri. O anda bile, arkeoloğun gözleri, Pola'dan başkasını fark etmiyordu. Belki hayatını yitirecekti, belki geleceği mahvolacaktı. Ama yine de böyle tatlı duygular hissetmemişti yaşamında. Dünyada hiçbir yaratığı, böylesine arzuladığını hatırlamıyordu.

Pola'dan başka önemli hiçbir şey yoktu onun için. Bütün anılarının özeti, oydu.

Sabah güneşi öylesine parlaktı ki, Pola da başı önünde yürüyen Arvardan'ın yüz çizgilerini güç fark ediyordu. Elinin altındaki kolunun güçlü kaslarını hissedince, mutlulukla gülümsedi. Daha sonra bu anıyı hatırlayacaktı: Plastik giysi altındaki kaslarının gücünün anısı...

Schwartz ise, lanetli biri gibi acı çekiyordu. Yapının yan kapılarından birinden çıktıkları ağaçlıklı yol, hemen tamamen ıssızdı. Bir başarısızlığın ne demek olduğunu takdir edebilen bir o vardı içlerinde. Denetimi altında tuttuğu beyne hakim olan dayanılmaz hor görülmüşlüğü, bir eşi düşünülmeyecek kadar büyük kini, düşman beyindeki iğrenç kararlılığı, olanca hızıyla hissediliyordu. Kendilerini yöneltebilmesi için, bu beyni araştırmalı, gereken bilgileri almalı, resmî yapıların konumlarını öğrenmeliydi. Ve Sekreter her seferinde nasıl öldüren bir öfke ve kinle yerinden sıçrıyor, çok iyi algılıyordu Schwartz. Üzerindeki denetimi saniyenin onda biri kadar bir süre titreyecek olsa, bunun nasıl bir felakete, felaketlerine sebep olacağını da çok iyi biliyordu. Bu şeytan beyninin indiği derinliklerindeki çirkinlikler, bir daha kazınmayacak biçimde belliğine kazılacaktı. Ve yıllarca zaman sonra, her şafak vaktinin aydınlığında, bir çılgını düşmanın yuvasına nasıl yönelttiğini yaşayacaktı yeniden.

Aracın yanına vardıklarında, Schwartz kesik kesik konuştu: "Ben... Edemem... Yöneltemem... Onu da yöneltmeye... Zor... Zorlayamam...

Karışık... Bu araç... Çok karışık..."

Shekt de dikkatini dağıtmaktan korktuğu için, ne normal sesle konuşabiliyor, ne de dokunabiliyordu adama. Sadece memnun bir edayla dilini şaklayıp, mırıldandı :

— Sadece arkaya oturmasını sağlayın, yeter. Ben kullanmayı biliyorum, Schwartz. Bu andan itibaren, kımıldamaması kâfi.

Sekreterin arabası özel olarak yapılmıştı, dolayısıyla başkalarınınkinden farklıydı. Hemen de dikkati çekiyordu. Sağdan sola ve soldan sağa hareket eden işaret lambası, metronom düzeniyle çalışıyor, zümrüt yeşili ışıklar saçıyordu. Geçenler de, buna bakmak için duruyorlardı. Karşıdan gelen araçlar ise, yol vermek için korku ve saygıyla kenara kaçıyorlardı.

Dünyalıların kaba ve ilkel yapı tarzından farklı İmparatorluk sarayının krome kapısı önünde, bir asker nöbetteydi. Etkileyici nöronik silahını sallayarak aracı durdurdu.

Arvardan pencereden başını dışarı uzattı.

— Ben, imparatorluk vatandaşıyım, nöbetçi. Üs kumandanı subayla görüşmek istiyorum.

— Önce kimliğinizi gösterebilir misiniz efendim?

— Kimliğimi aldılar. Ben Siriyus bölgesinden Baronn'lu Bel Arvardanım. Vali tarafından özel bir görevden sorumluyum ve çok acelem var.

Asker, bileğini ağzına yaklaştırıp, vericisine bir şeyler mırıldandı. Birkaç saniye sonra yanıt geldiğinde, silahını indirdi ve kenara çekildi. Dev krome kapı yavaşça açıldı.

Ondokuzuncu Bölüm

BÜYÜK SAATTEN ÖNCE

Bunu izleyen saatler, Dibburn kalesinde de, başka yerlerde de çok patırtılı geçti. Chica'daki hareket daha da büyüktü.

Yüksek Bakan, öğle üzeri sekreterini ondiyofondan aradı. Fakat Balkis'i Washenn'de bulmak imkânsızdı. Yüksek Bakan memnun olmadı buna. Saray otoriteleri de telaşlandılar.

Hemen bir soruşturma yapıldı. Amfiyi gözetlemekle görevli muhafızlar, kesin konuşuyorlardı: Sekreter, saat 10.30'da tutsaklarla birlikte çıkmıştı. Hiçbir talimat bırakmamıştı. Ancak görevliler, onun nereye gittiğini söylemiyorlardı. Soru sormak da, elbette kendilerine düşmezdi.

Daha başka muhafızlar da sorguya çekildi, ama onlar da bir bilgi veremediler. Atmosfer giderek geriliyor, kuşkular artıyordu.

Saat 14'te Sekreterin arabasının sabah saatlerinde görüldüğüne dair ilk rapor geldi, içinde Balkis'in olup olmadığını kimseler bilmiyordu. Bazıları, aracı onun sürdüğünü düşünmüştü, ama ifadeler birleşince, bunun bir tahminden öteye geçmediği anlaşıldı.

Saat 14.30'da, aracın Dibburn Kalesi'ne girdiği haberi geldi ve haber onaylandı.

En sonunda, saat 15'ten biraz önce, Kumandanla temas kurmaya karar verildi. Bir teğmen çıktı karşılarına:

— Şu an için bu konuda bir açıklama yapmaya imkân yok, diyordu subay. Yine de İmparatorun subayları, bu koşullarda Eskiler Derneği üyelerinden birinin kaybolduğu haberinin, şimdilik kamuoyuna açıklanmamasının daha yerinde olacağı ve daha geniş bilgi alınana kadar beklenmesi gereğini vurguluyorlardı.

Bozguncu bir eyleme baş koyan insanlar, Büyük Saat'e 48 saat kala, tertipte kilit mevkilerden birindeki adamın ortadan kaybolması halinde, hele düşmanın eline geçtiğini öğrendiklerinde, asla tehlikeyi göze almazlar. Ya komplo meydana çıkartılmış ya da bir ihanet var demektir. Madalyonun iki yüzü vardır: Ya yazı ya da tura. Her iki halde de, sonuç ölümdür.

Böylece emir, kulaktan kulağa yayıldı.

Chica halkı heyecan içindeydi.

Profesyonel demagoglar, köşe başlarında halkın beynini yıkıyordu. Gizli silah depoları açıldı ve silahlar dağıtıldı. Göstericiler, kale çevresinde toplanmaya başladılar. Saat 18'de de kumandana yeni bir mesaj gönderildi. Bu kez mesajı bir haberci, bizzat götürdü.

Kalede de daha sınırlı olmakla birlikte, büyük bir hareket vardı. Her şey çok gösterişli bir şekilde, arabayı karşılamaya çıkan genç subayın, Sekreter'in elindeki silahı almak istemesiyle başladı.

— Silahı bana verin, dedi kuru bir sesle subay.

— Bırakın versin, Schwartz, dedi Shekt.

Sekreterin eli kalktı ve subay silahı kapıp aldı. Aynı anda Schwartz da derin bir soluk alarak, avucuna aldığı beyni salıverdi.

Arvardan hazır, bekliyordu. Sekreter uzun bir süredir gerilip boşalan yay gibi sıçrayıp fırlayınca, arkeolog peşinden atladı ve yumruklarını indirmeye başladı.

Subay bir takım emirler haykırdı. Koşuşan askerler, Arvardan'ı yaka paça ve kabaca tutup ayırdılar. Sekreter ise, şaşkın ve hareketsiz, bir iskemleye çöküp kaldı. Ağzının kenarından ince bir kan, aşağı süzülüyordu. Arvardan'ın çürük yanağı da kanıyordu.

Arvardan dağılan saçlarını düzeltip, parmağıyla Balkis'i işaret etti ve kendinden emin, kararlı bir sesle konuştu:

— Bu adamı, imparatorluk hükümetini devirmeye kalkışmakla suçluyorum. Yerel kumandanla derhal bir görüşme talebinde bulunuyorum.

— Biz durumla ilgileneceğiz efendim, dedi kibarca subay. Dördünüz de benimle gelmek lütfûnda bulunursanız...

Ve her şey saatlerce ölü bir noktada takıldı kaldı. Götürüldükleri yer kıyıda, köşede bir yerdeydi ve oldukça da temizdi. On iki saatten beri ilk defa kendilerine yiyecek bir şeyler getirildi. Bütün sıkıntılarına rağmen, hepsi de iştahla yediler. Hatta uygarlığın bir diğer simgesinden daha yararlanıp, banyo bile yaptılar.

Ama kapının önünde askerler nöbet tutuyor ve saatler saatleri kovalıyordu. Sabrı taşan Arvardan, birden haykırdı:

— Yahu biz sadece hapishane değiştirmekle kaldık!

Askerî yerlere özgü tekdüze ve sıkıcı düzen, sanki onlar yokmuş gibi sürüp gidiyordu. Schwartz uyuyordu. Arvardan kendisine bakınca, Shekt başını salladı.

— Hayır, insancıl açıdan imkânsız bu. Bitkin adamcağız. Bırakalım uyusun.

— Ama ancak otuz dokuz saatimiz kaldı.

— Biliyorum, beklemek gerek.

Bu sırada biraz alaycı bir ses işitildi:

— İmparatorluk vatandaşı olduğunu iddia eden kimdi içinizde?

Arvardan hemen ayağa fırladı.

— Bendim. Ben...

Fakat konuşanı tanıyınca, sözünü yarıda kesti. Adamın dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. Daha önceki karşılaşmalarını arkeoloğa hatırlatmak istercesine sol kolunu havaya kaldırdı.

— Bel, diye mırıldandı Pola. Bu... marketteki subay.

— Kolunu kırdığı subay, diye buruk bir sesle tamamladı adam. Ben Teğmen Claudy'yim ve... O, evet, tanıdım sizi. Siriyuslusunuz ha? Demek bu adamlarla düşüp kalkmanızı engellemiyor bu? Galaktikalı! Bir insan bu kadar alçalabilir mi? Ve bu kız da hâlâ yanınızda hem de! Yerli kızı! diye küçümseyen bir sesle ekledi.

Arvardan adamın üzerine atılacaktı, ama zor tuttu kendisini. Şimdi sırası değildi henüz.

— Kumandan albayı görebilir miyim, teğmen? diye sahte bir nezaketle sordu.

— Çok üzgünüm, ama albay şu anda görev başında değil.

— Yani burada yoklar mı?

— Öyle demedim. Eğer sorun yeterince ciddi ise... görüşülebilir kendisiyle.

— Öyle, çok ciddi ve acil. Gündüz subayını görebilir miyim?

— Benim o.

— Güzel, öyleyse lütfen albaya haber verin.

Teğmen Claudy, başını salladı.

— Bunun için benim durumun ciddiyetine inanmam gerek.

— Galaktika aşkına, şu küçük oyuna son verin! Bu bir hayat-memat sorunu!

— Sahi mi? (Teğmen, sahte bir nezaketle copunu salladı.) Belki benimle bir görüşme talebinde bulunabilirdiniz.

— Öyle olsun. Emirlerinizdeyim.

— Talep edebilirdiniz dedim.

— Sizden bir görüşme isteyebilir miyim, teğmen?

Fakat artık gülümsemiyordu Claudy.

— Tekrar ediyorum. Yalvarın, talep edin. Bu bayanın önünde.

Arvardan tükürüğünü yutup geri çekildi. Pola elini koluna dokundurdu.

— Bel, yalvarıyorum... Ne olursun, sakın kızma...

— Siriyus'Iu Bel Arvardan, nöbetçi gündüz subayı ile görüşme talebinde bulunduğunu saygılarıyla arzeder, diye homurdandı.

— Duruma bağlı, diye cevap verdi teğmen.

Arvardan'a doğru bir adım atıp, elini kabaca Arvardan'ın yanağındaki pansumanın üzerine indirdi.

Arkeolog boğuk bir inilti çıkardı, dudaklarına kadar gelen acı feryadı zor tuttu.

— Geçen sefer hakarete uğradığınızı söylemiştiniz. Ya bugün?

Arvardan cevap vermedi.

— Görüşme talebi kabul edilmiştir.

Dört asker, Arvardan'ın çevresini sardı. Teğmen Claudy öne geçti. Yürüdüler.

* * *

Shekt ve Pola, uyuyan Schwartz'la yalnız kalmıştı.

— Artık onu işitemiyorum, dedi fizikçi. Ya sen?

Genç kız başını salladı.

— Ben de bir süredir hiç işitemiyorum. Bel'e bir şey yapar mı dersin, baba?

— Nasıl bilebilirim? dedi yaşlı adam. Arvardan'ın aslında bizden biri olmadığını unutuyorsun. Bir imparatorluk vatandaşı o. Dolayısıyla pek çekinecek bir şeyi yok. Onu seviyorsun galiba, ha?

— Oh, çok seviyorum, baba. Biliyorum, aptalca bir şey..

— Doğru. (Shekt acı acı gülümsedi.) Onurlu, dürüst bir insan olduğunu kabul ediyorum, ama ne yapacak? Bizimle birlikte Dünya'da mı yaşayacak? Seni, gezegenine mi götürecek? Dünyalı bir kızı dostlarına, akrabalarına takdim etmek kolay mı?

— Biliyorum, diyerek hıçkırdı Pola. Ama bizim için bundan sonrası olmayabilir de.

Shekt, bu cevap kendisini birden gerçeklere döndürmüşçesine yerinden sıçradı. Yineledi:

— Hiç işitmiyorum onu.

Sekreter'den söz ediyordu. Balkis'i yan odalardan birine kapatmışlardı ve kudurmuş bir hayvan gibi burada dört dönüyordu. Adım sesleri büyük gürültü çıkarıyordu. Ama şimdi bir sessizlik çökmüştü odasına.

Shekt yavaşça Schwartz'i sarstı.

— Uyansanıza.

Schwartz gerindi.

— Ne var, ne oluyor?

Pek az dinlenmişti. Yorgunluk içini kemirmeye devam ediyordu.

— Balkis nerede?

— Oh... Oh, evet!

Sabık terzi çevresini bakışlarıyla süzdü. Sonra birden gözlerinden çok beyniyle daha iyi gördüğünü hatırladı. Beyin hücreleriyle, artık çok iyi tanıdığı o şeytanî aklı araştırdı.

Schwartz aradığını bulmuştu, ama kenarda kalmayı tercih etti. Bu hasta, aşağılık ve şeytanî akılla sağladığı temas, henüz unutmaya hazır olamadığı bir anı bırakmıştı üzerinde.

— Başka bir katta, biriyle konuşuyor, dedi.

— Kiminle?

— Onunla şimdiye kadar hiç temasım olmadı. Durun bakayım... Bir dinleyeyim. Belki de Sekreter... Ona "Albay" diye hitap ediyor.

Shekt ile Pola bakıştılar.

— Bir ihanet söz konusu olamaz, değil mi? diye bir solukta sordu genç kız. Yani demek istiyorum ki, İmparatorluğun bir subayı, bir Dünyalıyla birlik olup, İmparatorluğa ihanet edemez, değil mi?

— Bilemem ki, dedi ciddi bir sesle Schwartz. Artık her şeye inanıyorum ben.

Teğmen Claudy'nin dudaklarındaki gülümseme silinmiyordu. Masasının ardında oturuyor, silahı eliyle uzanabileceği yerde duruyordu. Dört asker ise arkasındaydı. Üstünlüğünün yerdiği duyguyla, kendinden pek emin konuştu:

— Dünyalıları sevmiyorum. Hiçbir zaman da sevmedim. Galaktika'nın yüz karası hepsi. Hepsi mikroplu, batıl inançlara bağlı, tembel yaratıklar. Hepsi dejenere ve budala. Ama haklarını verelim, genellikle hadlerini bilip,

oldukları yerde kalabiliyorlar. Bir bakıma onları anlıyorum. Böyle gelmişler dünyaya, ellerinden bir şey gelmiyor. Elbette, ben imparator olsaydım, onlara tahammül etmezdim böyle. Yani şu garip ve lanetli geleneklerinden bahsetmek istiyorum... Bir gün gelecek, biz...

— Bana bakın! diye patladı Arvardan. Ben buraya...

— Hayır, siz beni dinleyeceksiniz. Sözümü bitirmedim daha. Ben, Dünya yanlılarının kafalarının içindekini bir türlü anlayamıyorum diyecektim. Bir insan elbette gerçek bir insandan söz ediyorum, nasıl olur da Dünyalılarla aynı çamura batmaya, kadınlarının peşinde koşmaya razı olur, nasıl bu kadar alçalabilir, aklım almıyor. Ben böylesine hiçbir saygı beslemem. Bence o Dünyalılardan da aşağılık...

— Senin de, senin o iğrenç ideolojinin de canı cehenneme! diye gürledi Arvardan. İmparatorluğa karşı bir ihanetin tezgahlanmakta olduğunu biliyor musunuz şu anda? Çok kritik bir noktada olduğumuzun farkında mısınız? Her geçen dakika, Galaktika'da yaşayan milyarlarca ve milyarlarca insanın hayatını tehlikeye atıyor.

— Hayır, bilmiyorum Dr. Arvardan. Doktorsunuz siz, değil mi? Unvanınızı unutmamak gerek, Biliyor musunuz, benim de kendime göre bir kuramım var. Siz de onlardan birisiniz. Belki Sıriyus bölgesinde dünyaya gelmiş olabilirsiniz, ama yüreğiniz bir Dünyalınınki kadar kara. Galaktikalı bir vatandaş olmanızı da onların davası yolunda kullanıyorsunuz. Onların yüksek yöneticilerinden birini kaçırdınız. Laf aramızda, fena bir fikir değildi bu. Bu kadarla kalsaydı, kılımı bile oynatmazdım. Ancak Dünyalılar onun peşine düştüler. Hiç vakit kaybetmeden. Bize de bir mesaj ulaştırdılar.

— Hemen mi? Ne diye tartışıyoruz burada? Eğer bir yararım dokunacaksa, Albay'ı görmem gerek...

— Ne bekliyorsunuz peki? Bir kargaşa mı? Talan mı? Belki de bir isyan çıkartmak için olayı siz düzenlediniz, değil mi?

— Çıldırdınız mı siz? Ne diye böyle bir şeye kalkışayım?

— O halde Eskiler'den seçtiğiniz tutsağınızı serbest bırakmamızda bir sakınca görmezsiniz herhalde, ha?

— Sakın ha!

Arvardan yerinden doğrulmuştu ve bir an karşısındakinin üzerine atılacak gibi oldu. Ama teğmen Claudy derhal silahını kavradı.

— Bırakamayız, öyle mi? Dinleyin beni. Sizinle işim bitmedi daha. Sizi tokatladım ve Dünyalı küçük dostlarınızın gözleri önünde yalvarttım sizi. Sizin gibi aşağılık bir yaratığa beslediğim kini ve tiksintiyi belirtmek için, yüzünüzün orta yerine tükürdüm. Şimdi de bir kolunuzu toz etmek için fırsat yaratmaya can atıyorum. Haydi, çekinmeyin... Bir hareket daha yapın...

Arvardan olduğu yerde kalakaldı. Teğmen kahkahayı basıp, silahını bıraktı.

— Yazık ki bundan kurtuldunuz. Albay sizi görmek istiyor. 17.13'te sizi kabul edecek.

— Bunu... Başından beri biliyordunuz, değil mi?

Arvardan o kadar bozulmuştu ki, boğazının kuruduğunu hissetti.

— Elbette.

— Eğer kaybettiğimiz bunca zaman alın yazımızı çizecekse, yaşayacak pek vaktimiz kalmadı, teğmen Claudy. (Arkeoloğun sesi öylesine donuktu ki, başkasının sesine benzemişti.) Ama siz benden önce gebereceksiniz, çünkü hayatımın son dakikalarını o kalım kafanızı ve beyinciğinizi parçalamaya ayıracağım.

— Emrinize amadeyim, işbirlikçi bozuntusu. Ne zaman isterseniz!

* * *

Dibburn kalesinin kumandanı, aradan geçen yıllar boyunca imparatorluğun hizmetinde paslanmış biriydi. Kaç kuşaktan beri mutlak bir barış sürdüğünden, şan ve şeref yolları askerler için tıkanıp kalmıştı. Bu nedenle, diğer arkadaşları gibi, Albay da biraz geri plana düşmüştü. Ancak Galaktika'nın hemen bütün bölgelerinde görev yaparak, çabuk terfi etmişti. Dünya gibi bir bölgeye atanmak ise, onun için bir züldü. Bir tek hayali vardı: Barışçı bir girişimle, dertsiz bir işgal hareketi gerçekleştirmek. Başının derde girmemesi için de her şeyi yapmaya hazırdı. Gerekirse Dünyalı bir kız karşısında diz çöküp özür bile dileyebilirdi bunun için.

Odasına girince, Arvardan onu yorgun biri olarak gördü. Albay, gömleğinin yakasını da açmıştı. Arkeoloğu ciddi bir tavırla süzerken, parmaklarını çıtlattı.

— Oldukça karmaşık bir iş bu, diye söze başladı. Sizi hatırladım, delikanlı. Siz Bel Arvardan'sınız. Bugüne kadar da başıma bir hayli iş açtınız. Kuzum siz kargaşa çıkarmadan duramıyor musunuz?

— Albayım, başı dertte olan yalnız ben değilim, bütün Galaktika!

— Evet, biliyorum, dedi Albay. Daha doğrusu iddianızı biliyorum. Galiba kimliğiniz de yokmuş üzerinizde, ha?

— Belgelerimi aldılar, ama beni Everest'te tanıyorlar. Vali benim hakkımda size garanti verebilir. Umarım bu akşama kadar da bunu halleder.

— Göreceğiz. (Albay kollarını göğsünde kavuşturup, koltuğuna yaslandı.) Şimdi olayları lütfen bana anlatmak lütfunda bulunur musunuz?

— İmparatorluk hükümetini kuvvet kullanarak devirmeyi amaçlayan bir küçük Dünyalı grubun çok ciddi komplosunu haber aldım. Eğer gerekli makamlar derhal uyarılmazsa, yalnız rejim devrilmekle kalmayacak, imparatorluğun büyük bir bölümü de yok edilecek.

— Biraz ileri gittiniz, genç dostum! Böyle bir iddia çok ölçüsüz ve yersiz. Dünyalıların can sıkıcı gösteriler düzenleyebileceklerini, üssü kuşatabileceklerini ve önemli zararlar verebileceklerini kabul ediyorum, ama imparatorluk kuvvetlerini bu gezegenden atabileceklerini, hele Trantor hükümetini devirebileceklerini düşünemiyorum bile. Yine de şu şeyin... Yani komplonun ayrıntılarını sizden dinlemek isterim.

— Ne yazık ki, durum öylesine ciddi ki, ayrıntıları ancak Valiye bizzat bilgi verebilirim. Bu nedenle, sakınca görmüyorsanız, beni kendisiyle vakit kaybetmeden temasa geçirmenizi isteyeceğim.

— Hımmm... Yalnız telaşlı davranmaktan sakınalım... Acaba tutup bize getirdiğiniz adamın, Dünya Yüksek Bakanı'nın Sekreteri olduğunu biliyor muydunuz? Eskiler Derneği'nin üyelerinden olduğundan ve Dünyalıların gözünde çok önemli biri olarak kabul edildiğinden haberiniz var mıydı?

— Çok iyi biliyorum bunu.

— Yani size göre sözünü ettiğiniz komplonun kilit kişilerinden biri mi o?

— Mutlaka öyle!

— Bu iddianızı doğrulayacak kanıtlarınız var mı?

— Bunları ancak bizzat Valiye açıklayacağımı söylersem, umarım beni anlarsınız.

Albay kaşlarını çatıp, tırnaklarını seyre daldı.

— Yani bu benim yetkimi şüpheyle karşıladığınız anlamına mı geliyor?

— Kesinlikle hayır, albay. Ancak durumun gerektirdiği kesin önlemleri almaya yetkili tek merci, ancak Vali'nin kendisi olabilir.

— Size göre, hangi kesin önlemleri?

— Otuz saatlik bir süre içinde, Dünya'da bir yapı bombalanıp, tamamen yok edilmelidir. Aksi halde, hepsi olmasa bile İmparatorluk halklarının büyük bir bölümü ölecek.

— Hangi yapı bu? diye bıkmış bir sesle sordu Albay.

— Lütfen, Vali ile doğrudan temasa girebilir miyim? diye kuru bir tonla sordu Arvardan.

Çıkmaza varmışlardı. Bu sözleri izleyen sessizliği, soğuk bir edayla konuşan Albayın sesi bozdu:

— Bir Dünyalıyı kaçırmakla, sizin Dünya mahkemelerinde yargılanmanızı mümkün kılacak bir suç işlediğinizin farkında mısınız? Genellikle İmparatorluk resmî makamları vatandaşlarını koruyarak, onların Galaktika mahkemelerinde yargılanmalarını sağlarlar. Bu bir prensip sorunu. Fakat şu anda Dünya'da durum çok nazik ve aldığım talimat son derece kesin: Elden geldiğince herhangi bir çatışmayı önlemek üzere kesin emir aldım. Bu nedenle soruma açık-seçik yanıt vermeyi reddederseniz, sizi ve arkadaşlarınızı yerel polis makamlarına teslim etmek zorunda kalacağım.

— Fakat bu bizi ve sizi ölüme mahkûm etmek olur! Ben İmparatorluk vatandaşıyım ve ısrarla Vali ile...

Bu sırada mikrofonun cızırtısı, Arvardan'ın sözünü yarıda kesti. Albay, bir düğmeye bastı.

— Dinliyorum.

— Albayım, bir grup yerli üssü kuşattı, dedi bir ses. Silahlı oldukları sanılıyor.

— Şiddet eylemleri var mı?

— Hayır, albayım.

Subayın yüzünde hiçbir heyecan okunmuyordu. Hiç olmazsa bu konuda aldığı eğitim bir işe yaramıştı demek.

— Topçu ve hava kuvvetleri müdahaleye hazır duruma gelsin. Herkes savaş mevkilerine. Meşru savunma durumu dışında ateş açmak yasak. Anlaşıldı mı?

— Evet albayım. Bu arada beyaz bayraklı bir Dünyalı haberci, kabul edilmek istiyor.

— Onu bana gönderin. Ayrıca Bakanın sekreterini de içeri alın.

Albay buz gibi soğuk bakışlarım arkeoloğa dikti.

— Girişimlerinizin ne büyük felaketlere sebep olduğunu herhalde takdir ediyorsunuzdur, değil mi?

— Bu görüşmede ben de hazır bulunmak için ısrar ediyorum, diye öfkeyle bağırdı Arvardan. Kızgınlığı o dereceye ermişti ki, sözlerini derleyip toparlayamıyordu. Ayrıca bir Dünyalı, hem de bir hainle baş başa verip görüşürken, beni neden saatlerce beklettiğiniz konusunda da açıklama talep ediyorum. Çünkü beni kabul etmeden önce onunla görüştüğünüzü pekâlâ biliyorum.

— Beni suçluyor musunuz? diye sesinin tonunu yükselterek sordu Albay. Eğer öyleyse, lütfen daha açık konuşun.

— Hayır, suçlama değil. Ama size hatırlatıyorum, şu andan itibaren davranışlarınızın hesabını vermek zorunda kalacaksınız ve gelecek, elbette bir geleceğimiz olursa, belki de sizin inatçılığınız yüzünden halkınızı yok etmekle suçlayacak.

— Kesin! Zaten size hesap vermek zorunda değilim ben! Anlaşıldı mı?

Yirminci Bölüm

BÜYÜK SAAT

BİR asker tarafından içeri alınan Sekreter, odaya girdi. Mor ve şiş dudaklarından soğuk bir gülümseme gelip geçti. Albayın karşısında eğildi, Arvardan'ı ise görmezlikten geldi.

— Yüksek Bakan'a aramızda olduğunuzu ve hangi koşullarda buraya geldiğinizi haber verdim, diye başladı konuşmaya subay. Bu üs içinde bulunmanız, şey... Nasıl söylesem, elbette çok anormal bir şey ve sizi en kısa sürede serbest bırakacağım. Ancak hiç kuşkusuz çok yakından tanıdığınız bu bay, size karşı çok ciddi bir suçlama yöneltti ve bu konuda bir soruşturma yapmak zorundayız.

— Sizi anlıyorum, diye çok sakin bir cevap verdi Sekreter. Ancak size daha önce de belirttiğim gibi, bu bay Dünya'da ancak iki aydır bulunuyor ve bizim iç siyasetimiz hakkında bildikleri bir kocaman hiç. Bu kadarı bile, bir suçlama yöneltmeye yetkili olmadığını gösterir.

— Ben arkeoloğum, diye öfkeyle cevap verdi Arvardan. Ayrıca Dünya ve gelenekleri konusunda uzmanım. Dünya'nın siyaseti hakkında hiçbir şey bilmiyor değilim. Ayrıca kendisini suçlayan, yalnız ben değilim.

Balkis dönüp Arvardan'a bakmadı bile ve bütün görüşme sırasında bir kere olsun gözlerini ona çevirmedi. Yalnız Albay'a seslenmekle yetindi:

Bu olaya bir de Dünyalı bilgin karıştı. Yaşı altmışa yakın ve sonunu bekliyor. Bu yüzden aklî dengesini yitirdi. Ayrıca bir de nereden geldiği bilinmeyen ve tipik bir budala var. Böyle bir üçlüden gelen suçlamalar, asla ciddiye alınamaz.

Arvardan bir hamlede sıçradı yerinden:

— Beni dinlemenizi istiyorum...

— Oturun, dedi aksi sesiyle Albay. Bu konuyu benimle tartışmayı reddettiniz. Ben de bu talebinizi kabul ettim. Haberciyi içeri alın.

Beyaz bayrakla gelen haberci de Eskiler Derneği üyelerindendi. Sekreteri görünce, hemen hiç belli etmedi. Albay ayağa kalktı.

— Siz dışardaki insanların sözcüsü müsünüz?

— Evet.

— Öyle sanıyorum ki dışardaki kızgın ve gayri meşru kalabalık, burada bulunan vatandaşınızın serbest bırakılmasını istiyor, öyle değil mi?

— Evet. Kendisinin derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

— Serbest bırakılacak. Ancak yasa, düzen gereği ve Majestelerinin hükümetine bir saygının belirtisi olarak, dışardaki silahlı ve düşmanca niyetli kalabalık dağılmadıkça, sizinle görüşmemiz imkânsız. Hemen adamlarınıza dağılmalarını emretmenizi talep ediyorum.

— Albay tamamen haklı, Cori kardeş, dedi melek gibi bir sesle Sekreter. Lütfen akılları sakinleştirin. Ben burada tamamen güvenlik içindeyim ve hiç kimse tehlikede değil. Beni anladınız mı? Hiç kimse! Eskiler Derneği üyesi olarak, şerefim adına söz veriyorum.

— Oldu, kardeş. Güven içinde olduğunuz beni mutlu kıldı.

Haberci dışarı çıktı.

— Şehirde durum normale döner dönmez, sizin de sağ salim gitmeniz için elimizden geleni yapacağız, dedi Balkis'e albay. İşbirliğiniz için de size müteşekkirim.

Arvardan yine ayağa fırladı:

— İtiraz ediyorum. Bir genosid suçu işlemeye hazırlanan bu adamı serbest bırakırken, benim Vali ile görüşmemi engelliyorsunuz ki, bu benim Galaktika vatandaşlığı haklarımı açıkça çiğnemek demektir. Dünyalı bir köpeğe, benden daha mı çok saygı göstereceksiniz?

Fakat öfkesinden sesi titreyerek konuşan Arvardan sözünü bile bitirmeden, Sekreter sakin bir sesle lafa karıştı:

— Bu aklıevvelin istediği buysa, ben burada kalıp, Vali'nin huzurunda durumu açıklamaya hazırım albayım, ihanet ithamı ciddi bir iştir ve

üzerimde böyle bir şüphenin bulunması, belki de benim halkıma gerektiği gibi hizmet etmemi dahi önleyecektir. Valiye bütün imparatorlukta benden daha sadık kimsenin bulunmadığını kanıtlayabilirsem, mutlu olurum.

— Size hayranım, dedi tumturaklı bir sesle Albay, itiraf edeyim, sizin yerinizde ben olsam, tutumum daha başka olurdu. Soyunuza şeref verdiniz bayım. Vali ile temas etmeye çalışacağım.

Arvardan, kendisini yeniden hücresine geri götürene kadar, ağzını açmadı.

* * *

Diğerlerinin bakışlarından kaçarak, yumruğu çenesinde, uzun bir süre dişlerini gıcırdattı, durdu.

— Peki, ya şimdi? diye en sonunda sordu Shekt.

Arkeolog başını salladı.

— Korkarım her şeyi berbat ettim.

— Nasıl yani?

— Soğukkanlılığımı kaybettim, Albayı sinirlendirdim ve hiçbir şey beceremedim. Ben diplomat değilim. Dr. Shekt. Ama ne yapabilirdim ki? Balkis, benden önce Albayla konuştu. Ona güvenemezdim herhalde. Kim bilir, belki de Sekreter ona hayatını bağışlamayı önermiştir, ha? Belki de işin başından beri o da komploya dahildir, ne dersiniz? Biraz saçma bir varsayım bu, ancak rizikoyu göze alamazdım. Çok kuşkuluydu. Enniyus'u bizzat görmek istiyordum.

Fizikçi yerinden kalkıp, uyuşan kollarını sırtında birleştirdi.

— Peki, Enniyus gelecek mi?

— Sanırım. Ama Balkis'in isteği üzerine. Hiçbir şey anlayamadığımı itiraf edeyim.

—Balkis'in isteği üzerine mi? Öyleyse Schwartz muhakkak haklı.

— Ya? Ne dedi ki o?

Şişman terzi, yatağının üstünde oturuyordu. Herkes başını kendisine çevirince, omuzlarını silkip, aczini ifade edercesine kollarını havaya

kaldırdı.

— Az önce Sekreter bu odanın önünden geçerken, yine akıl bütünleşmesini zaptettim. Sizi kabul eden subayla uzun bir görüşme yaptı.

— Biliyorum.

— Ama bu subayın beyninde hıyanet belirtileri yok.

— Öyleyse ben yanıldım, dedi bitkin bir sesle Arvardan. Ya Balkis?

— Onda da ne kuşku, ne korku zaptedebildim. Yalnız kin dolu. Özellikle kendisini yakalayıp buraya getirdiğimiz için bize yönelik bir kin. Gururunu müthiş biçimde ayaklar altına aldık ve niyeti intikam almak. Kurduğu düşleri gördüm. Tasarılarını bildiğimiz için harekete geçecek Galaktika'nın kendisini tutuklamasına tek başına engel olduğunu düşlüyor. Bütün kozları bize verdikten sonra, en sonunda hepimizi eziyor, zafere ulaşıyor.

— Sefilce bir intikam hissini tatmin etmek için imparatorluk tahtına çıkmak hülyasından vazgeçeceğini mi söylemek istiyorsunuz? Çılgınlık bu!

— Biliyorum. O zaten bir çılgın!

— Başaracağını da düşünüyor mu?

— Düşünüyor.

— Bu durumda Schwartz, size ve sizin gücünüze ihtiyacımız var. Dinleyin beni...

Ama Shekt başını salladı.

— Hayır, Arvardan. İmkânsız bir şey bu. Siz gittikten sonra Schwartz'ı uyandırdım ve kendisiyle tartıştık. Aklî gücünü kusursuz olarak kontrol edemediği ortada. Bunu bile bulanık biçimde açıklayabiliyor. Bir insanı şaşkına döndürmesi, felç etmesi, hatta öldürmesi mümkün. Başlıca motor kasları da kişinin isteğine aykırı yönde çalıştırabilir, ama o kadar. Sekreter konusunda, onu konuşturmayı başaramadı. Ses tellerine Kumanda eden küçük kaslar, kontrolundan kaçıyor. Balkis'i araba kullanmaya yönlendirecek şekilde de denetimi altına almaya başaramadı. Hatta dengesini kaybetmeden yürümesini bile güç sağladı. Dolayısıyla Enniyus'un da bir emir vermesini ya da yazdırmasını sağlayamayız. Gördüğünüz gibi, bunu ben de düşündüm.

Shekt sustu, yine başını salladı.

Arvardan ancak o zaman çabalarının ne kadar boş olduğunun bilincine vardı.

— Pola nerede? diye sordu, birden endişeyle.

— Aralıkta uyuyor.

Nasıl istiyordu onu uyandırmayı. Daha istediği o kadar çok şey vardı ki...

Saatine baktı. Neredeyse gece yarısı oluyordu. Otuz saatleri kalmıştı.

Bir süre uyudu. Gözlerini açtığında, gün aydınlanıyordu. Kimse gelip aramadı onları. Umutsuzluk, ruhunu kemiriyordu. Yeniden uykuya daldı.

* * *

Arvardan saatine baktı. Gece yarısı olmak üzereydi ve geriye altı saat kalmıştı.

Dağınık bir kafa ve umutsuzca çevresini süzdü. Şimdi hepsi buradaydı. En sonunda gelebilen Vali bile. Pola yanında duruyordu; parmaklarının sıcaklığını bileğinde hissetti. Genç kızın yüz hatlarında okuduğu dehşet ve bitkinlik, Galaktika'ya lanet etmesi için yeterliydi şu anda.

Kim bilir, belki de bütün bu budalalar ölmeyi hak etmişlerdi...

Solunda oturan Shekt ile Schwartz'a şöyle bir göz atmakla yetindi. Balkis, iğrenç Balkis de oradaydı. Dudakları biraz daha şişmişti ve yanağı çürük içindeydi. Konuşmak, kendisine tarifsiz acılar veriyor olmalıydı. Arvardan bunu aklına getirince, amansızca gülümsedi, yumrukları sıkıldı. Kendi yanağı biraz daha az ağrıyormuş gibi oldu.

Enniyus, alnı kınşmış, kararsız, kurşun kaplı ağır giysileri içinde adeta gülünç bir halde, karşılarında oturuyordu.

O da budalanın biriydi! Kendi huzur ve rahatlarından başka bir şey düşünemeyen bu eyyamcılar karşısında birden içinin kinle kabardığını hissetti. Üç yüzyıl önceki fatihler neredeydi? Nerede kalmışlardı?

Sadece altı saat...

Enniyus, Chica garnizonunun çağrısını on sekiz saat kadar önce almış ve gelmek için Dünya'nın yarısını katetmişti. İtaat ettiği nedenler pek

karanlıktı, ama yeterince de güçlüydü. Kim bilir, belki de Dünyalı "Yeşil Cüppeliler" in basit bir ayaklanmasından ibaretti her şey. Gerisi, mesnetsiz ağır suçlamalardan başka birşey olmayabilirdi. Albay'ın mahallinde çözümleyemediği basit işler...

Ama işin içinde Shekt vardı. Üstelik Shekt suçlanan değil, suçlayandı. İşte bu önemliydi.

Şimdi bu küçük topluluğun karşısında, bu koşullar altında, Enniyus vereceği kararın bir ayaklanmayı çabuklaştırabileceğini, saray nezdindeki itibarını sarsacağını, terfi etme şansını yok edebileceğini düşünüyordu. Virütik kürlerden ve salgından söz eden Arvardan'ın uzun nutkunu ne dereceye kadar ciddiye almalıydı acaba? Vali bu iddialara göre harekete geçerse, acaba üstlerinin takdirini kazanacak mıydı?

Yine de Arvardan ünlü bir arkeologdu..

Bu nedenle Enniyus kararını daha sonra açıklamayı yeğleyerek, Sekreter'e sordu:

— Umarım sizin de söyleyeceğiniz bir şey vardır, değil mi?

— Aslında pek bir şeyim yok söyleyecek, dedi Balkis, serinkanlılıkla. Yalnız bu suçlamaların dayandığı delilleri bilmek isterdim.

— Hepsini söyledim, Ekselans, diye sabırsızca atıldı Arvardan. Tutuklu bulunduğumuz sırada bu adam bize her şeyi itiraf etti.

— Belki bu anlatılana inanacaksınız, Ekselans, ama yine söyleyeyim, suçlama Sekreter'e yönelik, mesnetsiz bir iddia. Aslında bütün tanık ifadeleri, şuna yöneliyor: Şiddete başvurularak tutuklanan onlar değil, benim. Canı tehlikeye düşen onlar değil, bendim. Bunu belirttikten sonra, şimdi beni suçlayan zatın, geleli dokuz hafta olduğu halde, bu komployu dokuz hafta içinde nasıl meydana çıkarttığını açıklamasını isterim. Siz ki vali olarak burada yıllardır görevdesiniz, benim aleyhimde acaba bir şey işittiniz mi?

— Bu görüşte mantık var, diye kabul etti Enniyus. Nasıl öğrendiniz komployu?

— Sanığın itirafından önce, komployu bana Dr. Shekt haber verdi, dedi kasılarak Arvardan.

Enniyus, fizikçiye döndü.

— Doğru mu, doktor Shekt?

— Doğru, Ekselans.

— Peki, bu olayı siz nasıl haber aldınız?

— Dr. Arvardan kusursuz bir kesinlikle sinaptik amplifikatörden nasıl yararlanıldığını anlattı ve bakteriyolog Smitko'nun ölümünden önce söylediklerini aslına çok sadık biçimde nakletti. Bu Smitko da komploya dahildi. İtirafları banda kaydedildi ve kayıtlar, emrinize amadedir.

— Can çekişirken sayıklayan birinin itirafları, Dr. Arvardan'ın söylediği doğruysa inandırıcı bir kanıt olamaz. Başka delilleriniz yok mu?

Arvardan yumruğunu koltuğunun kenarına indirerek haykırdı birden:

— Burası ticaret mahkemesi mi? Yoksa trafik kurallarını çiğneyen birini mi yargılıyoruz? Hassas terazide delilleri tartacak vaktimiz yok. Size tekrar ediyorum: Hepinizi tehdit eden büyük tehlikeyi önlemeniz için ancak sabah saat 6'ya kadar vaktiniz var! Ya da başka bir deyişle, beş buçuk saatiniz kaldı. Ekselans, Dr. Shekt'i bugün tanımadınız. Eskiden beri biliyorsunuz onu. Yalancı olduğunu söyleyebilir misiniz?

Sekreter, Enniyus'un cevap vermesine fırsat bırakmadı:

— Ekselans, hiç kimse Dr. Shekt'in bilerek yalan söylediğini iddia etmedi. Ne var ki bu değerli bilgin yaşlandı ve artık altmış yaş korkusu iyice içini sarmış halde. Korkarım yaşlılık ve korku, üzerinde bir takım paranoyak etkiler yaratmış. Dünya'da çok yaygın görülen bir hastalıktır bu. Bakın bir kere ona: Normal görünüyor mu hiç?

Shekt'in elbette hiç de normal bir görünüşü yoktu. Olup bitenlerden ve olacak olanlardan dolayı, kasılmış, gerginlik içinde, ezik ve bitkindi.

Yine de sakin görünmeye ve her zamanki sesiyle konuşmaya çalışarak açtı ağzını:

— Size iki aydan beri Eskiler Derneği tarafından izlendiğimi, bana gelen mektupların açıldığını ve bana yazılanların okunduğunu söyleyebilirim. Ama biliyorum, bunu da sözde paranoyama yakıştıracaklardır. Fakat yanımda Joseph Schwartz bulunuyor, beni Enstitümde ziyarete geldiğiniz gün amplifikatörde tedavi ettiğim gönüllü yani, Ekselans.

— Hatırlıyorum. (Enniyus, Shekt'in konuyu değiştirmesine pek sevinmişti.) Şu adam mı?

— Evet.

— Pek bu deney için yeterliye benzemiyor.

— Tam aksine! Hatta başarı, beklenen bütün umutları bile geçti. Çünkü başlangıçta o zaman henüz bilmediğim bir fotoğraf belleği vardı. Şimdi de beyni başkasının düşüncelerini zaptedebiliyor.

Enniyus öne doğru eğilerek, hayretle sordu:

— Nasıl? Yani insanlann beyninin içini mi okuyor diyorsunuz?

— Ekselans, kolayca bir deney yapabiliriz. Ama sanırım Sekreter kardeş bu gerçeği size onaylayabilir.

Sekreter, Schwartz'ı yıldırıma benzeyen kin dolu bir bakışla süzdü.

— Tamamen doğru Ekselans, dedi titrek bir sesle Gördüğü tedavinin sonucu olup olmadığını bilmiyorum, ama bu adamın bu tür bazı yetenekleri var. Ancak amplifikatörden geçirildiğinin kaydedilmediğini, bundan haberimiz olmadığını ve olayın karanlık bir perde arkasında kaldığını ekleyeyim.

— Yüksek Bakan'ın onayı üzerine deney kaydedilmemiştir, diye serinkanlılıkla cevap verdi Shekt.

Sekreter, cevap olarak omuzlarını silkmekle yetindi.

— Bu görüşmenin asıl amacına dönelim ve aranızdaki tartışmayı kesin, dedi emreden bir sesle Enniyus. Bu Schwartz’ın telepatik ya da hipnoz yetenekleri de nedir ve bizim olayla ne ilgisi var?

— Shekt, benim düşüncelerimi okuyabildiğini söylemek istiyor, deyiverdi Balkis.

— Sahi mi? (İlk kez Vali, Schwartz'a seslendi.) Peki, şimdi ne düşünüyor?

— Söylediğimizin doğru olduğu konusunda sizi inandırmak için hiçbir imkânımız olmadığını düşünüyor, dedi hemen eski terzi.

— Tamamen doğru, diye sırıttı Sekreter. Ancak böyle bir sonucu, bütün aklı başında ve mantıklı beyinler çıkartabilir.

— Sizin zavallı bir budala olduğunuzu, davranmaktan korktuğunuzu, sadece ortalığın dalgalanmasını istemediğinizi adalet ve tarafsızlığınızın Dünyalılar tarafından kabul edilmesini umduğunuzu da düşünüyor ama, diye devam etti

Schwartz. Bu umudu beslediğiniz için de, daha aptal olduğunuz geçiyor aklından.

Sekreter birden kıpkırmızı oldu.

— Bu iddialara kesinlikle karşı çıkıyorum. Bu, sizi bana karşı kışkırtmak için açıkça yapılmış bir iftiradır, Ekselans.

— Buna hemen peki diyemeyeceğim, kolayca inanamayacağım. (Enniyus, yine Schwartz'a döndü:) Peki, ya ben ne düşünüyorum?

— Ben bir insanın beyninden geçirdiklerini açık-seçik okusam bile, ille de doğruyu söylemeyeceğimi düşünüyorsunuz.

İyice şaşıran Vali, kaşlarını kaldırdı.

— Doğru. Tamamen doğru. Dr. Arvardan ve Dr. Shekt'in anlattıklarının gerçeğe uygun olduğunu kabul ediyor musunuz?

— Baştan sonuna kadar.

—Öyle olsun. Ancak sizin gibi aynı yeteneğe sahip biri daha bulunmadıkça ve bu olaydan önceden haberdar edilmeden denemedikçe, böyle bir kanıt hukuk açısından geçerli sayılamaz. Yeteneğiniz telepat olarak kabul edilse bile.

— Burada bir hukuk sorunu değil, Galaktika'nın kurtuluşu konuşuluyor, diye mırıldandı Arvardan.

— Ekselans, bir talepte bulunacağım. Bu Joseph Schwartz'ın odadan çıkartılmasını isteyeceğim.

— Niçin?

— Telepatik meziyetlerinden başka, kendisinin daha başka zihnî güçleri de vardır. Beni felç ettiği için bunların eline esir düştüm. Bana, hatta size karşı da aynı şeyi yeniden yapmasından korktuğum için, çıkartılmasını istiyorum, Ekselans.

Arvardan da kalktı, ama Balkis ses tonunu yükselterek onun konuşmasına fırsat vermedi.

— Olağanüstü yeteneklerinden yararlanarak yargıç üzerinde etkili olabilecek birinin önünde, sağlıklı bir yargıya varılması asla mümkün değildir.

Enniyus kararını derhal verdi. İçeri giren bir nöbetçi, Joseph Schwartz'ı dışarı çıkardı. O da direnmedi hiç. Aptal suratında hiçbir kaygı da yoktu.

Bu, Arvardan için son darbe oldu.

Hâlâ ayakta olan ve öz-güveni giderek artan Sekreter, devam etti:

— Ekselans, dedi ciddi bir edayla, Dr. Arvardan'ın iddiaları ve söyledikleri, Dr. Shekt'in tanıklığına dayanmaktadır. Onun suçlaması da, sayıklayan bir yarı ölünün hezeyanlarına dayanıyor. Oysa Joseph Schwartz amplifikatörde tedavi edilmeden önce, böyle bir şey söz konusu edilmemişti hiç.

— Kimdir öyleyse bu Joseph Schwartz? Bu adam sahneye girmeden önce, Dr. Shekt normal ve sorunsuz biriydi. Siz de bir akşam onunla birlikte oldunuz, ekselans, Schwartz'a tedavinin uygulandığı gün. Dr. Shekt'in davranışları size garip geldi mi? İmparatorluğa karşı bir komplo düzenlendiği konusunda bir uyarıda bulundu mu? Bir biyokimyagerin ölmeden önceki hezeyanlarından söz etti mi? Kuşkulu bir hali var mıydı? Şüpheler besliyor muydu? Şimdi Yüksek Bakanın kendisine yapılan deneyler üzerinde sahtecilik yapmasını emrettiğini, kişilerin adlarının kaydedilmemesini emrettiğini ileri sürüyor. Ziyaretiniz sırasında bundan söz etti mi? Yoksa Schwartz ortaya çıktıktan sonra, yani şimdi mi bahsediyor?

— Soruyu yineliyorum: Kimdir bu Joseph Schwartz? Ortaya çıktığı zaman, bilinen hiçbir dili konuşmuyordu. Bu sonradan, Dr. Shekt'in aklından şüphe etmeye başladığımız zaman zihnimi kurcaladı. Schwartz Enstitüye bir çiftçi tarafından getirilmişti. Ne kimliğini, ne geçmişini biliyordu o da. Hakkında hiç bir bilgi sahibi değildi. Ve hâlâ aynı noktadayız.

— Oysa bu adam, garip bir takım güçlere sahip. Otuz metreden bir adamı felç edebiliyor, yakından ise beyninin gücüyle öldürebiliyor. Beni felç etti.

Kollarımı ve bacaklarımı benim iradem dışında kullandı ve isteseydi, beynimi de kullanabilirdi.

— Onun kesinlikle Dr. Arvardan'ın, Dr. Shekt'in ve kızının beyinlerini de kullandığına inanıyorum. Onlara göre, ben kendilerini tutuklayacak, onları ölümle tehdit edecek, onlara imparatorluğa ihanet ettiğimi itiraf edecek, iktidar peşinde koştuğumu söyleyecektim. Lütfen kendilerine sorun Ekselans: Bu olağanüstü güçlere sahip Schwartz'la uzun zamandır beraber değiller mi? Belki de Schwartz bir hain değil, ama öyleyse kim?

Sekreter yerine oturdu. Durgunlaşmıştı, adeta neşesi yerine gelmişti.

Arvardan beyninin bir aygıta bağlandığını ve giderek daha hızlı döndüğü izlenimine kapılmıştı. Ne cevap verecekti şimdi? Schwartz'ın maziden geldiğini mi söyleyecekti? Nasıl kanıtlardı bunu? Tartışmasız ilkel bir dil konuştuğunu söyleyerek mi? Ama bunu ancak Arvardan anlayabilirdi. Kimdi öyleyse bu Schwartz? Arkeolog neden böyle kolayca dev Galaktika'nın fethi tasarılarına inanmıştı.

Beynini kurcaladı durdu. Niçin bu komplo hikâyesine böyle inançla sarılmıştı? Bir arkeolog olarak, şüpheci olması gerekirdi. Oysa... Ne inandırmıştı kendisini? Bir insanın sözleri mi? Bir kadının busesi mi? Yoksa Joseph Schwartz mı?

Artık düşünemiyordu!

— Evet? diye sabırsızca üsteledi Enniyus. Verecek bir cevabınız var mı? Dr. Shekt? Ya da siz, Dr. Arvardan?

Sessizliği bozan, Pola oldu.

— Niçin bunu onlara soruyorsunuz? Bunun bir yalan olduğunu anlamıyor musunuz? Bu iki yüzlü yalancının hepimizle oyun oynadığının farkında değil misiniz? Hepimiz öleceğiz, ama artık umurumda bile değil... Oysa bu felakete engel olabilirdik. Becerebilirdik bunu. Bunun yerine ne yapıyoruz? Konuşuyoruz! Konuşuyoruz... Konuşuyoruz...

Hıçkırarak ağlamaya başladı.

— İşte bu da bir histeriğin ağlamaklı yalvarışları! dedi Sekreter. Ekselans, size bir önerim var. Beni suçlayanlara göre, harekât yani şu virüslü saldırı ve sonrası, belirli bir saatte başlayacak... Sanırım sabah saat 6'da. Beni bir hafta süreyle tutuklamanızı teklif ediyorum. İddiaları

doğruysa, Galaktika'da bir salgının patlak verdiği haberi, bir kaç gün içinde Dünya'ya ulaşır. Bu durumda, gezegen hâlâ imparatorluk kuvvetlerinin denetimi altında olur.

— Galaktika'da yaşayan bütün insanlara karşı, Dünya! diye yüzü sapsarı kesilen Shekt mırıldandı.

— Ben kendi hayatıma da, halkımın hayatına da değer veririm... Masumiyetimizi kanıtlamak için, bizler sizin elinizde rehiniz. Eskiler Derneği'ne burada tamamen kendi isteğimle bir hafta kalacağımı şimdi haber vermeye hazırım. Patlaması muhtemel olayların önlenmesini de isterim.

Arvardan artık daha fazlasına tahammül edemedi. Sakin, ama çılgın bir öfkeyle yerinden kalkıp, doğru Vali'nin üzerine yürüdü. Niyetlerinin ne olduğunu kimse, hiçbir zaman anlayamadı. İlerde, daha sonra da, kendisi bile hatırlamayacaktı bunu. Enniyus'un elinin altında bir nöronik cop vardı ve bunu kullandı.

Dünyaya geldiğinden beri üçüncü defa, Arvardan çevresini saran evrenin büyük bir acıyla üzerine yığıldığını, her tarafını sardığını ve adeta yırttığını hissetti. Bayıldı.

Onun baygın yattığı sırada, zaman geçmeye devam etti. Saatler 6'yı vurdu. Meşum süre dolmuştu...

Yirmibirinci Bölüm

BÜYÜK SAATTEN SONRA

VE geçmişti!

Işık...

Karışık bir ışık, birbirine karışan belirsiz gölgeler giderek netleşiyordu.

Bir yüz. Ona dikilmiş gözler.

— Pola!

Bir darbede, her şey kusursuz bir netlik ve aydınlıkla yerli yerine oturdu.

— Saat kaç?

Genç kızın bileğini o kadar sıktı ki, istemeyerek yüzü kırıştı Pola'nın.

— Saat 7'yi geçiyor. Süre aşıldı.

Genç kızı delice süzdükten sonra, bir sıçrayışta kalktı. Hem de eklemlerinin olanca acısına aldırmadan. Bir koltuğa iyice çöken Shekt, üzgün bir edayla çenesini kaldırdı.

— Hapı yuttuk, Arvardan.

— Ama Enniyus...

— Enniyus rizikoyu göze alamadı. Ne gülünç, değil mi? (Fizikçi çatlak sesiyle buruk bir kahkaha attı.) Biz üçümüz, insanlığa karşı düzenlenmiş büyük bir komployu meydana çıkardık. Dışardan yardım görmeden, komplonun beynini yakalayıp, adalete teslim ettik. Tıpkı tele-romanlardaki gibi. Son anda zafere ulaşan süper kahramanlar! Genellikle, bu tarihin sonu olur. Ama bizim olayımızda roman devam etti ve ne oldu? Kimse bize inanmadı. Gerçek romanlarda asla bu böyle geçmez. Her şey iyi biter onlarda. Ne gülünç, değil mi?

Shekt hıçkırdı ve devam edemedi.

Arvardan, yüreği bulanarak döndü. Pola'nın gözleri, gözyaşlarına batmış iki karanlık evren gibiydi. Bir an bu gözlerin içine gömüldü. Bu gözler, gerçekten yıldızların kaynaştığı birer evrendi. Ve ışık-yıllarını kemiren metalik parıltılı füzeler, hızla yıldızlara doğru yaklaşıyor, şaşmaz bir biçimde ölçülmüş ölümcül menzillerini aşıyorlardı. Çok geçmeden aynı füzeler sayısız gezegenin atmosferine girecek, burada parçalanacaklardı. İşte o zaman göz bebeklerine virüs yağacaktı...

Her şey tüketilmişti...

Artık kaçınılmaz sonu önleyecek hiçbir engel yoktu.

— Schwartz nerede? diye kısık bir sesle sordu Arvardan.

Pola başını salladı.

— Onu geri getirmediler.

Kapı açıldı. Arvardan ölümün kaçınılmazlığına boyun eğmişti, ama yine de umutla dönmekten kendini alamadı.

Ama gelen Enniyus'tu. Arvardan'ın yüz ifadesi sertleşti, başını başka yere çevirdi.

Enniyus ilerledi. Baba-kıza baktı. Fakat o anda bile, Shekt ve Pola her şeyden önce Dünyalıydılar ve Valiye bir şey söyleyemezlerdi, oysa ani bir ölüm kendilerini bekliyordu ve üstelik bu ölüm, Enniyus için çok daha âni ve acılı olacaktı.

Vali, Arvardan'ın omuzuna vurdu:

— Doktor Arvardan?

— Ekselans? diye acı ve buruk bir sesle cevap verdi arkeolog.

— Korkulu saat geçti.

Enniyus gece hiç uyumamıştı... Balkis resmen aklanmıştı, ama onu suçlayanların birer deli olduklarına inanmak da kolay değildi. Ne de beyinlerinin denetim altında olduğuna... Vali, Galaktika'nın ömrünü yavaş yavaş kemiren kronometrenin insanlık dışı sesini dinleyerek doldurmuştu saatleri.

— Evet, saat altıyı geçti ve yıldızlar hâlâ parlıyor.

— Yine haklı olduğunuzda ısrar mı ediyorsunuz?

— Birkaç saate kadar, komplonun ilk kurbanları ölecekler, Ekselans. Bu fark edilmeyecek bile. Her gün insanlar ölüyor. Bir haftaya kadar, yüz binlerce insan can vermiş olacak. Tedavi edilenlerin sayısı, sıfıra yakın bir rakamda kalacak. Çünkü bilinen hiçbir ilâcı yok bu virüsün. Bazı gezegenler, SOS işaretleri gönderecek. On beş gün içinde bunların sayısı yüzlerceyi bulacak. Komşu bölgelerde olağanüstü hâl ilân edilecek. Bir ay sonra da bütün Galaktika çöküşün pençesinde kıvranacak. İki ay sonra da ancak yirmi kadar gezegen afetten yakasını sıyırmış olarak kalacak. Altı ay içinde Galaktika yaşamını sürdürecek. Peki, ilk raporlar gelmeye başladığı zaman, ne yapacaksınız.

— Ben söyleyeyim size: Belki de salgının kaynağının Dünya olduğunu bildireceksiniz. Ama bir tek insan hayatını kurtarmaya bile yetmeyecek. Eskiler Derneği'ne savaş ilan edeceksiniz. Bu da bir tek can bile kurtaramayacak... Dostunuz Balkis ve Galaktika Konseyi arasında arabuluculuk etmezseniz elbette... Belki de Sekreter'e büyük bir olasılıkla çok geç kalacak antitoksin karşılığında, imparatorluğun acınacak haldeki artıklarını teslim etmek şerefine erişeceksiniz... Ama bu arada ne bir tek insanın hayatı kurtulacak, ne de sayısız gezegenlerden biri...

— Durumu gülünç denecek şekilde dramatize ettiğinizin farkında değil misiniz? diye inançsız bir tebessümle sordu Enniyus.

— Öyle, öyle! Ben nasıl olsa ölmüş bir insanım, siz de bir leş! Ama hiç olmazsa serinkanlı ve yüce görünmeye çalışalım, ha?

— Beni nöronik copu kullanmaya zorlamak istiyorsanız...

— Asla, diye alaycı bir yanıt verdi Arvardan. Artık alıştım buna da... Artık hiçbir şey hissetmiyorum.

— Elden geldiğince mantıklı olmayı deneyeceğim. Pis bir olaydı bu. Olup bitenleri inandırıcı bir tarzda nakletmek çok güçtü. Sebepsiz yere susmak da. Bunu belirttikten sonra, sizden başka diğer suçlayanlar, Dünyalıydı. Ancak sizin tanıklığınızın bir ağırlığı olabilirdi. Bu suçlamayı yönelttiğiniz zaman şeyin... yani, neyse... Şu zihnî kontrol hikâyesini izah edecek bir formül buluruz... Böyle bir açıklama yazıp imzalayamaz mısınız?

— Bundan kolay ne var? Benim deli, sarhoş, hipnotize edilmiş ya da uyuşturucu almış olduğumu söyleriz! Hepsi geçerli, ha?

— Rica ederim, mantıklı olun. Beni dinleyin... Enniyus sesini alçaltarak devam etti: Siz bir Siriyus'lusunuz. Nasıl oldu da Dünyalı bir genç kıza âşık olabildiniz?

— Ne?

— Bağırmayın. İzah ediyorum. Eğer aklınız başınızda olsaydı, Dünyalı bir kişinin sizi baştan çıkarmasına göz yumar mıydınız?

Enniyus böyle derken çenesiyle belirsizce Pola'yı işaret etti.

Arvardan, adamın dosdoğru gözlerinin içine baktı. O kadar şaşırmıştı ki, kendi gözleri de faltaşı gibi açılmıştı. Sonra da dünyadaki en üst düzey imparatorluk yöneticisinin birden boğazına sarılıverdi. Enniyus boş yere kurtulmak için çırpındı.

— Demek kafanızın içindeki şey bu ha? diye dişlerini gıcırdatarak sordu Arvardan, Bayan Shekt'ten söz ediyorsunuz, değil mi? Öyleyse kendisinden layık olduğu nezaketle söz etmenizi öneririm. Haydi, kaybolun! Nasılsa siz ölmüş bir insansınız!

Doktor Arvardan, diye kekeledi Vali, kabul edin ki sizin durumunuz a...

Bu sırada kapı açıldı, Albay içeri girdi.

— Ekselans, halk yine toplandı.

— Ne? Balkis yerel otoritelere gereken uyarıda bulunmadı mı? Bir haftalık bir ateş-kes süresi olacaktı hani?

— Dünyalılarıyla konuştu ve kendisi hâlâ burada. Ancak halk da burada. Ateş açmaya hazırız ve bu üssün kumandanı olarak kalabalığın üzerine ateş açılmasını tavsiye ediyorum. Emirleriniz nedir, Ekselans?

— Ben Balkis'i görmeden önce, sakın kımıldamayın. Getirin onu buraya. (Enniyus döndü.) Sizinle daha sonra uğraşacağım, Dr. Arvardan!

Balkis içeri girdiğinde, gülümsüyordu. Vali'nin karşısında resmî bir edayla eğildi, o da belli belirsiz bir baş selamıyla karşılık verdi.

— Adamlarınızın Dibburn üssü çevresinde yeniden toplandıklarını haber aldım, dedi kuru bir edayla. Bu vardığımız anlaşmaya aykırı. Kan dökülmesini istemiyoruz, ama bizim de sabrımızın sınırı var. Hemen kendilerine sessiz sedasız dağılmalarını emreder misiniz?

— Eğer canım isterse.

— Canınız isterse mi? Size derhal müdahale etmenizi tavsiye ederim. Hemen!

— Ekselans, bu konuda bana pek bel bağlamayın. (Gülümsemeye devam eden Sekreter, kolunu kaldırdı. Vahşi bir sesle, uzun süredir gemlediği neşesini adeta kusarak konuştu.) Budala! Çok beklediniz ve bunu hayatınızla ödeyeceksiniz! Hayatınızın geri kalan kısmını köle olarak geçirmek isterseniz, o başka! Ama peşin söyleyeyim, kölelik hoş olmayacak.

Bu sözler ve yarattığı şok, Enniyus'u yıkmıştı. Meslek hayatına kuşkusuz büyük bir darbe indirilmiş oluyordu, ama bir imparatorluk diplomatına özgü serinkanlılığını yine de elden bırakmadı. Ancak bitkinlik, bakışlarında yansıdı hemen.

— Demek ihtiyatlılığım bana ihanet etti, öyle mi? Virüs hikâyesi doğruydu demek ha? (Sesindeki hayret, adeta soyuttu.) Fakat siz ve bütün Dünya, elimizde rehinsiniz.

— Ne münasebet! diye muzaffer bir edayla cevap verdi Sekreter. Asıl siz ve sizinkiler bizim elimizde rehinsiniz.

Şu anda bütün Galaktika'ya bulaşmakta olan virüs, Dünyayı da etkiledi. Şimdiden garnizonun bütün şehirlerinin atmosferine sıçradı bile. Ancak Dünyalıların bu virüse karşı bağışıklıkları var. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, sayın Vali? Üzerinizde bir zafiyet belirtisi yok mu? Boğazınız kurumadı mı? Ateşlenmediniz mi daha? Sizi temin ederim, bu belirtiler ortaya çıkmakta gecikmeyecek. Ve bunun ilacını da ancak bizde bulabilirsiniz.

Enniyus uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi. İnce yüzünde inanılmayacak değişik bir ifade belirmişti. Sonra Arvardan'a dönüp, sakin ve kesin konuştu:

— Doktor Arvardan, sözünüze inanmadığım için sizden özür dilemekten başka yapacak bir şeyim kalmıyor. Doktor Shekt, bayan Shekt, lütfen üzüntülerimi kabul buyurun.

Arvardan dişlerini göstererek sırıttı.

— Bu şerefli özür için teşekkürler. Dünyaya çok yararı dokunacak.

— Alaycı laflarınıza layığım. Müsaade ederseniz, Everest'e dönüp, ailemin yanında ölmek istiyorum. Bu kişiyle bir anlaşma söz konusu olamaz elbette. İmparatorluk Valisinin askerleri ölmeden önce elbette görevlerini yapacaklardır. Bundan şüphem yok. Bizim peşimizden pek çok Dünyalının da öleceğini biliyorum. Elveda.

— Durun! Gitmeyin!

Enniyus yavaş yavaş geri döndü.

Gelen Joseph Schwartz idi. Yüzü kapkaraydı. Yorgunluktan sendeliyordu.

Sekreter birden kasıldı ve geriye doğru bir adım attı. Maziden gelen adamı çekinerek süzdü.

— Hayır! diyerek gıcırdattı dişlerini. İlacın sırrını benden alamazsınız. Kurayla saptanmış bir avuç insan biliyor ancak bunu ve uygulamasını da ancak birkaç kişi özel olarak öğrendi. Virüs etkisini gösterene dek, hepsi de sizden uzakta kalacak.

— Şimdilik hepsi gerçekten erişilmez yerlerde, ancak bilin ki virüsü alt etmek için panzehire gerek yok.

Arvardan bu açıklamanın anlamını ilk anda anlayamadı. Sonra birden bir fikir şimşek gibi çaktı beyninde. Yoksa gerçekten oyuna mı getirilmişti? Yoksa Sekreter gibi, o da büyük bir manevranın kurbanı mı olmuştu? Ama niçin?

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Enniyus. Çabuk... Cevap verin!

— Karışık bir iş değil, dedi Schwartz. Daha dün akşam, orada oturup sizi dinlemenin hiç bir işe yaramayacağına karar vermiştim. Bunun üzerine yavaş yavaş Sekreter'in beyni üzerinde çalışmaya başladım. Çok zamanımı aldı bu. Özellikle kendisinin fark etmemesi gerekiyordu. En sonunda benim dışarı çıkarılmamı istedi. Benim istediğim de buydu. Gerisi artık kolaydı.

— Muhafızımı zararsız hale getirdikten sonra, uçuş pistine gittim. Alarm durumu ilan edilmişti. Stratojet uçuşa hazırdı. Yakıt depoları doldurulmuş, bombalar yerleştirilmişti. Pilotlar bekliyorlardı. İçlerinden birini seçtim ve Senloo'ya doğru yola çıktık.

Sekreter bir şeyler söylemek istiyordu, ama ağzını açıp kapatmaktan başka bir şey yapamadı. Tek kelime edecek halde değildi.

— Ama birini bir aygıtı kullanmaya muktedir değildin ki Schwartz! diye bağırdı Shekt. Siz ancak bir insanı yöneltebiliyordunuz.

— Evet, kendi isteğine karşı olduğu zaman. Ama ben Dr. Arvardan'ın beyninin içini okumuş ve Sirius'luların Dünyalılardan nasıl nefret ettiklerini öğrenmiştim. Bunun üzerine Sirius kökenli bir pilot aradım ve Teğmen Claudy'yi buldum.

— Teğmen Claudy mi? diye bağırdı Arvardan.

— Evet. Ha! Onu tanıdığınızı anladım. Aklınızda belli bu.

— Tanımak mı? Hem de nasıl! Devam edin, Schwartz.

— Ben bile onun Dünyalılardan böylesine nasıl nefret ettiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Ama beynine girmiştim. Onları bombalamak istiyordu. Yok etmek istiyordu hepsini. Yalnız disiplin alışkanlığı uçağa atlamasına engel oluyordu.

— Bu tür düşünce tarzları büyük özellikler taşır. Şöyle bir itiş, ufak bir tahrik, ve elveda disiplin! Eminim, benim de kendisiyle birlikte uçağa bindiğimi dahi fark etmemiştir.

— Senloo'yu nasıl buldunuz? diye sordu Shekt.

— Benim zamanımda St. Louis adında bir şehir vardı, iki nehrin arasında kurulmuş bir yerdeydi. Bu sayede Senloo'nun yerini saptadık. Geceydi, ama radyoaktivite okyanusunun orta yerinde bir kara leke hemen dikkati çekiyordu. Dr. Shekt, tapınağın bulunduğu yerde radyoaktivite bulaşmamış bir vaha olduğunu söylemişti. Önce aydınlatıcı bir füze fırlattık. Bu benim zihnî bir önerimdi. Böylece beş uçlu bir yıldız şeklindeki yapıyı gördük. Bu yapı, Sekreterin beyninde okuduğum, görüntüye çok benziyordu. İşte bu yapının bir kenarında, yüz kadem derinliğinde bir de çukur vardı. Bütün bunlar sabahın saat 3'ünde oluyordu. Virüs yüklü füzeler henüz fırlatılmamıştı. Evren kurtulmuştu!

Sekreter, hayvan ulumasını andıran bir çığlık attı. Şeytanî bir haykırış. Atılmak için gerildi... Ve yığılıp kaldı birden. Dudaklarının arasından beyaz köpükler çıktı.

— Ona dokunmadım bile, dedi Schwartz. (Gözleri Balkis'in hareketsiz vücuduna dikili, düşünerek devam etti:) Saat 6'dan önce dönmüştüm, ama süre olarak verilen saatin geçmesini beklemek gerekiyordu. Balkis'in oyununu açıklaması şarttı. Beynine sızdığım için, böyle davranacağını biliyordum. Onu ikna etmek için başka çarem yoktu. İşte şimdi de cansız, yatıyor.

Yirmiikinci Bölüm

İYİSİ DAHA DOĞACAK

BÜYÜK Saat'e pek az bir zaman kala uçakla havalandığı gecenin üzerinden otuz gün geçmişti. Büyük Saat, Galaktika'nın yok edilişinin başlayacağı H Saat'ti. Çılgınca emirler ters yüz edip geri dönmesini emrediyordu, ama dönmemişti.

Senloo tapınağını yok etmeden önce, asla!

Bu kahramanca davranış, artık resmiyete dökülmüştü. Astronef ve Güneş Nişanı'nın birinci dereceden madalyası, artık cebindeydi. Bütün Galaktika'da, ondan başka hayatta iken bu nişana layık görülen, ancak iki kişi vardı.

Doğrusu emekli bir terzi için, az şey değildi bu.

Elbette bir avuç çok üst düzey yöneticisinden başka, hiç kimse onun ne yaptığını bilmiyordu, ama bunun önemi yoktu. Bir gün nasıl olsa tarih kitapları bu başarıyı anlatacaktı.

Akşam serinliğinde, Dr. Shek'in evine gitti. Şehir, tepesindeki yıldızlı gökyüzü kadar sakindi. Dünya'nın bazı ıssız bölgelerinde zorba çeteleri hâlâ kıpırdanıyordu, ama şefleri ya öldürülmüş, ya yakalanıp hapse atılmıştı ve ılımlı Dünyalılar bu komandolarla baş edebiliyordu.

Radyoaktif olmayan humuslu toprak yüklü dev konvoylar, yola çıkarılmıştı. Enniyus başlangıçtaki önerisini yinelemiş, ancak Dünyalılar bir başka gezegene göç etmeyi kabul etmemişlerdi. Dünyalılar merhamet dilenmiyordu. Onlar kendi dünyalarını yeniden yoğurmak, atalarının topraklarını tekrar canlandırmak, insanlığın gerçek beşiğini yeniden yaratmak niyetindeydiler. Kan ve ter dökerek güçlüklere katlanmak, radyoaktif toprakları yok etmek, onun yerine sağlıklı topraklar yerleştirmek istiyorlardı.

Göz alabildiğince uzanan ölü alanların yeniden hayata dönmesini, yeşermesini, çöllerin olanca güzellikleriyle çiçeklenmesini istiyorlardı.

Bu, yüzyıllık bir çaba gerektirecek, dev bir girişimdi. Olsun! Galaktika, Dünyaya gereken makineleri sağlayacaktı. Galaktika, besin yardımında bulunacaktı. Galaktika, humuslu toprak da gönderecekti. Galaktika'nın sınırsız kaynakları göz önüne alınırsa, çocuk oyuncağıydı bu. Üstelik iyi bir yatırımdı.

Ve çok daha sonraları, Dünyalılar da diğer halklar gibi bir halk olacak, diğer gezegenler gibi, bir gezegen durumuna gelecekti. İnsanlığın diğer yöreleriyle eşit düzeye erecekti.

Sahanlıktan geçerken, Schwartz'ın yüreği bu mucize sonucun hayaliyle coşuyordu. Bir hafta sonra Arvardan'la birlikte Galaktika'nın merkezini oluşturan dev dünyaları ziyarete gidecekti. Kendi kuşağından hangi insan Dünya'dan ayrılmıştı ki?

Bir an eski Dünyayı, kendi Dünya'sını, çok önceleri ölen Dünyayı düşündü.

Oysa bütün bu olup bitenler sırasında, ancak üç buçuk ay yaşlanmıştı.

Elini kaldırıp geldiğini haber vereceği sırada, beyninde bir takım sözcükler titreşti, durdu hemen. Şimdi düşünceleri olağanüstü bir netlikle işitiyordu. Küçük çan sesleri gibi.

Elbette Arvardan'ın bu ve basit sözcüklerle aklından geçenleri ifade ediyordu yine.

— Pola, bekledim ve düşündüm, düşündüm ve bekledim. Bu kadarı yeter artık. Benimle geleceksin.

Pola da aynı tutkunun esiriydi ama üzülerek cevap verdi:

— İmkânsız bir şey bu, Bel. Tamamen imkânsız. Ben basit bir taşralı kızım. O dev gezegenlerde kendimi aptal gibi hissederim. Zaten ben alt tarafı Dünyalı bir ki...

— Sus! Sen benim karımsın, o kadar. Biri sana kim olduğunu sorarsa, Dünya'da doğduğunu, imparatorluk vatandaşı olduğunu söylersin. Başka ayrıntılar isterlerse, karım olduğun cevabıyla yetinirsin.

— Öyle olsun, ama Trentor Arkeoloji Derneği'ne bildirini sunduğun zaman, ne olacak?

— Ne mi olacak? Önce bir yıllık bir izin alıp, Galaktika'nın belli-başlı gezegenlerini ziyaret edeceğiz. Bir tekini bile ihmal etmeyeceğiz, hatta bu yüzden posta füzelerine binmek zorunda kalsak bile... Galaktika'yı tanıyacak ve devlet parasıyla geçirilebilecek en güzel balayını geçireceğiz.

— Ya sonra?

— Sonra Dünyaya dönecek, çalışma birliklerinden birine katılıp, hayatımızın gelecek kırk yılını, radyoaktif alanları yeniden canlandırmak için taraçalar hazırlamakla geçireceğiz.

— Niçin bunu yapmak istiyorsunuz?

— Çünkü... (O anda Arvardan'ın akıl bütünleşmesi, derin bir iç çekmeye benzeyiverdi.) Çünkü seni seviyorum, çünkü sen bunu yapmak istiyorsun ve tıpkı şeref vatandaşlığı belgemde yazılı olduğu gibi, ben vatansever bir Dünyalıyım.

— Peki...

Konuşma bitmişti.

Ama zihnî bağlantı devam etti ve Schwartz, alabildiğince mutlu, yalnız biraz utanmış halde uzaklaştı oradan. Bekleyebilirdi nasıl olsa. Mutluluklarına kavuştukları zaman, onları yine rahatsız edebilir, buna rahatça zaman bulabilirdi.

Sokağa inip bekledi. Gökyüzünde yıldızlar soğuk parlaklıklarıyla parıldıyordu. Görünen ve görünmeyen yıldızlarıyla koca bir Galaktika.

İşte o zaman kendisi için, yeni Dünya için, uzaklarda, çok uzaklardaki milyonlarca gezegen için Joseph Schwartz artık yalnız kendisinin bildiği şiiri alçak sesle bir kere daha okudu:

"Birlikte yaşlanalım!

En iyisi daha doğacak"

Yeröte, yaşanan her şeyin varoluş nedeni...

SON